

**SEGER
GENOM
TRO**

RICHARD WURMBRAND

Sejer genom tro

RICHARD WURMBRAND

Seger genom tro

**EVANGELIIPRESS ÖREBRO
MARTYRERNAS RÖST**

Översättning: Monica Rennerfelt
© Harper & Row, USA
ISBN: 91 7038 108 9
Tryckt hos Tryckcentralen, Örebro 1976
560575

Det var en gång en prins som fick en mycket vacker och sällsynt fågel i present. Han kallade den Kvivitt och satte den i en gyllene bur. Men den stackars fågeln var inte lycklig trots guldets. Den bad att få bli fri, men prinsen ville inte skiljas från den. Då bad fågeln att prinsen skulle söka upp hennes släktingar i skogen och berätta för dem att hon levde, ehuru i fångenskap.

Prinsen gjorde som hon bad. Kvivitts syster föll ögonblickligen till marken och prinsen förstod att hon hade dött av sorg över att den frihetsälskande Kvivitt satt fången i en bur. Med sorg i hjärtat återvände prinsen hem och berättade för Kvivitt om systemens död. Genast föll Kvivitt som död till burens botten. Prinsen tog den stackars fågeln och kastade ut den genom fönstret, ty vad skulle han med en död fågel till? Vips flög Kvivitt upp i ett högt träd och kvittrade: "Du trodde att du kom med dåliga nyheter till mig. I stället fick jag veta hur jag skulle bära mig åt för att bli fri."

Ingen kan fatta hela innebörden av Jesu död på Golgata. Men visa människor har alltid förmedlat lärdomar genom sina gärningar. Genom att frivilligt dö vid 33 års ålder, i Sin mandoms fulla kraft, lärde oss Jesus hur vi skall ta itu med livets problem. Var som död för dem!

Lockas du att synda? Skulle du synda om du vore död? Naturligtvis inte. Låtsas då att du är död! Världen vill dra in dig i sin kapplöpning mot undergången. Var död för världen! Olika religioner vill tvinga in ditt liv i former eller lagar. Var död för lagen! Jesus dog för synden, världen och lagen. Just därför lever Han. Du som är fången kan bli fri genom att följa Hans exempel. Plågas du

av dina problem? Var likgiltig för dem som om du vore död.

Tag lärdom av berättelsen om fågeln som gjorde sig fri. Syftet med denna bok är att visa vägen till friheten.

* *

*

Min bok är inte ett uttryck för personliga åsikter och känslor. Jag avskyr tråkiga – men också roliga – predikningar där präster redogör för *sina* synpunkter och *sina* åsikter. Jag tycker inte heller om politiska möten där mer eller mindre bra åsikter förs till torgs. Jag föredrar att man håller tyst tills man har en sanning, en objektiv sanning, att komma med.

Bland judarna fanns det i gamla tider män som kallades profeter och som när de skrev eller talade började med orden "Så säger Herren".

Jag skriver denna bok i den fulla övertygelsen att jag bara är en stämman. Genom mig talar Gud själv.

Många kommer att skratta åt ett sådant påstående i början av en bok.

Jag har alltid tyckt om människor som skrattar, även om det är mig de skrattar åt. Skratt är hälsosamt, det försäkrar läkarna. Det finns så lite att skratta åt i denna värld. Varför skulle folk inte få skratta åt mig? Tyck gärna att jag är tokig, men genom denna min bok talar Gud till dig.

Hur kan jag veta det? Är inte Gud en annan än jag, en helt annan än jag? Min kommunikation med Honom kan ibland fungera bra, ibland mindre bra: jag kan ha missuppfattat Honom.

På korset ropade Jesus "Eli, Eli", vilket betyder "Min Gud, Min Gud" på hebreiska. Men de som stod nedanför korset trodde sig höra profeten Elias namn. Sådana

missförstånd förekommer dagligen.

Hur kan jag då vara så säker på att det jag, Richard Wurmbrand, skriver är precis vad Gud önskar att jag ska framföra? Hur kunde profeterna vara så säkra på sin sak?

* *
*

Det råder stor begreppsförvirring beträffande grammatik och religion. Grammatik och religion är två skilda saker. Den elev som, ombedd att böja ett verb, svarar att Gud är kärlek och att var och en som tror detta är född av Gud, får ett dåligt betyg, även om läraren är religiös. Religion har ingenting med ett grammatikförhör att göra.

Men grammatik har heller ingenting med religion att göra. I vårt dagliga liv måste vi böja verb och för detta behöver vi personliga pronomen. Vi måste skilja mellan *mitt* hus, *min* bok, *min* hustru och det som tillhör andra. Därför måste vi använda "jag", "du" och "han". Men var snäll och håll dessa pronomen inom grammatiken och blanda inte in dem i religionen!

När Jesus mötte Saul från Tarsus, en ivrig förföljare av de kristna, på vägen till Damaskus, frågade Han: "Saul, Saul varför förföljer du *mig*?" Saul kunde sanningsenligt ha svarat: "Jag har aldrig förföljt *dig*. Jag har förföljt dina lärjungar." Men Jesus, som ändå är allvetande, vet inte att Han och Hans lärjungar är olika personer. Han känner *Sig själv* förföljd varje gång Hans lärjungar förfördelas. Han sörjer med varje lärjunge som sörjer och han gläder sig med varje lärjunge som gläder sig.

Jesus säger, att på den yttersta domens dag skall de onda få höra förebråelsen "Jag var hungrig, sjuk och i fängelse och du besökte *mig icke*". Och Han förklarar sedan att närhelst någon av Hans minsta bröder får lida, så

lider Han själv.

Kristus är vår ledare i religionen. Men Han skulle kanske få underkänt i ett grammatikförhör därför att Han inte gör skillnad på pronomina "han" och "jag".

Den kristna religionens viktigaste bud är kärleken. Om jag är uppfylld av kärlek till Gud kommer skillnaden mellan "jag", "du" och "han" att försvinna och Gud kommer att tala genom mig.

* *
*

För två tusen år sedan sade Jesus "Jag är Sanningen". Och i två tusen år har Hans ord förfalskats och citerats som om Han sagt "Han är sanningen". Men Han sade aldrig att "Han är sanningen. Han sade "Jag är sanningen". Om man gör Honom till en "han", om också med stort H, så har man förlorat sanningen.

Vad kan Jesus, "Han", Gud förkroppsligad i en timmerman för två tusen år sedan i Palestina, lära oss om modern teknik, om socialism, demokrati eller militärdiktatur, om vilket av dessa man skall föredra, om huruvida vi skall acceptera Teilhard de Chardins filosofi eller konsekvenserna av Einsteins relativitetsteori?

Vad kan Jesus, som levde för två tusen år sedan i Palestina, lära oss om revolutionen? Kan Han veta om du hellre bör gifta dig med Olle eller Pelle? Kan Han hjälpa dig i någon som helst praktisk fråga?

Jesus ville aldrig vara "Han". Som en förutsättning för att Han är sanningen måste Han alltid förbli ett "jag". Jag är sanningen, inte Han är sanningen. Om jag vill ha sanningen och vara sanningen, då måste Jesus vara ett "jag" för mig.

Det är inte så att Han måste bli ett jag. Han är ett jag.

Luther säger att den kristna människan *är* Kristus. Det är ett faktum även om du ännu inte har förstått det. När mina ögon öppnas säger jag med Paulus: "Jag lever, dock icke jag, men Kristus lever i mig." Därmed blir jag säker på mina egna tankar. *Jag* skriver en bok och det betyder att Gud talar genom min bok.

Gudfruktiga människor har alltid tänkt på detta sätt.

Luther skriver: "Jag måste skilja mellan mig själv och min kallelse. Mig själv betraktar jag som den ringaste. Men min kallelse är orörbar . . . Ingen bör ha en hög tanke om sin egen person, men var och en bör högeligen prisa sin kallelse till Guds ära. Ja, mer än så. Den som innehar ämbetet behöver inte ens bevisa vad han säger, till honom skall man lyssna som till Gud själv."

* *
*

Att bli kristen innebär att bli lik Kristus. I vilken mening lik? Vi är inte alla judar eller timmermän och alla Hans lärjungar är inte män. På vilket sätt skall jag då kunna likna Honom?

Han levde som människa i den fasta förvisningen att Han hade rätt. På den tiden liksom nu fanns det hundratals religioner. Bara i Galiléen fanns det många olika folk och religioner. Jesus valde aldrig någon av dessa religioner. Han menade att människorna skulle välja *Hans*. Många olika grupper levde i Palestina: zeloter, herodianer, essener osv. Jesus valde ingen av dessa. Han talade om jordiska ting men andra fick lov att acceptera vad *Han* sade. Han accepterade aldrig vad andra sade. Han visste att Han själv var den förkroppsligade sanningen. Att vara kristen innebär att bli lik Kristus, dvs en människa som inte tvivlar på budskapet, en människa som vet att Kristus

inte är en "han". När en sådan människa talar, talar Kristus.

För att ge ord åt det andliga livets realiteter måste jag använda personliga pronomen, men mina ord blir genomskinliga. Genom dem måste du uppfatta verkligheten bakom dem: Det är Herren som manar "Kommen till mig". Du måste komma till *Honom*, genom att se till att han inte längre är en "Han" för dig.

Jag måste förklara mig ännu tydligare. Det är inte jag som uppmanar dig att komma till honom. De heliga orden är "Kommen till *Mig*". Kom inte till *Honom*, dvs nöj dig inte i framtiden med att ha en "Han" som föremål för din tillbedjan.

Hela begreppet subjekt och objekt är en illusion som förstärkts hos oss av språkliga strukturer. Även jag tvingas "missbruka" pronomen. Men jag gör det medveten om att det vi kallar "jag" bara är en tillfällig mötespunkt för olika krafter, som ständigt ändrar riktning och intensitet. Lär dig att tänka utanför kategorierna "jag", "du" och "han". Tänkaren, tanken och tänkandet är ett.

Det finns ett allsmäktigt "jag". De tio budorden börjar med orden "Jag är Gud". I denne ende Gud är det som vi lever och rör oss och är till (Apg 17: 28). Vi utgör Guds inre liv. Vi finns inte utanför *Honom*.

Gud motsäger ständigt uppfattningen att vi har ett "jag" skilt från Hans. Jeremia vill inte acceptera kallelsen att bli profet. Han säger till Gud: "Jag är ett barn" (Jer 1: 6–8). Betydelsefulla är Guds ord "Säg inte jag . . . ty jag . . ." Där Hans "jag" inträder räknas inte vårt "jag".

Då Sakarias fått veta av ängeln att han skulle få en son, den blivande Johannes Döparen, sade han : "Jag är ju gammal." Denna invändning elimineras av orden "Jag är Gabriel" (Luk 1: 18–19). Det är meningslöst för en

människa att tala om "jag" då han hör en röst från himlen. Det är återigen "inte 'jag', Sakarias, utan 'jag', ängeln".

Gud kallar en man för "dåre" (Luk 12: 16-20). Det var mannen som bara tänkte på sina jordiska rikedomar. Det hade varit lätt att igenkänna honom som en dåre. I tre bibelverser använder han orden "jag" och "mitt" nio gånger utan att ana att detta "jag" skulle dö samma kväll och "mitt" övergå i andras ägo.

Vi skall senare komma tillbaka till denna tanke. Att komma till Gud är bara ett annat sätt att säga komma till sig själv, till sin verkliga natur, till den Ende vars avbild vi har inom oss, till det enda verkliga "jaget".

Jesus sade till den heliga Katarina av Siena: "Jag är Han som är, du är hon som inte är."

* *
*

I min församling i Bukarest hade jag en rysk medlem som inte kunde ett ord rumänska, det språk som alla gudstjänster förrättades på. Han infann sig alltid till gudstjänsterna. Under predikan brukade han läsa sitt Nya testamente på ryska.

Jag kände mitt ansvar för honom. En dag kallade jag på honom och sade: "Jag är Er kyrkoherde. Jag skulle vilja veta hur mycket Ni förstår av den här boken. Välj ut ett stycke och förklara det för mig!"

Han läste då upp första Korintierbrevets första kapitel och tolkade det på följande sätt: "Aposteln skriver att Paulus hade planterat evangeliet och en viss Apollo hade vattnat, men Gud lät det växa. Av detta drar han slutsatsen att varken Paulus eller Apollo är någonting, endast Gud. Och om Paulus och Apollo inte är någonting, hur mycket

är du då värd, broder Wurmbrand? Gud har kallat dem som ingenting är. Var glad att du ingenting är.”

Jag omfamnade honom och gratulerade honom till att ha förstått Bibeln bättre än jag.

* *

*

Jesus säger ”Kommen till mig”. Ta emot kallelsen! Var inte ett av de iskalla hjärtan som ofta är lika hårda och okänsliga som stenarna på det fängelsegolv där Jesus lade sig att sova efter fängslandet i Getsemane örtagård.

* *

*

Jesus säger ”Kommen till mig!” och inte bara till högtidliga gudstjänster. Storinkvisitorn i Dostojevskijs Bröderna Karamasov sade till Herren: ”Vi har förbättrat ditt verk.” I sin ödmjukhet är Jesus tacksam för förbättringar. Han har lovat oss att vi skall komma att göra ännu större verk än Han själv gjorde. Men Han vill att du skall komma till *Honom*, endast till *Honom*.

Kristendomen har förändrats mycket genom tiderna. Kristendomen på Jesu tid var olik den som fanns i Jerusalems första kristna församling och denna i sin tur skilde sig från de första kristna kyrkorna i den icke-judiska världen. Statskyrkan efter Konstantin den Store var återigen något annat. Kyrkan förändrades vidare under medeltiden, reformationen, upplysningen, pietismen, modernismen, i statskontrollerade och underjordiska kyrkor i kommunistländer och i den karismatiska rörelsen i den fria världen.

Origenes betraktar kristendomen som en del av en gudomlig rörelse vilken förbereder sig för något ännu

högre. Överlägsna former av kristendom kan fortfarande uppstå. Alla är de förmedlare av den ende Kristus som aldrig förändras. Han säger "Kom till mig!".

* *
*

Hur skall jag kunna komma till Honom? I Lukas 24: 5 berättas det att Jesus tog avsked av sina lärjungar. Detta avsked är ett definitivt och bestående faktum, en sanning som gäller för hela vårt jordeliv fränsett att motsatsen till sanning inte behöver vara en osanning. Det kan vara en annan sanning. Allting här i världen har två sidor, så också förhållandet mellan Kristus och människorna. Faktum är att Jesus lämnade människorna; faktum är också att Jesus kan bli ett "jag" bland människorna.

Söker du Jesus? Första villkoret för att finna Honom är då att fullgöra vad Jesus bad de romerska soldaterna om: "Om det alltså är mig I söken, så låten dessa (lärjungarna) gå" (Joh 18: 8).

Jesus har lämnat dem.

När översteprästen frågade Jesus om Hans lära, svarade Han: "Varför frågar du mig? Fråga i stället dem som hört mig, vad jag sagt till dem." (Joh 18: 21.)

Lyckligtvis avbröts diskussionen av att Jesus fick ett slag av en officer som stod intill Honom.

Annars skulle Han ha råkat ut för det fruktansvärda att översteprästen själv svarat Honom: "Vem bland dessa som hört dig skall jag fråga om din lära? En av dem sålde dig till oss, och du förstår nog att han inte hade mycket vackert att säga om dig. En annan av dina lärjungar står just nu och förklarar att du bara är en människa och en som han inte känner. Dina övriga lärjungar har flytt. Människor som hört dig sitter här i rummet bredvid och

väntar på att vittna om att du sagt dig kunna förstöra Guds tempel och bygga upp det igen på tre dagar – just ingen vacker lära. Du har talat för många tusen. De förstod intet. I morgon kommer de att ropa 'Korsfäst honom!'. Johannes, din mest älskade lärjunge, står här tyst. Du är den ende som kan redogöra för din lära. Vägrar du, så gör det detsamma."

Situationen har inte förändrats mycket sedan dess.

Om du vill lära känna Jesu lära, så låt Hans lärjungar gå.

Mitt första råd är detta: "Låt alla på jorden gå sin egen väg; låt kyrkorna och de som förnekar dem gå sin egen väg, vare sig den är rätt eller fel; du själv skall bara svara för din egen själ och komma till Jesus! Se varken åt höger eller vänster, se inte bakom dig, bry dig inte om vad andra säger! *Du* skall komma till Jesus!"

* * *

*

Kom så nära Honom att du blir ett med Honom!

När de första kristna träffades i katakomberna använde de följande bild i sina predikningar:

En pojke älskade en flicka till vansinne. En dag stod han inte ut längre. Sent på kvällen knackade han på sin älskades dörr och bad att få komma in. Hon frågade honom "Vem är det?" och han svarade "Det är jag". Hon sade då "Min kammare är trång. Här finns bara plats för en. Gå!"

Han begav sig ut i världen för att glömma sin sorg. Han kunde inte förstå hennes vägran då han visste att hon älskade honom mycket. Efter många års kringirrande fick han plötsligt en ingivelse.

Sent en kväll knackade han åter på flickans dörr. På

frågan "Vem är det?" svarade han "Det är du". Dörren öppnades. Hans älskade omfamnade honom och sade: "Jag har väntat dig länge."

Vilka dimensioner har Gud? Han talar med Moses mellan de två staverna till en låda i vilken judarna bar de tio budorden som givits dem på berget Sinai. Himlen är den trängsta plats som finns. Den har bara plats för En. Endast de kommer in i himlen som har blivit ett med Honom.

Kärlek är oförenligt med mångfald. De som älskar är alltid en själ och ett hjärta. Man och hustru är ett. Fadern och Sonen är ett. Likaså den som tror på Kristus och Kristus själv. Kärleken skiljer inte på "han" och "jag".

Salomo säger i Höga Visan: "Sextio äro drottningarna, och åttio bihustrurna och tärnorna en otalig skara. Men en enda är min duva . . ."

* *
 *

Innan jag går vidare vill jag upprepa vad jag sagt: Gud talar till dig genom denna bok och lägger ett tungt ansvar på dig. Om du inte tar emot Jesus, begår du andligt självmord.

Det var en gång en man som hade stora bekymmer i hela sitt liv. En natt låg han och vred sig på sin bädd och kunde inte sova. Han bad då Gud att låta honom få se den osynlige fiende som förstörde hans liv, och ur en mörk vrå framträdde – han själv! Du själv är din värste fiende om du vägrar att ta emot Kristus.

Vi är som silkesmasken som spinner den kokong i vilken den skall utvecklas. Hur bygger du själv din framtida boning?

I den rumänska staden Lugoj fick fängelsedirektören

order att häkta vicedirektören, som var en löjtnant. Direktören kallade in löjtnanten och sade: "Vi får idag en ny politisk fånge. Se till att det finns en cell i ordning för honom!" Löjtnanten tog med sig en fångvaktare och valde ut den sämsta cellen. Inga celler var särskilt trevliga, men en del var lite ljusare och mindre fuktiga än andra; i somliga kunde man ta tre steg på längden, i andra bara två. Han valde den sämsta cellen med den uslaste halmadrassen. Så gick han tillbaka till direktören och meddelade att cellen var i ordning.

Direktören svarade att han själv ville titta på cellen. Tillsammans med löjtnanten inspekterade han den och frågade sedan: "Tycker du inte att du kunde ordna det lite bättre för honom?" Löjtnanten svarade: "Ni är alldeles för blöthjärtad, kapten! Det här är rätta stället för en sådan som han!"

"Ja, det är du som är brottslingen", sade direktören, "var så god och stig in!" Och dörren låstes bakom löjtnanten.

Alla bestämmer vi vår framtida boning genom att ta emot eller vägra ta emot Kristus.

* * *

*

Den som vägrar kommer att lida helvetets kval.

Helvetet är ett obehagligt ställe, det vet jag. I anden är jag ofta där, ty helvetet omfattas inte av de kristnas likgiltighet utan av deras kärlek. Lukas skriver att en del av själarna i himlen älskar dem i helvetet så högt att de skulle vilja bege sig dit för att hjälpa de olyckliga. Men de kan inte.

Helvetet är fruktansvärt. Hur fasansfullt att vara där i all evighet bland demonerna!

Katarina av Siena såg en gång en demon och skrev sedan att hon hellre ville vandra på glödande kol i resten av sitt liv än att ånyo behöva möta ett sådant odjur.

Och demonerna skall plåga de dömda. Den helige Anselmus har sagt, att i helvetet är själarna så hårt fjättrade att de inte ens kan vifta bort en mask som gnager på deras öga.

Därför råder jag dig att ta emot Jesus!

Jesus har talat om den yttersta domen. Jag skall beskriva den.

Gud skall sitta på en vit tron framför en förlåt och framför Honom på ett led står alla de som skall dömas. Gud skall lyfta sin högra hand och vid detta tecken skall förlåten dras åt sidan och ut skall komma strålande varelsor som ställer sig framför var och en av dem som skall dömas. De onda skall då fråga Gud: "Vem är denna sköna varelse framför mig?" Och Gud skall svara: "Det är du själv, sådan du skulle ha varit om du hade tagit emot Jesus." I förtvivlan över vad de förlorat skall de onda då fly till helvetet, oförmögna att uthärda anblicken av vad de hade kunnat vara.

Du kommer aldrig att bli dig själv, den strålande varelsen skapad till Guds avbild, om du inte kommer till Jesus.

* *
*

Gud kallar dig genom mig.

Det finns ännu en som kallar dig. Det är ditt verkliga jag. I en liknelse berättar Jesus om den förlorade sonen som i förväg tog ut sin arvslott, for till ett främmande land och slösade bort pengarna på ett liv i utsvävningar. En hungersnöd kom sedan över landet och han började lida

nöd. Han tog då tjänst som svinaherde. Han svält och skulle gärna ha ätit den mat som gavs till svinen, men "ingen gav honom något". När liknelsens förlorade son hade löpt linan ut "kom han till besinning" och beslöt att återvända till sin fader.

"Han kom till besinning" – från vad? På svenska kan vi säga "han var inte sig själv". Han hade inte tänkt självständigt, han hade inte låtit sig ledas av sina egna bästa impulser. Som en apa hade han härmat omgivningens själviskhet. Som en papegoja hade han upprepat deras dårskaper. De flesta människor vill hellre dö än tänka själva. När den förlorade sonen äntligen "kom till besinning", blev sig själv, återvände han genast till sanningen och till sin fader. I liknelsen är Gud fadern.

Det är helt enkelt inte sant att du har levat hittills utan Jesus. Det är bara det att ditt verkliga jag, skapat till Guds avbild, inte har funnits inom dig. Du tillhör Jesus fast du inte har vetat det förut. Guds son har funnits inom dig och skulle ha velat uppenbara sig för dig, men du har varit i ett främmande land. Genom mig talar ditt verkliga jag till dig. I detta ögonblick är jag ditt samvete. Jag älskar din själ mer än du älskar den själv. Du är ett hopkok av alla möjliga fördomar och föreställningar som du övertagit av andra. Skådespelaren spelar ena dagen Hamlet och andra dagen Othello men han är varken den danske prinsen eller den svartsjuka moren. Han är sig själv.

Hittills har du agerat som ateist, agnostiker, revolutionär, knarkare, sexoman, njutningsmänniska, kyrkbesökare eller vad som helst. Men allt detta är bara roller som du spelat. Ditt verkliga jag har väntat och väntat. Nu talar det till dig genom mig.

Luther, den store reformatorn, gjorde åtskillnad mellan direkt tro och en tro som vet om sig själv. När någon

påstår att han tror eller inte tror, så uttrycker han en åsikt om vad som händer inom honom. Hans åsikt om sig själv kan vara lika felaktig som om den gällde någon annan. En människa kan anse sig vara frisk medan cancer härjar i hans kropp. En annan anser sig vara sjuk, men sjukdomen finns bara i hans inbillning.

Din bristande tro kan också vara inbillning. Du kanske inte har vad teologerna kallar "fides reflecta", en tro som är medveten om sin existens. Men du kan ha "fides directa", en tro som bara existerar. Ett nyfött barn existerar utan att veta om det. Men modern som älskar barnet vet att det existerar och känner dess behov. Inte heller du vet vad som sker inom dig därför att ditt verkliga jag står utanför och väntar. Jag är ditt "du". Jag är ditt samvete.

När du läser dessa rader kommer du att finna hur rätt Platon hade då han sade "att veta är att känna igen". Jag kommer inte med något som är nytt för dig. I mina ord kommer du att känna igen det ljus som lyste dig då du kom till världen. Så småningom drev du långt bort från dig själv, likt den förlorade sonen. Nu blir du kallad tillbaka. När du kommit fram blir din tro medveten. Guds son får möjlighet att uppenbara sig för dig. Att bli dig själv igen är detsamma som att komma till Kristus.

* *

*

Tvekar du? Säger du att religion är irrelevant? Jag håller fullkomligt med dig. Frågan är bara hur relevant relevansen är. Hur relevanta är du och jag? Hur relevanta är din och min uppfattning om vad som är relevant?

Väggarna bestämmer ett rums storlek. Endast tomrummet mellan väggarna gör rummet användbart. Likaså

tomrummet i en kopp. Vi lever på det som är tomt, inte på det som är fullt. Är det bara fotsulor man behöver för att kunna gå? Hela foten går. Men foten skulle inte kunna gå utan en rad faktorer som inte tycks ha med gåendet att göra; hjärtat, lungorna, hjärnan, ryggraden, gravitationslagen, jordens fysiska och kemiska struktur och själva vägen.

Visst är religionen irrelevant. Man kan leva utan den precis som man kan leva utan konst, utan böcker, utan att kunna läsa, utan kläder, utan frisk luft, utan solsken, utan att älska och utan att vara älskad. Men en sådan existens förtjänar inte att kallas "liv". Det är de "irrelevanta" tingen som gör livet vackert och meningsfullt.

Du undrar vad Jesus kan ge dig. Varför måste man ha nytta av något för att älska det? Varför detta ständiga sökande efter just det som är relevant? För länge sedan följde människor Jesus medan Han bara förutsade sin egen död på korset och sin uppståndelse, långt innan han lovade oss andra ett evigt liv.

Maria Magdalena älskade Honom och tvättade Hans fötter med sina tårar utan att ha en aning om att hon kunde få syndernas förlåtelse och en plats i paradiset. Hon älskade Honom ändå. Gör som hon!

* * *

*

Stå upp! Stirra dig inte blind på de tarvliga ting som är "relevanta"!

Livet har förändrats mera på de senaste femtio åren än på de 5000 föregående. En del intresserar sig för kvasarer och novor, andra för elementarpartiklar eller för gener. Syssla inte enbart med trivialiteter och sådant som gör livet bekvämt. Sök den yttersta verkligheten. Sök förkla-

ringen till det hela. Sök Gud!

Om du gör det kan tusen frågor uppstå i ditt inre, frågor som en sann kristen lärare kanske inte svarar på. Läraren från Gud lär inte ut det som eleven väljer utan det som läraren anser vara bra för honom. I andliga ting behöver man inte svar på otaliga religiösa problem utan snarare vad Jesus kallar "fattigdom i anden". Själen måste bli lugn som en vattenyta då den speglar himlens skönhet.

En riktig lärare svarar inte på frågor. Inte heller jag är redo att ge komplicerade svar på alla dina frågor. Det bästa en lärare i religion kan göra är att utplåna sig själv, att dra sig in i skuggan, inte vara ett förkroppsligat gudsord utan blott en röst genom vilken Mästaren kan säga vad Han önskar, ett tyst instrument som väntar på sin herre.

När Alexander den Store frågade filosofen Diogenes vad han önskade av honom svarade denne: "Gå bort ur solen." Det är så törstande själar skall säga till teologerna. Syftet med denna bok är inte att tala om Jesus utan att låta Jesus själv uppenbara Sig. Han som föddes i ett enkelt stall ödmjukar Sig nu än en gång. Han använder en syndares röst till att göra dig uppmärksam på viskningen från ditt eget inre, ditt eget samvetes röst.

* *
 *

Det finns människor som uppmanar oss att "bekämpa kapitalismen" eller "bekämpa kommunismen" eller "bekämpa islam". Anta att man skulle lyckas med något av detta, vad skulle skillnaden bli? Nazismen bekämpades segerrikt. Har världen blivit bättre sedan dess? Andra människor säger: "Bekämpa varken kapitalismen, kommunismen eller islam. Lev i fred med dem." Men vad kan

det bli för slags fred mellan dem som hatar varandra? Fred är inte frånvaron av krig utan närvaron av kärlek. Andra människor säger: "Bry dig inte om att bekämpa eller sluta fred med vare sig kapitalismen, kommunismen eller islam." Men om jag inte bryr mig om mänsklighetens stora problem, vad har jag då min tankeförmåga till? Jag säger: lämna alla problem och sök Gud! Han är allt du behöver. När du har Honom har du lösningen på alla problem, för problemen är inte längre några problem. Jesus säger "Jag är livet". Detta gäller dig också. Du skall bara leva ditt liv med Jesus vid spakarna, och det kommer att bli Hans liv.

Det gnagande tvivlet kommer att försvinna. Jesus frågade en gång en av Sina lärjungar: "Varför tvivlade du?" Petrus hade försökt gå på vattnet och varit nära att drunkna. Lärjungen svarade aldrig på Mästarens fråga och denne insisterade inte. Hade Han gjort det, kunde Petrus ha svarat: "Jag tvivlade på att jag skulle räddas därför att Du är oberäknelig. Det är ju så många av dem som tror på Gud som drunknar. Ibland undkommer de som genom ett under. Men man vet aldrig hur det skall gå i ens eget fall." Petrus borde ändå inte ha tvivlat. När man väl tillhör Jesus är nämligen liv och död samma sak. Han är evig. Det är du också eftersom skillnaden mellan "han" och "du" inte existerar. Grammatik har ingen plats i sann religion.

* *
*

Våra motståndare säger att religionen är ett slags opium, en illusion. Måste då alla illusioner vara fel? Den drunknande har illusionen att sova på mjuka dynor, den som håller på att frysa ihjäl känner det som om han vilade

invid en varm ugn. En del illusioner är försvarsmekanismer som hjälper oss över svåra ögonblick. Det finns goda och dåliga illusioner precis som det finns goda och dåliga tankar. En illusion kan vara en kärleksfull mor som för in sina bröst genom järngallret och låter sitt fångslade och skräckslagna barn dia. Illusioner kan vara oerhört starka. De kan ge nytt liv och kraft åt den som håller på att gå under.

Men Kristus är ingen illusion. Han är en realitet.

Du undrar hur jag kan veta det. De kristna tror att buddhister och hinduer, judar och muslimer, ateister och agnostiker alla har fel. De anser att andra är fångna i myter. Men det som kan hända andra kan också hända de kristna. De borde undersöka sin egen tro och övertyga sig om att de inte låter sig luras av myter.

En evangelisk präst sade en gång till en tolvårig judisk pojke att Jesus var Guds son och att pojken var förlorad om han inte trodde på Honom. Med stort allvar svarade pojken att även motsatsen var sann! "Om Jesus inte är Guds son och Ni tror på Honom är *Ni* förlorad." Vi måste förstå att alla, hinduer eller judar, ateister, mormoner, katoliker och protestanter, förlitar sig på sin tro. Ingen kan avfärda frågan om huruvida Kristus är en myt eller ej.

Kant gjorde mänskligheten en stor tjänst. Han påvisade bättre än någon före honom i vilken utsträckning världen är en produkt av våra hjärnor.

Hur långt motsvarar den verkligheten?

Möjligheterna att ta miste är obegränsade. Olika bekännare tror att majoriteten av mänskligheten är vilseförd därför att var och en anser att just hans religion är sanningen. Och om majoriteten av mänskligheten är vilseförd kan det ju gälla mig också.

Om vi accepterar Guds existens, så finns det inom

religionens ram fortfarande möjligheter att ta miste. De gamla fariséerna var övertygade om att deras läror öppnade himmelrikets portar för människorna. Så kom Jesus och förklarade att deras läror stängde himmelrikets portar. Fariséerna gick i döden för sin tro. Jesus dog för att bevisa *Sin* tro.

Vilken tro var den rätta?

I sin *Divina Comedia* säger Dante: "Jag stod vid mitten av min levnads bana/ då i en nermörk skog jag mig befann/ där ej mer väg och stig jag kunde ana." Detta är en erfarenhet som alla tänkande människor har gjort.

En säker sanning äger vi, och det är att människorna söker sanningen. I mänsklighetens historia finner man ett ständigt sökande efter sanningen, och människor har tagit oerhörda risker för att skilja sant från falskt, ibland på ett fullkomligt osjälviskt sätt.

Varför skall vi bekymra oss om huruvida solen går runt jorden eller jorden runt solen? Att veta sanningen om detta gör inte den ringaste skillnad för någon av oss. Icke desto mindre fortsätter vi vårt ständiga sökande, drivna av en instinkt som säger oss att sanningen måste uppdagás och följas.

I detta sökande möter vi Jesus.

Han ställer inga omöjliga krav.

Han begär inte att vi skall betrakta de andra religionsgrundarna som Hans medtävlare eller Hans fiender. I Höga Visan kallas andra religiösa samfund för Jesu bröders – icke Hans rivalers – hjordar.

Han talar inte om Sig själv såsom varande endast sanningen. Det finns en mening i Johannesevangeliet där allt beror på interpunktionen.

Vilken är den rätta interpunktionen i meningen "Jag är vägen sanningen och livet"? Enligt min mening är det

”Jag är vägen: sanningen och livet”. (Joh 14: 6.)

Ett liv baserat på enbart sanningen skulle vara omöjligt. Hur skulle vi kunna klara oss om vi kallade varje puckelrygg för puckelrygg och varje ful flicka ful? Livet är i grunden orättvist eftersom människorna får så olika gåvor och så många oförtjänta handikapp. Vi måste säga sanningen utan att krossa livet.

* *
 *

En pojke fick en gång två slantar, en att lägga i kollekten och en till godis. Han snubblade på gatan och slantarna rullade iväg. En fick han tag i, den andra rullade ned i en avloppsbrunn. Han sade: ”Det var tråkigt, Gud, där gick dina pengar.”

En slant till godis och en till Gud. I livet är det alltid Guds slant som går förlorad. Sedan säger samvetet: ”Kan du inte ge åtminstone en liten del av den återstående slanten eller åtminstone uppriktigt beklaga att ingenting blev över åt Gud?”

Jesus bodde ibland oss ”full av nåd *och* sanning” (Joh 1: 14). Vilket var viktigast, ”nåd” eller ”sanning”? Det viktigaste ordet är ”och”, tecknet på kombination. Sedan kommer ordföljden. Först kommer nåden. ”Och av hans fullhet hava vi alla fått, och nåd för nåd.” (Joh 1: 16.) Men för att vi skall ta emot sanningen måste Gud vänta längre. Han har tålamod. Han vet att ingen på jorden kan gå en rak väg eftersom jorden är rund.

* *
 *

Det finns hos alla människor en längtan efter sanningen men också en revolt mot dess krav och ett tvivel på

sanningen när den upptäcks. Jesus är den ende religionsstiftare som gör anspråk på att själv vara Sanningen, ja, mer än så, Guds son: samtidigt uttrycker Han tvivel på Sin egen kallelse. På korset ropar Han: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" Han är syntesen av sanningen och tvivlet på sanningen, och därför är Han sanningen.

Om Jesus hade uppfunnits av människor skulle de som uppfann Honom aldrig ha skrivit i sina evangelier att de själva tvivlade på Honom. De skulle aldrig ha sagt att de tvivlade på Honom t o m efter Hans uppståndelse. Bibeln är den enda religiösa bok i världen som uttrycker sanningen samtidigt med tvivel på samma sanning. Därför är det sanningen.

I Jesus möter vi Gud, en Gud som föddes till människa i Caesar Augustus' femtonde regeringsår. Han kan inte ifrågasättas, men Han ifrågasätter sig själv och Han ifrågasätts t o m efter uppståndelsen av apostlarna. Därför är Han sanningen som vi kan förlita oss på.

Ja, mer än så. Det finns ingen troende som inte någon gång tänker hädiska tankar, opponerar sig mot Gud. Religiösa människor förtränger dessa tankar som är en del av deras personlighet. Därigenom sätter de sig själva ur stånd att förstå hela sanningen. (Frestelser bör dras inför förnuftets domstol.)

Bibeln är den enda bok i världen som för fram de mest sublimes tankar om Gud samtidigt som den berättar chockerande saker om Honom; t ex att Han skall lägga ett betsel i folkens – Hans skapelse – mun till att leda dem vilse (Jes 30: 28) eller att Han är en slavhandlare (Joel 3: 8).

I Hesekiel 6: 12 beskriver Gud hur Han själv sänder sitt utvalda folk hungersnöd och pest och blod och svärd.

Bibeln lovprisar Gud och uttrycker samtidigt den hårdaste kritik mot Honom. Just därför vet vi att det är sanningen. Motsägelserna sammansmälter till en högre harmoni.

* *
*

Många säger: "Jag har redan en tro. Är inte den ena så god som den andra? Varför måste jag just bli kristen?"

Därför att kristendomen innehåller sanningen.

Alla religioner är inte lika. Att likställa dem skulle vara som att säga "jag tycker så mycket om musik att det gör detsamma vad det är, Beethoven eller Beatles". En religiös människa måste göra skillnad mellan den rätta religionen och den felaktiga.

Kristendomen är den rätta religionen därför att den i sin allomfattande kärlek innefattar alla andra religioner, ja, t o m de icke-religiösa. Det är den enda religionen i vars heliga skrift det står skrivet att vi inte skall tro bara på "kristendomen". Kristendomens innersta kärna är kärleken, och kärleken *tror allting*, inte bara kristendom (1 Kor 13: 7).

Det är den enda religion som begär att vi inte skall begränsa oss till att tro endast det som vår religion lär utan att tänka allt vad värdigt är, vad rätt är, vad rent är, vad älskligt är, vad som ljuder väl (Fil 4: 8), varifrån det än kommer. Och eftersom kristendomen redan innefattar allt som är gott och rätt från annat håll, så behöver den inte förena sig med andra religioner.

Det är den sanna religionen.

* *
*

Det finns mycket som är delvis sant, men Jesus är *sanningen*, hela sanningen.

Under Hans jordiska liv följdes Han av stora skaror. Han lovade dem ingenting annat än ett kors. Somliga följde Honom därför att Han botade människor och gav dem bröd. Men förnuftet kan inte förklara varför så många följde Honom osjälviskt åtminstone för en tid. Vanligtvis följer människor bara demagoger som lovar dem himmelriket och jorden men som aldrig kan förlossa. Jesus var älskad därför att den gudomliga skönheten lyste från Hans ansikte. Syndare följde Honom därför att han var full av nåd och sanning. Han sade bara "Kommen till mig", och de kom. Han säger till dig: "Kom till mig." Bara kom!

* *
*
*
*

Du kanske säger: "Men jag är naturvetare. Jag kan inte tro på alla möjliga mirakel som t ex jungfrufödseln. Det finns naturlagar som inte kan brytas." I fallet Jesus är det inte fråga om brott mot naturlagarna. För en varelse som Han var det naturligt att födas av en jungfru. För en varelse som Han var det naturligt att göra sådant som ingen annan människa kan.

Men jungfrufödseln och andra mirakulösa händelser i Hans liv som är svåra att acceptera är i vilket fall som helst av sekundär betydelse. Om någon förenar eller jämställer en högre sanning med en mindre sanning blir den viktigare lidande och går slutligen under på grund av sin mesallians. Ingen har någonsin kallat dig till jungfrufödseln. Du är kallad att komma till Jesus. Kom!

Men avfärda inte jungfrufödseln alltför lättvindigt. Nobelpristagaren Boris Pasternak, som växte upp under kommunismen, skriver i Doktor Zjivago: "Kristi miraku-

lösa födelse lär oss att livet borde bestå av det ovanliga i stället för det banala, det festliga i stället för det vardagliga.”

* *
*

Vi kallar dig till Jesus inte därför att Han är god utan därför att Han tog på Sig synd för din skull. I den meningen är Jesus inte över dig utan under dig. För att komma till Honom behöver du inte sträva att höja dig utan kan i stället sänka dig.

Hur många synder har du begått i ditt liv? Har du mördat hundra människor? Jesus har tagit på Sig miljoner mord. Har du stulit tio gånger? Jesus har tagit på Sig tusentals stölder. Hur många gånger har du begått äktenskapsbrott? Jesus har tagit på Sig sig miljoner människors sexuella orenhet.

Samma sak med lögnen och med alla andra synder.

Han möter en syndare, en kananeisk kvinna, och tilltalar henne med ett beundrande ”Å!”. I Matteus 8: 10 står det att när Jesus hörde en romersk hövitsmans ord förundrade Han sig och betygade honom Sin vördnad.

Det är en stor sak att älska Jesus. Det är ännu större att bli beundrad av Jesus. Jesus visste att hövitsmannen var en syndare, men hur många synder hade Han inte själv tagit på Sig? Många fler än hövitsmannens.

I Höga Visan står just de orden där den himmelske brudgummen, Jesus, talar till sin brud: ”I det palmträdet vill jag *stiga upp*” (Höga V 7: 8). Han stiger alltså upp för att närma sig oss. När vi närmar oss Honom, så är det genom att stiga ned till den värste syndare som någonsin levat. Det har aldrig funnits en större mördare, tjuv, rövare eller lögnare än Jesus Kristus – inte i den meningen

att Han själv begick dessa synder utan genom att Han på ett djupare sätt tog dem på Sig. De är *Hans* synder!

Det är lätt att komma till Jesus.

* * *

*

Finns det drag i Jesu karaktär och i Hans lära som Du ogillar, finns det svaga punkter i Hans liv? Han ogillade dem också. Han avvisade kategoriskt namnet "den gode läraren" och svarade att endast en är god och det är Gud. Han gillade inte Sig själv (Rom 15: 3) och om man hade frågat Honom: "Vad har du för uppfattning om dig själv?" så skulle Han ha svarat: "En låg uppfattning." Han tillägnade sig människornas alla synder genom tiderna. Han bar dem som Sin egen börda.

Även om du ogillar en del saker i Hans jordiska liv, så kom till Jesus! De saker som du ogillar gjorde Han därför att Han hade tagit på Sig din och min syndighet.

Jag hade en gång en vision.

Häpen såg jag mig själv gå ned i en mycket djup dal. Jag hade trott att himlen var ovanför oss. En vacker kvinnlig ängel visade mig älskvärt vägen och förklarade att himlen hade sänkts till den lägsta tänkbara punkten därför att många inte kunde nå den ursprungligen mycket högt belägna plats där kölden var svår att uthärda på de höga bergstopparna. Hur lågt jag än sjönk skulle den alltid vara lägre. Vi kan vara i himlen inte bara i sublima ögonblick utan också i förtvivlans stunder.

* * *

*

En fattig bondhustru reste med sin dotter till staden där flickan skulle ta plats som tjänsteflicka. För pengarna som

hon skulle skicka hem skulle familjen kunna köpa jord och kreatur.

Flickan var vacker och klok. Hon lärde sig snabbt att i en stor stad kunde flickor som hon tjäna mycket mera på att inte arbeta än på att arbeta. Hon skaffade sig rika älskare, gick från den ene till den andre och samlade på sig juveler, bilar och pälsar medan hon levde ett liv i nöjen.

I sitt glada liv glömde hon totalt bort sin gamla mor. En dag mindes hon henne med smärta. Hon tog tåget hem till byn och kom hem sent på kvällen. När hon kom fram till grinden upptäckte hon att den stod vidöppen. Hon blev förvånad eftersom hon visste att den alltid brukade stängas mycket omsorgsfullt.

Hon gick in på gårdsplanen och såg att ljuset var tänd i moderns rum. När hon stod på tröskeln ropade modern inifrån: "Är det du, min flicka?"

"Ja, mamma. Hur kommer det sig att grinden står vidöppen så sent på kvällen?"

"Min dotter, i tio år, ända sedan du for hemifrån, har grinden stått öppen."

"Och varför brinner ljuset i ditt rum så sent?"

"På tio år har inte ljuset varit släckt. Din moders hjärta har hela tiden väntat på dig."

Det himmelska Jerusalem är vår moder. Hon väntar på oss.

* * *

*

Du undrar oroligt: "Om jag accepterar Jesus, så måste jag acceptera Bibeln också. Och den är bevisligen full av felaktigheter."

Människor som aldrig läst Bibeln på originalspråken

hävdar att den inte kan ha några fel. Jag försäkrar att den är full av "fel". Grammatiska fel förekommer överallt. Nästan i varenda mening. Luther visste detta, och hans svar var att Gud inte talar i grammatiska ord utan i sanningar. Solen, månen, himlen, jorden, du och jag – vi är alla Guds ord, Hans dikter, verser och rim i Hans skapelse. Naturen, verkligheten förefaller oss osammanhängande. Bibeln är utan fel just därför att den speglar denna brist på sammanhang.

Ett mycket vanligt grammatiskt fel i den hebreiska Bibeln är t ex att substantivet står i singularis och verbet i pluralis. Frågan är bara vems felet är? Jag tror att det är grammatiken som har fel och inte Bibeln. Grammatiken börjar med antagandet att det finns enhetliga och odelade personer. Men varje person är en mycket komplex varelse med många motsägelsefulla impulser. Varje person är en mångfald, därför måste verbet stå i pluralis. På så sätt är Bibeln full av fel och har ändå alltid rätt. De begrepp om rätt och fel efter vilka vi bedömer Bibeln kan vara fel. Bibeln innehåller "fel" bara därför att vår egen uppfattning om vad som är fel är felaktig.

* * *

*

"Men att ta emot Jesus innebär att man tillbringar sin tid med ett meningslöst lovprisande av Gud. Varför behöver Han för resten så mycket lovprisning? Varför är Han så mån om sin prestige?"

Han behöver inte din lovprisning. Det är du som har behov av att lovprisa Honom. Han är det högsta goda. Om du inte lovprisar Honom, kommer du att lovprisa dig själv eller andra underlägsna varelser och därmed stänger du vägen för ditt eget framåtskridande.

Pasteur borde inte ha varit ödmjuk. Människor som han gör rätt i att hävda sig. Otaliga människors liv är beroende av om de erkänns eller ej. Hur mycket mer berättigad är då inte Guds begäran att bli lovprisad.

* *
*

Jag kallar dig till Jesus därför att Han kan göra dig till ett helgon, och världen behöver helgon. Det har funnits massor av politiker vilkas beslut har kostat oräkneliga miljoners liv i vansinniga krig och revolutioner. Det har funnits massor av vetenskapsmän som försett makthavarna med allt mer förödande vapen. Det har funnits mängder av missionärer av olika bekännelser som skapat den religiösa förvirring som nu råder i världen. Det har funnits för få helgon. Det behövs ett till. Det borde bli du.

Kom till Jesus!

* *
*

Ditt förhållande till Honom kommer att bli mångsidigt. Somliga känner Honom bara som Frälsaren. Det är som att känna en person enbart som tandläkare. Jesus är mer än Frälsare. Han blir din Herre. Han blir ditt barn likaväl som Han var jungfru Marias barn. Jesus har sagt de märkliga orden "Var och en som gör min Faders vilja, som är i himmelen, han är . . . min moder" (Matt 12: 50). Han blir din broder. Han blir din brudgum. (På hebreiska och på grekiska, Bibelns språk, är orden för själ, "neshama" och "psyche", feminina substantiv.) Jesus är Marias son, Människosonen, Davids son, Guds son. Jesus kallade aldrig Sin moder "mamma", utan bara "kvinna" därför att ordet "moder" skulle ha begränsat Hans förhållande

till henne till en alltför trång sfär. Han var inte bara hennes son utan också hennes Frälsare.

Han kommer alltså att ha ett mycket mångsidigt förhållande till dig. Mer än så, Han kommer att bli din i det Han är i Sig själv, långt utöver allt vad ett förhållande till en annan människa kan bli. Du får inte bara någon som frälser dig, som leder din väg, du får JESUS.

* * *

*

Du kanske har varit i kyrkan under en nattvardsgudstjänst? Om inte, så gör det för att se hur det går till. Du får höra en präst som över ett stycke bröd uttalar orden "Tagen och äten detta, detta är min lekamen, utgiven för eder". Han menar Jesu Kristi kropp. Sedan tar han en kalk med vin och säger "Detta är mitt blod, för eder utgjutet till syndernas förlåtelse".

Och de troende äter och dricker och uttrycker härigenom hur intimt de vill höra samman med Kristi person.

Jesus säger att Han tar på Sig all världens synder – alltså även dina, utan undantag –, att Han tar på Sig straffet och dör för dem på korset.

Om du kommer till Jesus och blir kristen får du rätt att delta i nattvarden. Prästens ord "Detta är mitt blod för eder utgjutet" påminner dig om att allt orätt du gjort är ogjort, allt ont är sonat och det som varit krökt har rätats ut. Du kommer att kunna säga "Jag är fritagen från skuld" vilket är detsamma som "Jag är rättfärdig som om jag aldrig hade syndat". Du är för alltid fri från det förgångna. Du minns inte längre din synd. Dina onda gärningar har inte gottgjorts utan suddats ut; dina onda tankar har sopats bort och det onda du sagt är ogiltigt.

Kristi frälsning är fullständig.

Du har att välja mellan att acceptera detta offer som Kristus gjort för dig och att själv bära ansvaret för dina synder. Överväg det noga. Gud betalar inte ut lön varje vecka men till sist får du din lön.

Tänk noga efter. Hur skall du kunna svara för alla dina synder? Är det inte bättre att ta emot Hans frälsning? Du behöver bara tro på Honom för att bli räddad. Du behöver inte ens be Honom om förlåtelse för dina synder.

* *
* .

En intressant del av Bibeln är det som inte är skrivet. Man finner t ex ingenstans omnämnt att någon skulle ha bett Jesus om förlåtelse för någonting. Människor såg på Hans ansikte och läste förlåtelse där. Petrus sade en gång så tokiga saker att Jesus fick lov att kalla honom "satan". En annan gång grälade lärjungarna om vem som skulle få den bästa platsen i himmelriket. När Jesus var som mest i behov av tröst låg Hans lärjungar och sov. De övergav Honom och flydde. Petrus förnekade Honom under ed. Ändå tycks aldrig någon ha kommit på tanken att säga "Förlåt mig vad jag gjort". Inte heller du behöver säga de orden. Kom till Jesus även om du är för stolt för att erkänna att du har haft fel. Att förlåta är Hans yrke.

Han frälste Maria, sin moder. Ingenting är naturligare. Hon var Hans kött. Men det är skrivet om alla kristna att de är "lemmar av Hans kropp, av Hans kött och av Hans ben" (Ef 5: 30). Om jag är kristen och Han inte tar upp mig i himlen, kommer Han att sakna något ben eller någon muskel i sin kropp. Vem kan tro att Han inte hellre vill rädda oss?

Din synd är inget hinder för din frälsning. Tvärtom, det är just den som förmår Honom att rädda dig. Han förstår

alla. Därför förlåter Han alla. Om du kan så be till Jesus som Maria Magdalena gör i Doktor Zjivago, "Lös upp min skuld som jag löser upp mitt hår". Om du inte kan be så låt det vara och kom till Jesus utan bön. Han förlåter. Han vet vad resultatet blir.

* * *

*

För länge sedan levde två bröder. Den äldre var en from och god man, den yngre en slarver. Den äldre besvor ofta sin yngre bror att ändra sitt levnadssätt. Han bad för honom, men allt var förgäves. Ynglingen gled längre och längre ut i synden tills han en kväll kom inrusande i sin broders rum med blodfläckade kläder och ropade: "Rädda mig! Polisen är efter mig. Jag har begått ett brott." Den andre förstod situationen. Han hade inte lång stund på sig att tänka. "Låt oss byta kläder", sade han till ynglingen. Knappt hade de gjort detta, förrän polisen kom och förstas arresterade den äldre brodern med de blodfläckade kläderna. Inför domstolen försvarade han sig inte utan sade tvärtom "Jag har hela ansvaret för brottet".

Domarna hyste inga tvivel om hans skuld eftersom han hade förföljts från brottsplatsen och påträffats med blod på kläderna. Han dömdes till döden. När man frågade honom om hans sista önskan svarade han: "Bara detta: att min broder samtidigt som jag avrättas får det här brevet som jag skrivit till honom."

Nästa dag fick ynglingen brevet och läste: "I detta ögonblick dör jag för din synd, i dina blodfläckade kläder. Jag är lycklig att kunna göra detta offer för dig. Jag är övertygad om att du hädanefter kommer att leva ett rent och fromt liv i den vita klädnad som jag lämnat åt dig."

Ynglingen greps av ånger. Han försökte stoppa avrätt-

ningen men det var för sent. Men så ofta hans gamla kumpaner försökte locka honom till nya dåligheter, svarade han: "I den rena klädnad som jag fått av min broder som dog för min skull kan jag inte längre begå samma onda gärningar som förr."

Jesus vet att detta blir följderna av Hans offer även för dig. Han räddar dig, hur syndfull du än är.

Om Judas hade kommit till Jesus i stället för att försöka göra upp sitt svarta förflutna med sina medbrottslingar, skulle vi kanske idag känna honom som Sankt Judas.

Som ett suddgummi suddar ut ett stavfel, så utplånar Jesus synder.

* *
*

Änglarna äcklades inte av såren på tiggaren Lasarus' döda kropp. De lyfte upp honom till paradiset. Jesus som under sitt jordiska liv inte hade en plats att vila sitt huvud på accepterar med glädje ditt hem och ditt hjärta som viloplats. Det är säkert bättre än ingenting.

Du har synder och de är röda som blod. Om en ljuskälla rör sig bort från betraktaren blir motsvarande spektralstråle röd.

I Bibeln kallas synder röda därför att de ökar avståndet mellan dig och Gud. Men renhetens vita färg står till vår disposition. Vitt är summan av allt ljus. Jesus är världens ljus. Du kan få Honom.

Bara på det sättet kan du bli rättfärdig. Allt annat är hyckleri.

* *
*

Vi betraktar oss som rättfärdiga utan detta ljus bara

därför att vi inte känner Guds lag.

En bramin skröt en gång med att han aldrig hade dödat en levande varelse i hela sitt liv. Då lät en missionär honom se på en droppe vatten i ett mikroskop. Braminen blev förskräckt då han förstod att han hade svalt oräkneliga levande organismer varje gång han druckit vatten. Men han fann snabbt på ett sätt att lugna sitt samvete. Han förstörde mikroskopet. Av samma skäl skjuter vi kristendomen åt sidan. För att slippa se vårt verkliga tillstånd, vår synd.

När vi inser att vi är syndare, avskyr vi oss själva. Vi får avsmak för vår själs tillstånd. Icke så Gud! Guds största glädje är att visa barmhärtighet. Greve von Zinzendorf har skrivit: "Ingen får del av Guds barmhärtighet som har kvar någonting av sitt eget och någonting att visa. Jesus är mera tacksam mot människor som ger Honom tillfälle att göra något för dem än mot människor som försöker göra något för Honom. Han föredrar att se omkring sig människor som behöver Honom framför människor som vill göra Honom gott. Vad kan Jesus göra för en rättfärdig människa? Han söker en människa i svår nöd, och ingen är i svårare nöd än en syndare."

* * *

*

En furste såg en gång en tigrinna som svalt. Tre ungar försökte få di, men det fanns ingen mjölk. Fursten var en from man och han tyckte synd om djuret. Han visste att självuppoffring är den högsta av dygder. Han lade sig ned bredvid tigrinnan och skar sig i armen så att åsynen av blodet skulle väcka hennes naturliga aptit. Han uppslukades av tigrinnan. Både hon och hennes ungar överlevde.

Det är en förolämpning mot tigrar att jämföra dem med

människor. Tigrar äter inte upp sina egna. Människor dödar sitt eget släkte även om de inte är kannibaler. Hitler dödade miljontals människor. Och han var vegetarian.

Människor hade dödat varandra, de hade ägnat sig åt alla slags raffinerade grymheter och synd. Nu svalt de. Människosläktet levde på synd och alla synder hade redan begåtts utom en: gudsmord. De hade bedragit varandra men de hade aldrig sålt en Guds son.

Därför lade sig Jesus bredvid tigrinnan. Han kom till människorna. Han väckte deras grymhet och hat. För att kunna fortsätta att leva måste de äta. Hans kropp – som Han själv förutsade – och dricka Hans blod. Tigrinnan uppslukade Jesus.

Och se, den djuriska mänskligheten kunde leva vidare! Konstnärer som Michelangelo och Leonardo förevigade detta människosläktets brott i måleri och skulptur; Beethoven och Bach gjorde detsamma i musik. Och människorna översatte och tryckte berättelsen om gudsmordet till tusen språk. Den kristna civilisationen bygger på detta brott. Tigrar lever på grund av detta brott – en Borgia, en Torquemada, alla de icke bannlysta katolska hitlerfigurerna från alla århundraden. Detta brott gör det möjligt för tigrar att samla väldiga skatter som det feta prästerskapet lever på. Men för en del tigrar var detta brott det sista. Förfärade över vad de gjort blev somliga tigrar tama. De började rädda liv i stället för att förgöra.

Av detta kan du kanske förstå vad Jesus har gjort för oss.

* *

*

I brevet till kolosserna 1: 14 står det att i Kristus har vi förlösningen och till och med förlåtelsen för våra synder.

Om man är medborgare i t ex Förenta Staterna, så har man förmånen att leva i ett fritt land och att få del av den sociala välfärden. På samma sätt har alla som är i Kristus och tillhör Honom vissa förmåner, och dit hör förlossning och förlåtelse för alla synder. Vi behöver denna förlossning, ty vi är syndare.

Dostojevskij skriver att "var och en av oss är skyldig till allting inför alla".

I andra Krönikeboken 15: 17 förebrås Ussia, konung i Juda, för att offerplatserna till avgudar inte avskaffades i ett annat land, Israel.

Värdefulla sociala eller religiösa institutioner i ett land kan genom sitt exempel ha ett gott inflytande på liknande institutioner i ett annat land. På samma sätt är du ansvarig för vad som händer på andra platser. Du behöver frälsning och du kan få den genom Jesus.

* *
 *

Jesus kan frälsa därför att Han gav Sitt liv för att göra dig rättfärdig.

Den japanske filosofen Ekken skriver: "Om en människa inte vill ge sitt liv för rättfärdigheten, förstår hon inte det relativa värdet av rättfärdighet och liv."

* *
 *

Jesus kan frälsa därför att Han är Gud och människa. Precis som vissa kemiska ämnen endast kan förena sig med vissa andra, så är människan den enda varelse som kan förenas med Gud. Gud kan inte bli djur eller djävul eller växt eller mineral.

Endast en Gud-människa är möjlig därför att vi är av

samma ordning, dvs vi har båda en personlighet. Mellan människa och Gud finns det därför ingen möjlighet att skilja mellan "jag" och "han". Man kan skilja Gud och människor från djur och ting. En kvist från ett fruktträd kan bara ympas på ett fruktträd. Man kan aldrig ympa grönsaker på ett fruktträd. Man kan korsa olika fårraser och få en hybrid men man kan inte korsa en noshörning och en insekt. Det faktum att Gud kunde bli människa vittnar om människans unika ställning. En okänd grekisk diktare som citeras i Bibeln (Apg 17: 28) säger med rätta att vi är av Guds släkt.

Gud kunde bara bli människa. Människornas synder drog Honom till Sig. Han tog dem på Sig. Han gav sitt blod för våra synder och därmed räddade Han oss.

* *
*

Du är en syndare. Du har ingen skuld till detta.

Man kan födas ful eller missbildad eller obegåvad. Detta kan vara en fruktansvärd börda som man måste acceptera och leva med utan att ha någon skuld till sin olycka.

Jag föddes till syndare. Mina föräldrar och alla mina förfäder har varit syndare. Jag har inte gjort något val. Det hebreiska ordet för synd betyder "att missa märket". Ingen av oss når upp till den höjdpunkt där vi skulle finna oss utan vår medfödda syndighet. Den finns där utan mitt personliga förvållande.

Gamla testamentet berättar historien om hur Josef, en jude som hade blivit en mäktig man i Egypten, gjorde räfst med sin broder Benjamin därför att man funnit en silverskål som tillhörde Josef i hans packning. Det var sant att skålen fanns i packningen. Men det var också sant

att Josef hade befallt sina slavar att gömma den där utan att Benjamin eller hans bröder såg det. Vad Josef ville uppnå med detta var att utveckla en solidaritetskänsla mellan bröderna som tidigare hade visat sig mycket själviska; till den grad att de sålt sin broder som slav. Josef ville se om de skulle lämna Benjamin åt ödet att oskyldigt bli straffad som tjuv eller om de skulle ställa sig bakom honom i hans svåra stund. Lyckligtvis klarade de lojalitetsprovet och kunde sedan återvända till sin fader med stor ära och rika gåvor.

Synden är ofrånkomlig. Den beror på händelser i det förflutna som du inte har någon personlig del i. Det är en tragedi som vi alla är engagerade i och som är för djup att gräva i. Det är en tragedi som kan jämföras med att vara handikappad eller att ha någon plågsam eller dödlig sjukdom. När vi ligger på sjukhus rycker vi inte på axlarna och säger "jag har inte skapat viruset". Vi bekämpar det. En sjukdom kan ha en andlig innebörd och ett värde för oss. Vår synd har också en mening i det stora hela. Den gör oss till ett med alla andra syndare. Allt ömsesidigt fördömande försvinner.

Dostojevskij berättar historien om en ängel som inte fann någon frid i himmelen därför att han tänkte på alla som plågades i helvetet. Gång på gång begav han sig ned till dem och bad dem minnas åtminstone någon god gärning som han kunde berätta om för Gud för att de skulle slippa ut. Men dessa hade inte gjort några goda gärningar. Till sist erinrade sig en kvinna att hon skänkt en lök till en tiggare. "Är inte det en god gärning?"

"Jovisst", svarade ängeln. Han for upp till himlens arkiv och fann en anteckning om löken på hennes namn. Sedan tog han med sig en lök ned till helvetet och sade till kvinnan: "Håll i löken med ena handen. Jag håller också i

den och så flyger vi uppåt. Då kommer du till himlen." Hon gjorde som han sagt. Löken höll för påfrestningen av kvinnans tyngd. Hon flög uppåt. När de andra i helvetet såg detta grep de tag i hennes kläder, armar och fötter. Andra grep tag i fötterna på dem som höll i kvinnan. En hel klunga av människor klamrade sig fast vid henne, och löken höll. Alla flög de upp mot himlen. Men kvinnan var rädd att den skulle brista och att de alla skulle falla tillbaka ned. Därför knuffade hon ifrån sig de andra med armbågarna och sade: "Stanna kvar i helvetet, ni syndare som aldrig har gjort något gott." I samma ögonblick brast löken. Hon var själv en syndare men dömde andra. Detta blev slutet på alla hennes förhoppningar. Vi är alla syndare och skall därför älska varandra, inte döma.

Sök inte efter orsaken till din medfödda syndighet! Den finns i berättelsen om Adam och Eva. Acceptera att du är en syndare. Det finns en mening med det. Och det finns en möjlighet att bli frälst från synden. Jesus erbjuder frälsning. Befria dig från den dödligaste av alla sjukdomar: Synden!

President Coolidge i Förenta Staterna var känd för sin fåordighet. När han en dag kom hem från kyrkan frågade hans hustru: "Vad handlade predikan om?" Svaret blev: "Om synd." "Och vad sade pastorn om den?" undrade hustrun. "Han var emot den", svarade Coolidge.

* *
*

Jesus älskar hela Sin skapelse. Jag vet detta genom Hans lärjungar. Den helige Isak bad varje dag för hela skapelsen. Det gör också jag. Jesus måste vara minst lika god som jag. Ingen utesluts från Hans kärlek.

I denna skapelse har vi människosläktet som råkat ut för

en stor katastrof. Det har smittats av synden. Synden har fördärvat livet för var och en av oss. Ingen har helt undgått syndens fläck på sitt namn.

Minnet av begångna synder gör att vi plågar oss själva och andra. Det finns idag oräkneliga bråkmakare i världen. Ingen skulle vara bråkmakare om han inte hade trassel med sig själv. Det som oroar honom är djupt rotade komplex som ofta orsakas av synder i det förflutna.

Hur skall man då bära sig åt med synden?

I gångna tider var det brukligt att man lade händerna på ett djur för att ens synder skulle överföras på djuret. Hos somliga folk var det rituella offret inte ett djur utan en annan människa, vanligen en slav. Sådana rituella mord förekommer än idag bland primitiva folk.

Bibeln säger oss i Hebréerbrevet 10:6 att Gud icke finner behag i brännoffer och slaktoffer. Våra synder i det förgångna skall inte tillåtas plåga någon i världen. Våra medmänniskor skall inte få lida för dem. Inte heller skall vi plåga oss själva med eviga samvetsqual. Du skall inte fylla prästernas fickor för att få absolution för dina gamla synder. Man skall inte slösa energi för sina synders skull. Vi skall bara helt lugnt acceptera att vi är syndare!

Det är inte genom att synda som vi har blivit syndare. Man syndar därför att man är en syndare. Man blir inte en tjuv genom att stjäla. Man stjälar därför att man *är* en tjuv. Synden ligger i vår natur, i alla människors natur. Ingen människa som levat på jorden har varit något annat än en syndare med undantag av Jesus. Man måste acceptera att man har en näsa och hår och lungor. Det hör till vår mänskliga natur. Acceptera då också att du är en syndare! Synden hör till vår mänskliga natur.

Även helgonen syndar. Apostlarna var syndare. I Markus 13:3 berättar Jesus för dem att Jerusalem och den

judiska staten skulle bli så grundligt förstörda att där inte skulle lämnas sten på sten. De bad inte att landet skulle skonas. Den stundande tragedin gjorde inget intryck på dem. De ville bara stilla sin nyfikenhet på *när* detta skulle ske trots att det måste betyda död och slaveri för miljoner oskyldiga människor. De reagerade som syndare på Jesu ord.

Så länge vi lever på jorden kommer vi att ha kvar vår synd liksom vi kommer att ha näsor. Det tillhör den mänskliga naturen. Men vi kan komma till den punkt där vi inte längre har några synder på vårt samvete (Heb. 10:2).

Vårt liv påminner i många fall om en bil som endast har baklyktorna tända för att föraren skall kunna se i spegeln hur många hönor eller hundar han har kört över. Lyktorna måste lysa framåt och hindra en att döda människor! Det finns en möjlighet att leva ett liv som inte belastas av gårdagens synder. Vi måste se till att vi inte försummar dagens plikter eller gör upp felaktiga planer för framtiden.

Det förgångna utplånas av att Jesus gav Sitt blod för vår frälsning. Kristi blod skiljer sig från vårt därigenom att det kan rena från synd.

Jesus använde avsiktligt den psykologiska projiceringen, en av det mänskliga psykets mäktigaste drivkrafter.

Det ingår i den syndiga mänskliga naturen att söka efter en syndabock när något går på tok. Om man har förlagt någonting hemma och inte kan hitta det, så känns det bättre om man kan lägga skulden på någon annan i familjen. Man kan fortfarande inte hitta föremålet men det är skönt att anklaga någon annan.

Ett barn gör illa sig på en pall eller ett bord. Om modern slår den elaka pallen som har gjort barnet illa, så skrattar barnet och har inte ont längre.

Skrupelfria politiker använder ofta denna projicering och lägger skulden för allt ont i världen på judarna, negrerna, de vita, kommunisterna, borgerskapet, kungen eller oppositionspartiet.

”Amerikanska imperialister” får skulden för världens fattigdom. Men den amerikanska imperialismen är bara sextio år gammal! Fattigdom har funnits långt innan den kom till, långt innan Amerika upptäcktes, fattigdom fanns innan den förste kapitalisten framträdde, under feodalismen, under slaveriet och under den tidiga kommunismen. Det finns fattigdom under socialismen, men alla behöver vi syndabocker.

Jesus har faktiskt också använt sig av den så ofta missbrukade projiceringen, men i god mening. Man söker efter syndabocker, men det finns någonting i människan som får henne att åtminstone till en del inse det ologiska i hennes egen övertygelse om syndabockens skuld. Antisemitism existerade före Hitler, tyranni före bolsjevikerna. En person eller en institution kan inte ges skulden för problem som är lika gamla som mänskligheten. Men människorna behöver en syndabock.

Därför blev Gud, vår skapare, människa och Han säger till oss: ”Jag tar hela ansvaret för det som händer i min skapelse. När jag skapade människan visste jag att hon skulle falla i synd och ändå skapade jag henne. Även för dina synder tar jag på mig ansvaret. Lagg alla dina synder på mig i stället för att söka andra syndabocker! Jag skall gärna sona dem. Jag tar på mig straffet för alla dina synder.” Då blir människorna nöjda. Nu har vi funnit det rätta offerlammet på vilket vi kan lägga all världens synder. Han dör för våra synder och vi har inte längre dåligt samvete.

I himlen har vi en mäktig förespråkare i Fadern, en som

varit utsatt för lika många frestelser som vi själva.

Jag råkar ha suttit fängslad en lång tid i ett kommunistland. Som medfångar hade jag en mängd före detta domare och åklagare som dömts till fängelse för att de tidigare hade rannsakat kommunister. När dessa domare och åklagare, som tidigare hade handhaft lagen själva, tvingades utstå fängeslivets vedervärdigheter, blev de alla eniga om att om de någonsin fick tillbaka sina ämbeten, så skulle de aldrig mer utdöma så hårda straff som de förut hade gjort. De hade aldrig förut förstått att en dom på fem års fängelse på ett papper inte var detsamma som fem år bakom galler. Ingen tillbringar fem år i fängelse. Varje dag i fängelse upplevs separat och varje minut av varje dag är sin egen plåga. Erfarenhet av lidande förändrar människors attityd till straffet.

Kristi inkarnation och Hans död på korset bragte inte bara frälsning till alla som skulle komma att tro på Honom, den berikade också gudomen. Därför står det skrivet i Salomos Höga Visa: "Gån ut och skåden, I Sions döttrar, skåden konung Salomo med lust, skåden kransen, varmed hans moder har krönt honom på hans bröllopsdag." Salomo är här ett slags Jesus Kristus.

Sedan evärdliga tider har Jesus Kristus haft många kronor, men den vackraste skänkte Honom Hans heliga moder, Maria, då Han som Gud antog mänsklig gestalt. Gud hade alltid dömt människorna rättvist, men Han hade dömt dem ur ett gudomligt perspektiv. När Gud blev människa såg Han livet ur ett mänskligt perspektiv. Han fick erfara vad det innebar att vara fattig och tillhöra ett föraktat folk, att vara hungrig, att inte ha en plats att vila sitt huvud, att frestas av kvinnor, att bli gisslad, att bli oskyldigt dömd. Gud har berikats av Jesu Kristi erfarenhet. Han inte bara frälser utan hedrar våra överträdelser

med sin egen erfarenhet av mänskligt liv. Han har full förståelse för våra överträdelser och förlåter dem av hela sitt hjärta.

* *
*

Den som besöker Jerusalem finner något som förbryllar den vanlige turisten men som den andligt medvetna människan kan vänta sig. Det finns två platser som anses vara den Getsemane örtagård där Jesus fängslades, det finns flera platser där korsfästelsen har ägt rum, två gravar där Han legat och flera platser från vilka Hans himmelfärd skall ha skett. Detta stämmer precis med det förhållandet att ett evangelium förlägger Hans korsfästelse till den tredje timmen medan ett annat talar om den sjätte. Enligt ett evangelium deltog Judas i nattvarden, enligt ett annat var han frånvarande.

Rent historiskt har offret på Golgata och händelserna som förknippas därmed bara inträffat en gång. Men detta var ett uttryck för ett liturgiskt, kosmiskt drama som pågick kontinuerligt vid olika tidpunkter, på olika platser och under olika omständigheter liksom Jerikos murar – enligt arkeologerna – föll under olika perioder av dess historia. De som tillhör Kristi kropp har alltid gått och kommer alltid att gå igenom getsemanen, korsfästelser och himmelfärder. Jesus led för att frälsa dig. Detta var en unik händelse. Kristna utstår förföljelser för att du skall lära känna frälsningen, ty det är martyrernas blod som är kyrkans utsäde.

* *
*

Bakom Jesus och Hans lidande kyrka finns Fadern som

offrar Sin ende son för vår frälsning.

Är det rätt att offra en oskyldig för att frälsa syndare? Enligt vår mänskliga måttstock – nej! Vi skulle inte betrakta den människa som rättfärdig som, om han kunde hindra det, utlämnade sin son till att gisslas, bespottas och korsfästas för att rädda brottslingar från deras välförtjänta straff. Gud är rättfärdig, men Han har en egen rättfärdighet som vi tillskriver Honom genom vår tro. Bara därigenom, bara genom att betrakta som rättvis en Gud som enligt vår måttstock inte borde vara det, kan vi förstå att Gud betraktar som rättfärdiga sådana syndare som enligt gudomlig måttstock förtjänar att bli fördömda.

Vi kan inte förstå Guds vägar, men vi vet från Hans ord att det är Hans kärlek som utstakar dem. Kärleken befriar oss från synd. Kärleken frikänner alltid. Ordet "fri" kommer från det gamla etruskiska ordet "freo", det gotiska "frion", som betyder "att älska".

På macedo-rumänska finns inte ordet "älska". I stället använder man ordet "vilja". Gud inte bara älskar dig, Han "vill" dig med hela sin allsmåktiga vilja. Han vill ha dig. Allt ditt motstånd är förgäves.

Han älskar dig i den högsta meningen av ordet "älska", dvs att vilja ha någon även om det skulle kosta en livet.

Därför kunde Hans kärlek inte uttryckas på annat sätt än genom en plågsam död på Golgata.

* *
*
*
*

På Golgata gäldades din skuld till Gud. Dina synder sonades.

Den mest ångerfulle botgörare kan inte önska förlåtelse lika starkt som Gud önskar förlåta. Beviset för detta är att ingen av oss är lika ivrig att ägna en timme åt bön eller att

skänka pengar till ett kristet ändamål som Gud var ivrig att ge Sin son för vår frälsning.

* *

*

Du är inte som Jesus. Du kommer att fortsätta att synda. Men om varje synd kan du säga: "Den är inte min; den tillhör Jesus, Han tar hand om den."

Men kommer inte minnet av begångna synder att fortsätta att oroa dig?

Jag berättade en gång för en massmördare historien om de två bröderna, i vilken den äldre gav sitt liv för den yngre med en enda bön: att denne allt framgent skulle leva ett obefläckat liv i den vita klädnad han lämnat honom. Mördaren blev kristen. Någon tid senare frågade jag honom om han var glad åt att ha befriats från sitt förflutna genom Kristi offer. Svaret blev: "Glad blir jag först när jag får tillfälle att själv spela den äldre broderns roll för en annan syndare." Tillfället yppade sig och han blev en lycklig man.

Du kan bli lycklig även utan sådana speciella tillfällen. Varje människa som blir kristen blir oskyldigt lidande eftersom hon bär ett straff som hon inte längre förtjänar. Immanuel Kant har sagt att "brottslingen har rätt till ett straff". En före detta mördare, lögnare, äktenskapsbrytare, alkoholist eller syndare av vad slag det vara må komma inte ifrån följderna av sitt föregående liv ens efter sin omvändelse. Genom sin ånger har han blivit en helt ny varelse som normalt inte skulle behöva lida. De sorger och plågor den nya människan lider för den gamla människan är en fortsättning av Kristi lidande. Var inte ängslig: du får din del av lidandet likaväl som av glädjen att kunna lida.

Men du blir räddad från alla dina synder.

* *

*

Är en människa som renats från alla sina synder fortfarande människa? Frågan är befogad. Hon är inte längre bara människa utan ett Guds barn, delaktig av den gudomliga naturen.

Fram till ett visst stadium kan ett embryo av en människa inte skiljas från ett embryo av en apa, vilket inte betyder att skillnaden inte existerar. Beviset är att det ena embryot blir en människa medan det andra blir ett djur. Din omgivning får alltså inte lätt att skilja dig, ett Guds barn, från andra goda, moraliska människor. Men skillnaden är oerhörd. Det kan fortfarande finnas mycket av synd kvar i ditt liv, men du är räddad.

* *

*

Goda moraliska människor som inte tror på Kristus är också syndare, och deras lott blir att pinas i helvetet, för evigt skilda från Gud.

På svenska har ordet "älska" helt skilda betydelser när man säger "jag älskar äppelpaj", "jag älskar mamma" och "jag älskar Gud". Ordet "evig" kanske också betyder olika saker i samband med himmel och helvete. Hur som helst kommer de som är utan Kristus att gå förlorade medan döden för dig, ett Guds barn, kommer att betyda inträde i en ny, skön värld. Döden har för oss ett milt ansikte.

Bekymra dig inte om huruvida helvetet är evigt i ordets absoluta mening eller om det kanske har ett slut efter en mycket lång tid av pina! Det är en meningslös fråga.

Om Jesus hade sagt att straffet för synd vore att få kokande vatten hållt en enda gång över hela din nakna kropp, skulle du då synda? En sak vet vi säkert genom Jesu uppenbarelse: straffet för synd blir värre än så.

Vi är frälsta genom Kristi nåd. Med våra synder genomborrade vi Hans hjärta och från detta genomborrade hjärta kom blod som renar oss från dessa synder.

Bibeln återger sju olika saker som Jesus yttrade på korset:

1. En bön: "Fader, förlåt dem, ty de veta icke vad de göra."

2. Ett ord till en rövare som korsfästs vid hans sida: "Sannerligen, sannerligen säger jag dig, idag skall du vara med mig i paradiset."

3. Ett förtvivlans rop: "Min Gud, min Gud, varför har Du övergivit mig?"

4. Ett ord till Johannes om Maria: "Se, din moder" och ett ord till henne: "Se, din son."

5. En begäran: "Jag törstar."

6. Ett ord av förtröstan: "Det är fullbordat."

7. Ännu en bön: "Fader, i dina händer anbefaller jag min ande."

Genom Kristi lidande på korset har vi blivit frälsta.

Men traditionen återger ett åttonde yttrande av den korsfäste Mästaren. Till soldaten som just skulle genomborra Honom skall han ha sagt: "Min vän, det finns en kortare väg till mitt hjärta."

* *

*

Jesus frälser inte bara från synd utan också från den ensamhet som trycker så många. Du kommer i nära kontakt med Maria, Jesu moder, med helgon från alla

tider, med änglar och viktigast av allt: du kommer ständigt att befinna dig i sällskap med Herren själv. Du kommer också att finna bröder och systrar i tron.

* *
 *

Jesus räddar oss undan levnadsvilkorens tyranni. Den vackra lotusblomman växer upp ur gytta och dy. Den trivs på otrevliga platser. Den blommar där den djupaste fattigdom råder. Den lyser med andlös renhet på stinkande bakgårdar. Så kommer ditt nya liv att bli: fullt av härlighet även i sorger och bedrövelser. Du kommer att leva högt ovanför din omgivning. Ur fattigdom, elände och smuts kommer helighet.

Du har varit slav under din omgivning. Nu blir du fri.

På en auktion i Lexington i Förenta Staterna var en gång en vacker slavinna till salu. Den unge metodistpastorn Fairbank tävlade med en fransman om henne. Då fransmannen tvekade att höja budet drog auktionsförrättaren isär hennes klänning och visade hennes bröst: "Vem vill gå miste om en sådan chans?" Efter en stund lyfte han upp hennes kjolar: "Vem blir vinnare av det här priset?" Fairbank fick henne och sade: "Jag köpte henne för att ge henne fri."

Alla möjliga politiska och religiösa rörelser vill åt dig för sin egen fördel eller vinning. Jesus begär ingenting av dig för egen del. Han betalade det högsta priset – Sitt eget liv – av ren kärlek, för att befria dig, för ditt eget bästa.

All heder åt pastor Fairbank. Han fick avtjäna sjutton år i fängelse för sin kamp mot slaveriet. Men vem kan uttrycka den tacksamhet vi är skyldiga Jesus som dog på korset för att befria oss från syndens slaveri, död och förnedring?

* *
*

Det finns ingen gräns för allt vad vår framtid kommer att ge oss. Inte bara fram till döden kommer vår kunskap att växa om Gud och dygden och den inre skönheten.

I en liknelse lär oss Jesus att låta Hans rikets barn och ondskans barn växa inte bara fram till döden utan till tidens ände. De kristna kommer att växa även efter döden.

Vi har en mycket hög målsättning. Vi vill bli lika Kristus.

Vad vi är har bestämts av omständigheterna utan vårt samtycke. Vårt verkliga "jag" är det vi skulle vilja vara om vi hade beslutet i våra egna händer. I stunder av religiös meditation och kontemplation drömmer vi om att vara en Jesus i miniatyr. Lyckligtvis har vi längre tid på oss att uppnå detta mål än vårt korta liv på jorden.

* *
*

Jesus befriar från ängslan. Man vet att Gud är kärlek och man behöver inte oro sig.

Med Gud på sin sida slog Josua, en av hjältarna i Gamla testamentet, jättar som Og och Sihon. Du kommer också att besegra väldiga krafter som reser sig emot dig. Ditt lugn skall ge dig segern.

När min son Mihai var liten frågade han mig en gång: "Pappa, vad skall jag göra? Jag har så tråkigt." Jag svarade "Tänk på Gud!" Han sade: "Varför skulle jag med mitt lilla huvud tänka på den store Gud? Låt Honom med Sitt stora huvud tänka på mig som är ett litet barn."

Kristus är vår kyrkas överhuvud. Så länge det inte finns några rynkor i Hans panna finns det ingen anledning för dig att rynka din.

Om Jesus är huvudet, så låt Honom tänka! Benen behöver inte tänka och huvudet behöver inte gå. Därför sade Jesus: *"Gören eder icke bekymmer för huru eller vad I skolen tala"* (Matt 10: 19) och *"Då I icke vänten det skall Människosonen komma"* (Matt 24: 44).

För en kristen är det fel även att tänka rätt. Hans sinne skall vara passivt så att det kan ta emot impulser från Kristus. Det är aldrig aktivt på egen hand.

Luther brukade ibland gå fram till fönstret på kvällen och fråga: "Gud, är det min värld eller din? Är det min kyrka eller din? Om det är din värld och din kyrka, så tag hand om dem! Jag går till sängs. God natt, min Gud!"

Du behöver inte bära hela bördan av ditt liv. Gud bär den.

* *
*

Frihet från ängslan går mycket djupt i det kristna livet. Man behöver inte oroa sig ens för sina misstag. I varje felsteg du gör i livet ligger fröet till en motsvarande vinst. Gamla testamentet berättar om en pojke vid namn Josef som gjorde misstaget att berätta sina drömmar för sina bröder, vilka fann dem kränkande. Detta misstag fick till följd att Josef blev härskare över Egypten. En kristen kan se med förtröstan även på sina misstag.

* *
*

Lika bekymmersfri som du skall vara beträffande livet på jorden, lika lugn kan du vara för nästa liv.

En gång då Baalshem, grundaren av den hassidiska rörelsen inom judendomen, greps av misströstan och fruktade att han hade förlorat det eviga livet, tröstade han

sig själv med orden "Om jag älskar Gud, vad skall jag då med evigt liv?" Vad är evigt liv om inte kunskap om Gud och Hans son, Jesus Kristus?

Därför upphör alla bekymmer för morgondagen. Din föda blir manna och manna måste samlas in varje dag. Det kan inte sparas till nästa dag.

Jesus frälser oss från ärelystnad. Jesus själv var aldrig bekymrad för att Han var känd av så få. Han levde på ett sådant sätt att Han skulle bli värdig att bli känd av många.

Jesus lär dig att inte ha meningslösa ambitioner och att inte sträva dit du inte kan nå. Som kristen måste du acceptera dig själv med dina tillgångar och skulder. Du kommer aldrig att sträva efter det omöjliga men du kommer att mäta höjden på det torn du har material till.

* *
*

Jesus räddar oss från komplikationer i livet. I Andra Mosebok 20: 25 säger Gud: "Om du vill göra åt mig ett altare av stenar, så må du icke bygga det av huggen sten", dvs det skulle vara mycket enkelt. Enkelhetens fiende är våra sinnesorgan med sina separata och begränsade funktioner. En vis kines har sagt: "Ögat är en fara för klarsynen, örat en fara för lyhördheten, tanken en fara för visheten, varje sinnesorgan är en fara för sin egen kapacitet. Skada att människan skall betrakta dessa farans hemvister som sin största skatt." Människans verkliga skatt är den inre visionen, en övergripande sinnesförnimmelse som inte träder i kraft förrän distinktionen mellan innanför och utanför, mellan en själv och tingen, mellan det ena och det andra är totalt utplånad. Detta är det kaos, det *tohu-vabohu* som jorden var när Gud just hade skapat den. Varje tankesystem i våra hjärnor är en förvrängning

av skapelsen, som inte är systematisk. Inom naturvetenskapen gjorde Heisenberg slut på systematiken och introducerade osäkerhetsprincipen. Saker och ting inträffar inte i enlighet med våra system.

De flesta människor lider av ensidighet. Koncentration på ett segment av livet hindrar en att uppfatta hela skalan av mänsklig erfarenhet.

Som kristen blir man allomfattande.

Nietzsche skriver: "Önskan att inte se vad man ser och som man ser det, är nästan det främsta villkoret för alla som är i någon mening partiska. Varje partisk människa blir en lögnare. Ögat ser ur den ena eller den andra synvinkeln. Övertygelser är fångelser. Att kunna se, fritt från alla övertygelser, är en del av styrkan." Jesus är sanningen utöver alla dina övertygelser om vad som är sant. Han gör dig fri.

* *
*

Människor som inte tillhör Jesus ser på saker och ting ur sin egen synvinkel. De vet inte att varje synvinkel är en blindpunkt därför att den sätter dem ur stånd att förstå varje synvinkel som skiljer sig från deras egen. Ur en viss synvinkel har ett rum ingen ingång. Ur en annan inget fönster eller inget tak. Man lär känna rummet endast genom en intuitiv uppfattning av helheten eller genom att byta synvinkel.

Jesus räddar oss från synvinklar. Verkligheten är inte bara materia. Den är också ande. Den känner alltså sig själv. Jesus är logos, den materiella och andliga verklighetens självkänedom.

Jesus räddar oss från en begränsad horisont. Likaväl som det finns ljudvågor som vi inte uppfattar, så finns det

ljusvågor som vi inte kan se. Vi uppfattar endast våglängder mellan 3 800 och 7 600 Ångström. Under 3800 finns de ultravioletta, röntgen- och gammavågorna; ovanför 7600 finns mikro- och radiovågorna. Med hjälp av instrument ser vi mycket mera av verkligheten än med blotta ögat. Dessutom finns det framsynthet, insikt, den mystiska visionen och framför allt den saliggörande visionen då man ser Gud ansikte mot ansikte. Var och en som inte har detta är fortfarande mer eller mindre blind. Vi betraktar ögat som synorgan medan det i själva verket hindrar oss från att se den yttersta verkligheten. Jesus räddar oss från våra sinnens illusioner.

Solen grälade en gång med månen. Solen sade "Trädens blad är gröna" och månen sade "De är silverfärgade". Månen sade "Människor sover nästan alltid" och solen sade "Vanligen rör de på sig". "Varför är det då så tyst på jorden?" frågade månen. "Vem har sagt det?" undrade solen, "Det är ett väldigt oväsen på jorden."

Så fortsatte de. Då uppenbarade sig vinden. Han hörde deras gräl och skrattade. "Vad bråkar ni om? Jag blåser både när solen och månen står på himlen. På dagen när solen skiner är det som solen säger. Det bullrar, alla människor rör sig och bladen är gröna. Men på natten då månen lyser förändras allt. Människorna sover, tystnad råder och bladen får silverfärg. När månen skymms av ett moln blir bladen t o m svarta. Varken du, sol, eller du, måne, känner hela sanningen."

Jesus är herre över solen, månen, vinden och molnen. Han ser verkligheten som en helhet. Det är Sin förståelse av hela sanningen som Han delger Sina lärjungar.

Han är hela sanningen ty Han är den ende i vilken sanningen inte har förvrängts av synd. Varje syndare är känslomässigt bunden till någonting galet och detta kastar

en skugga över sanningen. Kristus var utan synd och visste detta. Han var aldrig tveksam eller osäker i Sitt agerande mot andra människor. Han var aldrig rädd att Han hade varit för sträng. Han frågade aldrig Sig själv om Han inte borde ha varit mjukare. Hans liv var vävt i ett stycke precis som Hans klädnad. Till varje ny uppgift kom Han ohämmad av anklagande minnen. Därför kunde Han tala med auktoritet. Han kunde utropa Sig själv till sanningen.

Den kyrka du kommer att tillhöra om du tar emot Kristus är fortsättningen av Hans inkarnation. Du kan gå genom livet med samma tillförsikt som Han hade.

* *
*

Utan hela sanningen blir hela ditt liv ett misslyckande och, om du är en mycket begåvad person, en katastrof för andra. Mänsklighetens största skador har åsamkats av genier som skickligt spritt sina begränsade synpunkter eller påtvingat oss dem med diktatoriska metoder. Så mycket nytta de kunnat göra om de hade av sagt sig sina egna synpunkter för sanningen sådan den är i Jesus.

* *
*

Jesus befriar dig från förnuftet i frågor som rör tron. Luther säger: "Var och en som vill vara kristen måste slita ut ögonen ur sitt förnuft och ingenting veta av det och t o m döda det likt någon som inte kommer in i himmelriket." De kristna offerar sitt intellekt och undviker därmed dess ofrånkomliga misstag på ett område där det inte kan fungera.

* *
*

Den som söker sanningen måste tänka på två varningar. Den ena kommer från Tertullianus: "Kristus kallade sig inte seden utan sanningen." Massorna dyrkar seden. Den kristne befinner sig i minoritet eller är t o m ensam. Den andra varningen utfärdades av Emerson och är härledd ur den första: "Gud erbjuder varje människa ett val mellan sanningen och bekvämligheten. Man kan inte få båda."

* * *

*

Jesus befriar från hat.

Det är anmärkningsvärt att evangeliet berättar om Jesu lidande utan ett enda klandrande ord eller epitet om dem som tillfogade Honom lidandet. Enda undantaget är Judas, som kallas förrädare.

Apostlarna hyste inget agg. Därför är deras skrifter återhållsamma i stilen.

Även du blir frälst från hatet.

Varför skulle du hata någon? Om någon handlar illa, så är det därför att han inte vet vad han gör. Du som känner Guds lag kommer att behandla honom välvilligt och rättvist.

* * *

*

Jesus är mycket komplicerad. Han har många aspekter.

Hebreiskan har inget ord för "ansikte" i singularis. Det finns bara i pluralis – "panim" – ansikten. Alla hebreiska ord som slutar på -im är pluralis. Det finns en djup mening i detta förhållande. Hebreiskan, det språk på vilket Guds uppenbarelse gavs oss, erkänner inte att en människa bara har ett ansikte. Alla har vi många ansikten. Därför är alla etiketter som "mördare", "tjuv", "skurk", "helgon",

”protestant”, ”katolik”, ”reaktionär”, ”revolutionär” falska beteckningar. Människor kan inte ges en enda etikett. Vi har många dimensioner och var och en av oss är sammansatt av många beståndsdelar.

Järn existerar bara som abstrakt begrepp. I naturen finns inget rent järn. Det är alltid förenat med något annat. Detsamma gäller om människor. Att närma sig en människa är att ha ett förhållande till en mycket komplex varelse. Man kan vara mycket tilltalad av den fysiska uppenbarelsen medan karaktären kan vara frånstötande. Högintelligenta människor kan vara mycket onda. Ens förhållande till en människa måste basera sig på olika aspekter av hennes mentala, fysiska och andliga egenskaper.

Detta gäller i ännu högre grad om vårt förhållande till Jesus.

Att komma till Jesus innebär att komma till den frälsande Jesus, den lidande Jesus, den kämpande Jesus, den krönte Jesus, hela Jesus och genom Honom till Gud.

* *
*

Det är verkligen inte lätt att finna Gud. Inför Gud är vi som domaren inför en svarande som vägrar att vittna. Vi måste finna Gud genom antaganden.

Det är mycket svårt att finna en varelse som av den helige Augustinus definierats som en cirkel med sitt centrum överallt och sin gräns ingenstans.

Den moderna tekniken och televisionens underverk tillåter oss att vara överallt, i centrum för en cirkel med mycket stor periferi. Något lite hjälper oss detta att förstå en varelse utan gränser alls och överallt i centrum.

Om Gud har sitt centrum överallt, räknar jag mig själv också som centrum. Jag finner Honom då inom mig själv.

Jag börjar med att försöka se Gud i det Han har skapat. I Ordspråksboken 20:12 står det att Herren har gjort örat som hör. Det räcker att tänka på sina öron för att komma till tro på Gud. Örats kullar, buktningar och dalar tillåter oss att avgöra från vilken riktning ett ljud kommer och det ungefärliga avståndet till ljudets källa. Varje veck och vindling hjälper oss att uppfatta ljud och ekon. När man hör ett ljud ovanifrån lägger örats veck till ett litet eko som skiljer sig från det som kommer från ett ljud underifrån eller bakifrån. När man hör ett ljud från höger uppfångas det av höger öra en aning tidigare än av vänster öra och vice versa. På så sätt förnims ljuden.

Om det inte funnes en Gud, hur skulle man då förklara en flygmaskin eller en fallskärm, lika utsökt och fulländad som en maskrosblomma?

Vetenskapen har räknat ut, att det rent aerodynamiskt är omöjligt för en humla att flyga. Men humlan flyger ändå, glömsk av aerodynamikens lagar. Kan du förklara det, utan en Gud?

Att man inte ser Gud betyder inte att Gud inte existerar. Det kan betyda att du är blind. Nu är ju blindhet inget positivt begrepp. Det är bara brist på synförmåga. På samma sätt är ateism bara brist på kunskap om sanningen. Man trevar i blindo om man inte känner Gud.

* *
*

Hurdan är Gud?

En man som hade varit blind från födseln bad en gång en annan man om ett glas mjölk och frågade samtidigt: "Hur ser mjölk ut?" "Mjölk är en vit vätska", svarade

den andre. "Vad menar du med vit?" frågade den blinde. "Vit är den färg som svanen har", svarade den andre. "Vad är då en svan?" frågade den blinde. "En svan är en fågel med krökt hals." "Vad menas med krökt?" återtog den blinde. Den andre svarade: "Nu kröker jag min arm så kan du känna på den, sedan vet du vad krökt betyder."

Den blinde mannen kände på den krökta armbågen och sade: "Tack! Nu vet jag hur mjölk ser ut!"

I böcker, t o m i Bibeln, finns bara ord att beskriva Gud med. De kan tyckas löjliga, lika löjliga som det är att tro att en blind kan förstå hur mjölk ser ut av att känna på en krökt armbåge. Men vi är alla mycket begränsade och av naturen blinda för den allomfattande, allvetande, allsmåktige Gud. Vi lär känna Honom genom approximationer. Läs orden, glöm bort dem, se på örat, maskrosblomman, humlan och bara tro att Gud finns!

* *
*

Ordet "Gud", som också finns på tyska och engelska, kommer av "Hathu" som är sanskrit och betyder "Den till vilken offer frambäres". Vem är mera värd att offra till än Gud? I formen "Huta" betyder ordet "Den åkallade". Vem skulle vi åkalla om inte Skaparen?

Det engelska ordet "deity", vilket också betyder "gud", kommer av ordet "deia" (sanskrit) som betyder lysa. Han lyser som solen och får dig att lysa. Gå med förtröstan in i Hans famn!

Somliga tigger om allmosor. Andra ger. I livets namn omfattar Han dem alla. Han gläder Sig dubbelt åt allting, ty Han är varje gåvas givare och mottagare. Genom att förena dig med Gud genom Kristus kommer också du att uppleva utsäglig glädje.

En man kom en gång till en kristen och klagade över en stor sorg som drabbat honom. Den kristne läste upp trosbekännelsen: "Jag tror på Gud, den allsmäktige Fadern, himmelens och jordens skapare." Den plågade mannen svarade: "Det räcker. Nu har jag fått tröst."

Inbilla dig inte att jag talar till dig om min Gud. Jag talar om din. Han är Abrahams, Isaks, Jakobs och Richards Gud. Han är din Gud också. Han kan bli din kärleksfulle Fader, och som sådan låter Han alla synliga och osynliga ting samverka till ditt bästa.

Hur är Han beskaffad? Fransmännen säger "Un Dieu défini est un Dieu fini" (en definierad Gud är en Gud som man är färdig med). Vi känner inte till atomens struktur och ändå vill vi förklara en helig treenighet!

När Tolstoj en gång tillfrågades vad han tyckte om Gud svarade han: "Vad tycker ett infusionsdjur om människan?"

Vi behöver inte spekulera över Honom, bara erkänna Honom i allt vad vi gör. Nobelpristagaren i fysik A Compton har skrivit: "Hypotesen att det existerar en intelligent Gud ger en mer plausibel förklaring av universum än någon annan hypotes." Och Einstein har skrivit: "Min religion består av en djupt känd övertygelse om existensen av ett högre väsen som uppenbarar sig i den värld som vi förstår."

Om Einstein kunde tro på Gud, så kan du. Du skall bara tro på Honom, inte dissekera Honom.

Visst kan en människa leva också utan Gud. Alla använder vi vetenskapens upptäckter. Vi känner dem inte personligen. Vi kristna är människor med en het önskan

att lära känna universums uppfinningar men också dess uppfinnare.

* * *

*

När herdarna kom för att beskåda Jesusbarnet såg de Honom tillsammans med Maria. De som stod på Golgata såg Jesus tillsammans med Maria. De som församlades i den första kyrkan sammanträffade med Maria. Maria kan inte skiljas från sin son. Vi kan inte tillbe Honom utan att vörda henne.

I mänskliga konflikter intar folk vanligen motsatta ståndpunkter. Det var detta som inträffade under reformationen. Somliga hade överdrivit Marias roll så starkt att andra helt utelämnade henne ur frälsningsplanen.

Det berättas om en protestant och en katolik som dog i samma ögonblick och båda kom till himlen. Katoliken knäböjde genast framför Maria och kysste fällen på hennes klädnad. Hon strök honom över huvudet och sade: "Du har tjänat mig troget. Får jag nu lov att föreställa min Son?" Och katoliken upptäckte för första gången Jesus Kristus.

När protestanten kom till himlen knäböjde han omedelbart framför Jesus och betygade Honom sin vördnad. Då sade Jesus: "Får jag lov att föreställa min moder? Du tycks inte ha känt henne under ditt jordiska liv."

Jesus är en person i treenigheten. Maria är bara en skapad varelse, men hon har sin roll i Guds plan.

I Psaltaren 22: 10 säger Messias genom profetens mun: "Ja, det var du, (Herren) som hämtade mig ut ur moderlivet." Det är det enda ställe i Skriften där en man sägs ha kommit ur en kvinnas moderliv. Både i Gamla och Nya testamentet är uttrycket annars att han kommer ur sin faders länder.

Jesus är den Ende född av *kvinnan* (på hebreiska "Haishah", förutsagt i Genesis 3: 15, den enda kvinnan med en speciell roll i historien, hon vars säd skall söndertrampa ormens huvud).

Jesus kallade henne aldrig moder. Det hade varit för enkelt. Han kallade henne alltid "kvinna", syftande på det faktum att hon är den kvinna, omtalad i Skriften, vars strålgans inte kan beskrivas i ord.

Bibeln ställer frågan: "Vem är hon som där blickar fram lik en morgonrodnad, skön såsom månen, strålande såsom solen, överväldigande såsom en härskara?"

Svaret är inte svårt att finna.

Hon vars brudgum blev hennes barn är den sköna. För varje århundrade blir hon vackrare men också mer bedrövad av allt lidande och svek.

* *
*

Den kristne är Kristus, Hans kropp, Hans kött, Hans ben. Om Maria är Kristi moder, så är hon också vår moder. Jesus är huvudet, vi är kroppen. Huvudets moder är också kroppens moder. Lukas kallar Jesus hennes förstfödde därför att också vi är hennes barn.

När Maria ser dig, ser hon Jesus. Inget barn är någonsin så smutsigt att inte en moder vill tvätta det, så illa tilltygad att inte en moder vill kyssa bort det onda, så egensinnigt och själviskt att hon inte vill älska det.

Gud hedrade Maria. Varför skulle då inte jag göra det? Hon är nära varje kors och varje altare liksom hon stod nära Jesus på Golgata.

Jag undrar bara varför inte våra ortodoxa och katolska vänner bryr sig om Psaltarens ord: "Jag skall prisa din rättfärdighet, ja, din *allenast*." Maria vill inte att upp-

märksamheten skall dras från Gud till henne, en ödmjuk tjänarinna.

Jag är heller inte så förtjust i uttrycket "Guds moder". Kyrkomötet i Chalcedon hade all anledning att ge henne denna titel i motsats till nestorianerna som inte ville erkänna att Kristus i Sin person förenade den gudomliga och den mänskliga naturen. Men i vardagligt tal är det en titel som degraderar Gud. Om Gud har Maria till moder, så har Han Josef som adoptivfader. Till slut får vi då en Gud med mängder av farbröder och mostrar och kusiner.

Båda sidor begår alltså misstag ifråga om inställningen till Maria.

* *
*

Vissa kristna har inte mera medlidande med den lidande Jesus än de hade som gisslade Honom. Men det finns andra vilkas högsta glädje är att dela Hans lidande.

I Sakarja 11: 1 står det skrivet: "Öppna dina dörrar, Libanon, ty eld skall nu förtära dina cedrar." Vilken begäran! När en eldsvåda bryter ut, så skall man öppna sina dörrar för att allt man äger skall brinna upp!

Vi kristna vet att Herren har lidit för oss, därför öppnar vi dörrarna för lidandet, även det mycket svåra lidandet. Vi öppnar med glädje och tar emot lidandet som en vän.

I Petri andra brev 1: 14 talar aposteln om sin förestående korsfästelse och säger: "Jag vet, att jag snart skall lämna min kroppshydda." Han lämnade den inte i den meningen att han begick självmord. Han korsfästes med huvudet nedåt av romerska soldater. Men han hade så villigt öppnat dörren och samtyckt till sin korsfästelse som Kristus förutsagt att han betraktade det som sin egen gärning. Detta är den kristna inställningen till lidandet.

Som kristna bringas vi inte ur fattningen om vi okvädas. Vi vet att en ond människa som förebrår en kristen är lik den som spottar mot himlen: spottet besudlar inte himlen utan faller tillbaka på den som spottar. Den som förtalar en annan kastar smuts som vinden vänder mot honom själv. Den rättrådige kan inte skadas av förtal och den olycka som skulle tillfogas honom faller tillbaka på den som vill honom illa.

För en kristen spelar det ingen roll om han blir prisad eller förolämpad.

En man frågade en gång Sankt Macarius: "Vad innebär det att vara död för världen?" Helgonet svarade: "Gå till kyrkogården, stanna vid varje grav och säg hårda, kränkande ord till de döda." Mannen fann befallningen egendomlig men gjorde som han var tillsagd. Macarius skickade honom än en gång till kyrkogården, denna gång för att stanna vid varje grav och tala smickrande ord till de döda. Mannen gjorde också detta.

Macarius frågade: "Blev de döda sårade då du kränkte dem?" "Nej", blev svaret. "Blev de glada då du smickrade dem?" Svaret blev återigen nej. "Detta är vad som menas med att vara död för världen", sade Macarius.

Vi accepterar även falska anklagelser. Min hustru, Sabina, tillfogar här: "Det lidande som tillfogas oss med Guds vilja är ingen motsägelse till Hans kärlek. Det är en av Hans metoder. Därför ropar Jesus *Fader* till den Gud som vill Hans korsfästelse."

Jeanne d'Arc brändes som en häxa och St Thomas Moore avrättades för förräderi. Likaså Bonnhoeffter. I Ryssland blir kristna falskt anklagade för ritualmord,

samarbete med nazisterna, stöld etc och döms till hårda straff.

* *
*

Den som blir kristen säger med Petrus i Lukas 22: 33: ”Herre, jag är redo att med dig både gå i fängelse och gå i döden.”

Alla kristna går på sätt och vis i fängelse. I Höga Visan står det skrivet att en kristen är en förseglad källa, en tillsluten lustgård. Att besöka honom är lika svårt som att träffa en fånge. I arken som blev hans räddning var Noa instängd. De visa jungfrurna var inlåsta i brudgemaket med sin brudgum. Man kan inte vara Hans annat än bakom en låst dörr.

Varje kristen går med Jesus i döden. Han är död för synden, han är död för världen, köttet och djävulen.

* *
*

Jag har sett lidande kristna som dansade av glädje. Kan du förstå varför?

Det var en gång en speleman som spelade så vackert att alla började dansa. En döv man som inte hörde musiken betraktade dem alla som galna. De som är med Jesus i lidandet hör denna musik som andra människor är döva för. De dansar och bryr sig inte om att de betraktas som galna.

Andra människor förstår inte de lidande kristnas glädje, lika lite som en groda i en damm förstår den mäktiga oceanen.

En kristen kan vara lycklig under de mest otroliga omständigheter. En av många tänkbara översättningar på den hebreiska titeln på fjärde psalmen i Psaltaren är ”Den

besegrades glädjesång”.

Men de kristnas glädje är uppblandad med många tårar.

Jesu vänner ogillade att Han red in i Jerusalem på det långsammaste av alla riddjur, en mulåsnä. Han valde själv tempot.

De försökte åtminstone göra Hans ritt behagligare. De lade sina kappor på mulåsnaens rygg. Andra lade sina kappor på marken där den skulle trampa, så att åsnans hovar rev sönder dem och trasslade in sig i dem. Jesus kom ännu långsammare fram.

Vi lider därför att människor ständigt har valt att frige Barabbas, en mördare, i stället för den Messias som kom för att rädda dem. De gör så än i dag.

* *
*
*
*

Den som inte söker Gud i lidande människor kommer inte att finna Honom. Mäster Eckhart säger: ”Du söker någonting genom Gud och liknar någon som av Gud vill göra ett ljus att lysa sig med. Så fort du funnit vad du sökt kastar du bort ljuset. Somliga människor älskar Gud som de älskar sin boskap. Boskapen älskar man för mjölken och osten och för sina egna behov.” Men den som älskar Gud för Hans egen skull, inte bara för Hans gåvor, älskar Honom också i lidande människor.

Hur beklagar vi inte den som har tillbett Kristus i anden, som har sett upp till Hans gudomlighet och bugat för altaret i Hans helgedomar men som inte känner igen Honom då Han visar sig som en lidande människa.

När Jeanne d’Arc satt i fängelse lyftes inte ett finger till hennes hjälp. Karl VII, Frankrikes konung (som hon hade kämpat för), gjorde inte det ringaste försök att befria henne. Hon var övergiven av alla människor. Hon var som

Kristus, totalt övergiven. Samtidigt gick kungen och de andra som hade kunnat hjälpa henne i kyrkan och tillbad Gud. Samma sak har upprepats i modern tid, under nazismen och kommunismen.

* *

*

En kristen skall gråta med den som gråter, men framför allt skall han trösta Kristus med tårar av medkänsla.

Den heliga Teresa av Lisieux sade: "Det är vi som skall trösta Herren och inte Han som skall trösta oss. Hans hjärta är så ömt att Han torkar dina tårar om du gråter. Men därefter går Han bedrövad bort för att du inte ville att Han skulle stanna i dig. Vår Herre älskar de gladlynta, de barn som hälsar Honom med ett leende. När skall du lära dig att dölja dina bekymmer för Honom eller att med glatt sinne säga Honom att du gärna vill lida för Honom?" När den heliga Teresa steg upp på morgonen brukade hon lägga krucifixet på kudden medan hon klädde sig och säga: "Min Jesus, Du hade tillräckligt med möda och sorger under Dina trettio år på denna eländiga jord. Vila nu! Idag är det min tur att lida och kämpa. Låt oss behaga vår Herre. Låt oss genom självuppoftning skänka Honom själar!"

Den heliga Teresa förebrådde en gång en nunna för att klaga så mycket över sina bekymmer för de andra systrarna. Nunnan svarade: "Du har rätt. Jag har själv tänkt på det. Hädanefter skall mina tårar bara vara för Gud. Jag skall anförtro mina bekymmer åt En som kommer att förstå och trösta mig." Den heliga Teresa replikerade: "Tårar för Gud! Det får inte ske! Ännu mindre för Honom än för människor får du visa ett sorgset ansikte."

* *
*

På den yttersta domen kommer ingen att bli tillfrågad hur mycket han har lidit utan bara hur mycket han har älskat.

Den heliga Maria Goretti, som stacks ned av en mördare, sade på sin dödsbädd: "Jag önskar att jag får ha honom nära mig i paradiset." Mördaren, som blivit kristen i fängelset, var närvarande vid beatifikationsceremonien för samma Maria.

En kristen älskar sina fiender medan de låter honom lida.

Det kan han göra därför att han har den oskyldigt lidande Jesus för ögonen.

* *
*

En kristen är också orädd. Se bara på Martin Luther i hans stora kamp.

En kristen ger aldrig upp. Han kämpar till slutet mot alla kärlekens och sanningens fiender.

En kristen underkastar sig aldrig sina fiender. Jag kände en gång en kristen som satt i en ensamcell där det bara fanns plats att gå tre steg. Han tog aldrig tre steg, bara två. Han – inte hans fångvaktare – bestämde vad han skulle göra.

* *
*

I Jesus har vi ett exempel på "fighting spirit". Han visste att prästerna och härskarna skulle låta fängsla honom i Getsemane. Han som rådde andra att fly i farans stund stod själv bi.

Inte bara det. Ibland var Han mycket aggressiv som t ex när Han drev ut köpmännen ur templet. Också då var Hans lärjungar beväpnade. De var beväpnade därför att Han ville det.

Staten Virginias valspråk är detsamma som Brutus' ord då han stack kniven i Caesar: "Sic semper tyrannis" – (Så alltid åt tyranner). Detta var den anda som Jesus levat i sedan barndomen och som han vidarebefordrade till Sina lärjungar. Den enda heliga skrift Han lämnade dem var Gamla testamentet, en berättelse om hårda strider.

Men sanningen är alltid dubbelsidig till sin natur. Ty å andra sidan märks hos Jesus en stor mildhet mot de onda. Han vill t ex inte att de skall dras upp med rötterna utan att de skall få växa vid sidan av de goda fram till den yttersta domen.

Detta betyder inte att Jesus ger slaget förlorat. Men en skicklig skytt siktar högre än målet.

Den onda människan drivs av en kraft utanför hennes kontroll, syndens makt. Ibland måste man bekämpa fientliga människor som sådana. Man måste kämpa mot dem som hindrar en att göra sin plikt. Den Satan som hindrade Paulus att predika och som denne beklagade sig över i första brevet till tessalonikerna, kan mycket väl ha haft ett mänskligt namn. Men den kristna kampen är inte så mycket en kamp mot människor som en kamp mot Satan och mot synden, vilken inte i första hand är en fläck på själen utan ett svek mot en vän, Jesus. Vår kamp, är en kamp mot potentater, mot makt, mot härskarna över denna världens mörker, mot andlig ondska på hög nivå.

* *
*

Vi måste kämpa mot högmodet.

När Jesus hade tvättat lärjungarnas fötter torkade Han dem. Våta fötter skulle visat att fötterna varit smutsiga och behövt tvättas. Torkar man dem så är de bara rena. Jesus vill inte att vi ska vara rentvådda syndare utan rena människor!

Även vi är kallade att i all ödmjukhet rentvå andra från synd. Johannes av Korset har sagt: "Där ingen kärlek finns, placera kärlek, och du skall finna kärlek."

* * *

*

Jesus tjänade människorna mer än Han behövde. Bara Hans död skulle ha räckt för att sona våra synder. Men Han tog på Sig lidanden som inte förutsagts av profeterna – som t ex törnekronan – så även om du har begått de mest häpnadsväckande synder och brott som ingen upplevt maken till, kan du vara fullkomligt säker på att Hans offer räcker för att sona dem.

Han ödmjukade Sig till det yttersta, därför måste också vi bekämpa vårt högmod så mycket vi kan.

Vi måste göra mera för Honom än som begärs av oss. Den tjänare som bara gör det som begärs av honom har Jesus kallat onyttig. När Han skulle göra sitt intåg i Jerusalem bad Han ödmjukt om en åsna att rida på. Idag kör de kristna bil och flyger jetplan för att förkunna Hans lära. Begränsa inte din syn! Lovprisa Honom och gör Hans namn stort! Låt Honom inte alltid sitta på en åsna, gör Honom inte till Gud för en liten grupp troende, en ras, en nation eller en religiös ståndpunkt!

Gud hade befallt att Hans tempel skulle vara ett tält. David gav mera än Gud begärde. Han beslöt att Gud skulle ha ett palats som tempel.

Kristus gjorde heller inte bara vad Gud befalldes Honom att göra för vår frälsning – Han gjorde mera.

* *
 *

En kristen kämpar, men uppträder ändå med mildhet. Vad Jesus prisade mest i Matteus 26: 10-13 var en kvinnas handling, en poetisk gest som inte tjänade något nyttigt ändamål. När allt kommer omkring, vad är det för nytta med martyrernas lidande? Om de varit listigare hade de klarat sig undan och överlevat. Men i offret finns skönhet, inte nytta. Jesus uppskattar skönhet.

* *
 *

Kämpa utan fruktan eftersom Kristi skepp trotsar alla hydrodynamikens lagar. Det flyter även om det är fyllt med vatten (Luk 8: 23). Vid det tillfället spelade det ingen roll att Jesus stillade stormen. Vattenfyllda båtar sjunker även om havet är stilla. Kyrkans framåtgående är ett ständigt mirakel.

* *
 *

Vi måste kämpa för att vinna själar. Jesus sade att vi måste vara människofiskare. Låt oss därför börja med att försöka fånga den största Fisken. Symbolen för Jesus under de första århundradena var fisken, på grekiska Ichtyos, ett ord som bildats av initialerna till orden "Jesus Kristus, Guds son, Frälsare" på grekiska.

Låt oss fånga den stora Fisken, så får vi sedan mera fisk.

* *
 *

När Jesus hade dött för oss återuppstod Han och for upp till himlen där Han kröntes. Han hade uttömt Sig själv för att bli människa. Nu sitter Han åter på Guds tron.

Gud identifierar Sig själv med oss. På hebreiska och på grekiska kallas Han inte "Abrahams, Isaks och Jakobs Gud" utan "Gud Abraham, Isak och Jakob". Han är en Gud som har identifierat Sig med oss. Är Han krönt, så är vi också krönta. "Isak" på hebreiska betyder "han skall skratta". Han är en Gud som har segern i Sin ficka. Han är Gud Isak. Han skall skratta.

Han antar våra namn även om de ibland är löjliga, som t ex namnet Jakob, vilket betyder "hållande i hälen".

Ingen har så illa befläckt sig med synd att Gud inte är villig att identifiera sig med honom. Du kan bli krönt tillsammans med Jesus! Därefter kan Du leva en konungs liv, ett lyckligt liv.

Det finns en Gud som heter "Gud Abraham, Gud Isak". Ett annat av Hans namn är "Gud Richard". Kyrkofäderna sade att Gud har alla namn. Genom sin styrka vill Gud identifiera sig med alla människor.

När jag första gången läste Nya testamentet grundligt tyckte jag det var en löjlig bok. Paulus påstår att han korsfästes och begravts med Jesus och att han fått en plats i himlen. Sådant som omöjligt kunde vara sant.

Paulus korsfästes inte med Jesus. Jesus dog mellan två rövare, inga andra. Paulus kan inte ha begravts med Jesus. Den som läggs i graven skriver inte epistlar där han berättar vad som hänt. När han skrev att han fått en plats i himlen, satt han i en fängelsecell. Hur kan en bok som betraktas som helig av miljoner kloka människor innehålla sådana fantasier eller rena lögner?

Svaret på mitt bryderi fann jag hos Thomas av Aquino. Han sade: "Actiones et passiones sunt suppositorium"

(Gärningar och upplevelser hör personen till). Det är inte min mage som är hungrig utan *jag*. *Jag* går, inte mina ben. *Jag* tänker, inte min hjärna. Varje lem i mig är *jag*. *Jag* är frisk, sjuk, rik, fattig. *Jag* dör. Hela personen är engagerad i varje gärning och upplevelse.

De kristna tillhör ju en enda stor kropp, Jesus Kristus. Liksom jag känner smärta om man sparkar mig på smalbenen, så känner också Kristus de sparkar eller smekningar som tilldelas oss, Hans lemmar. Tro inte att jag talar om Kristi kropp i någon mystisk mening. Paulus skriver: "Vi är lemmar av Hans kropp." Detta kan tolkas i andlig mening. Han tillägger "lemmar av Hans kött". Detta kan möjligen också tolkas andligt. (Vad kan inte en exeget tolka andligt?) Men för att göra riktigt klart vad han menar understryker han "Vi är lemmar av hans kropp, av hans kött *och av hans ben*" (Ef 5: 30).

Jag är en lem i Hans kropp. Jag är delaktig i allt som har hänt Honom och som nu händer Honom. Jag har korsfästs och blivit begravnen med Honom. Jag sitter i Hans närhet i himmelriket. Jag skall återkomma med Honom i ära. Han är med mig i mitt dagliga liv. Luther säger så riktigt att den kristne är Kristus. Jag identifierar mig med Honom, Han med mig. Vår religion saknar pronomen.

* *
 *

De kristna vet att de är krönta tillsammans med Jesus och behöver alltså inte frukta någon. Frukten, själens värsta fiende fränsett synden själv, är ju borta.

Vi kan alltid vara trygga. När man blir äldre behöver man inte undra vad man skall göra när man blir gammal utan vad Gud skall göra med ens ålderdom. Blir du mycket gammal kommer Han att göra din ålderdom rik.

* *
*

Krönt tillsammans med Jesus kan du uppfylla den helige Bernard av Clairvaux' ord: "Låt dina öron fasta från rykten, beröm, förtal, skvaller, tvister, och din tunga fasta från smädelser, knot, klander."

* *
*

En troende kristen behåller sitt lugn under de mest vidriga omständigheter.

I ett sibiriskt fängelse vägrade sextio katolska nunnor att lägga av sin dräkt och ta på sig fängelseuniformen, som de ansåg vara Antikrists tecken. De fördes då till badrummet, och medan de badade bytte man ut deras kläder. När de kom ut och fortfarande vägrade att ta på sig fängeskläderna tvingades de ut i fyrtio graders kyla. Oförfärat började de läsa sina böner. Den kvinnliga fängesläkaren, en judisk trotskist, sade till dem att de begick självmord. De svarade inte utan fortsatte att be. Inte ens när manliga fångvaktare fördes fram rörde sig de sextio nunnorna. Fängesdirektören vågade inte låta ungtkommunister tvångsklä dem av rädsla att dessa skulle smittas av nunnornas mod.

De huttrande kvinnorna var nu blåa av köld. Nakna drevs de genom snön till sina celler. Fängesdirektören som var major sade: "Det var lättare att slåss mot nazisterna än mot dessa nunnor."

Varje nunna bugade sig för majoren när hon passerade honom och sade: "Må Gud förlåta dig." Somliga orkade inte längre gå, utan stöddes av sina kamrater.

Där gick de genom snön och sjöng Fader vår på den gamla gregorianska melodin. Inte en enda blev sjuk. I

cellerna klädde de sig i gamla trasor från andra fångar. I sex timmar hade de varit ute i kölden.

En annan kvinnlig läkare frågade judinnan, doktor Bravermann: "Hur kan du rent medicinskt förklara att ingen av dem blev sjuk?" Den ateistiska judiska läkaren svarade: "Förklaringen har de själva gett i sin sång, Fader vår som är i himlen."

* *
*

Krönt med Jesus är man fri från bekymret att planera. Man följer bara lugnt sina impulser och vet att Guds lag står skriven i ens nya hjärta.

Du vet att Gud är lika mycket din fader som Han var Jesu Kristi och att Han intresserar Sig för varje detalj i ditt liv.

I femte Moseboken 16: 6-7 befäller Gud att judarna, Hans utvalda folk, skall äta ett lamm vid Påskhögtiden. Lammkött kan tillagas på många olika sätt, och i vers sju ser man att Gud till och med tänker på en sådan detalj och anvisar hur lammet skall tillagas för att smaka bäst. Han är som en kypare på en stor restaurang som vill rekommendera det bästa köttet. Han säger: "Du skall koka det."

* *
*

När man vet att man har stöd av en sådan Gud blir allt omkring en vackert.

Endast Bibeln kommer från Gud – inte Bibelns överskrifter. Detta känner man omedelbart. Jesus berättar en liknelse om en man som sådde god säd i sin åker endast för att hans ovän skulle komma och så ogräs mitt bland vetet. På slutet bränns ogräset och det goda vetet läggs in i

ladan. Änglar var skördemän. I Bibeln kallas det "liknelsen om ogräset". Varför inte "om vetet och ogräset"?

Jesus berättar en liknelse om mannen som hade hundra får och som lämnade de nittionio för att leta efter det hundrade som hade kommit vilse. Den har människorna kallat "liknelsen om det vilsekomna fåret".

Jesus berättar ännu en liknelse om en god fader och hans två söner varav den ene stannade kvar hos fadern medan den andre for bort, förslösade sitt arv och återvände hem. Den kallas "liknelsen om den förlorade sonen". Varför inte "liknelsen om den gode fadern" eller "liknelsen om den ångerfulle sonen"?

Namnen är illa valda.

Guds barn skall söka det vackra och det sanna därför att deras själar och sinnen har renats av tron. De måste undvika sådana vilseledande överskrifter.

* *

*

När du är krönt med Jesus kan du leva ett liv fullt av kärlek. Du riskerar ingenting med att älska utan att vara älskad. Det var så Kristus älskade oss. Föraktad och övergiven blev Han Herre över oss alla.

Om du har nått denna punkt i livet, så stanna där!

En viss ung man var en stor naturälskare. Med stor möda lyckades han övertala sin bekvämlighetsälskande far att klättra med honom upp på ett berg. Uppe på toppen utbrast sonen gripen: "Se pappa, så vackert det är där nere!" Förargad svarade fadern: "Har du tvingat mig hit upp bara för att se hur vackert det är nedanför?"

Se inte bakåt! Titta inte ned i dalen. Krönt med Jesus har du nått upp till högsta toppen. Stanna där och se upp.

* *
*

Om du tror på den krönte Jesus, kan du acceptera vad varje dag för med sig eftersom dina dagar är förutbestämda av en kärleksfull Gud.

I Johannes 18: 31-32 står det att judarna inte ville avrätta Jesus enligt deras lag, där det bara fanns straff genom stening. De beslöt att Han skulle korsfästas och inte stenas. De trodde att de gjorde detta av egen fri vilja medan det i själva verket var förutbestämt. De ropade: "Korsfäst!" så att Jesu ord skulle fullbordas, "det som Han hade sagt för att ge till känna på vad sätt Han skulle dö."

På samma sätt är allt annat i vårt liv förutbestämt. Vi är som en biografpublik. En gång när jag satt på en biograf fann jag till min överraskning att jag bad för en av personerna på filmduken, en oskyldig människa i dödsfara, men hur det skulle gå var för länge sedan avgjort. Det var "förutbestämt" på rullen i maskinistrummet.

* *
*

Vi lever ett privilegierat liv. Vi kristna inte bara saknar fri vilja. I och med att vi är kristna samtycker vi på förhand till allt som Gud har planerat för oss. Liksom änglarna fullföljer vi bara Guds beslut.

Liksom en eld förvandlar allting till lågor som man kastar in i den, så förvandlar Gud alla som närmar sig Honom. Guds och den enskilda människans vilja är två viljor som blir ett genom sitt syfte.

Den kristna människan välkomnar broder Död.

Min kropp har haft många skepnader: den har varit

foster, spädbarn, barn, vuxen och gammal man. Ibland har den varit frisk, ibland sjuk. Varför skulle jag oroas mig över att kroppen får ett liks skepnad? Jag är inte min kropp; jag lever kvar. Jag är oförstörbar.

I Amos 8: 2 säger Herren till profeten: "Mitt folk Israel är moget till undergång." Men här har även Guds allmakt en gräns. Inte ens Han kan förgöra Israels folk. Det kan ingen.

* *
*

Att dö betyder inte att försvinna. Det är bara som att gå ut genom en dörr och in genom en annan.

Om vi tror på den krönte Jesus får vi lugn i våra hjärtan. Gud kan stänga de många dörrar som omger oss men aldrig den som är ovanför oss.

Om vi tror på den krönte Jesus har vi rätt till den heliga nattvarden, kommunionen. En enda sådan kommunion är värd ett helt livs ofärd.

De kristna är lemmar i Kristi kropp, kött av Hans kött och ben av Hans ben. Han är översteprästen. Hela översteprästen, huvud och lemmar, står inför Gud. Kristus som offrade Sin jordiska kropp på Golgata för två tusen år sedan offerar nu Sin mystiska kropp i de troendes korstygda liv. Kristus är representerad på nattvardsbordet. Den kristne är Kristus. Vi finns också i brödet och i kalken. Liksom våra bröder från alla tidsåldrar och alla platser på jorden, även de svagaste.

Av Kristi offer, varav nattvarden tjänar till åminnelse, lär kyrkan att offra sig själv och alla sina ägodelar.

Vid nattvarden måste både officianten och nattvards-gästerna säga till sig själva: "Detta är min lekamen, detta är mitt blod, utgjutet för syndernas förlåtelse."

Den helige Cyprianus skriver: "Vår Herres offer firas inte med tillbörlig helighet om inte offret av oss själva motsvarar Hans lidande."

Den helige Augustinus lärde: "Gud i sin allmakt känner ingenting bättre, ingenting dyrbarare än det heliga nattvardsoffret."

Katoliker och ortodoxa å ena sidan och protestanter å den andra har i århundraden debatterat frågan om transsubstantiationen, dvs huruvida brödet och vinet verkligen blir Kristi lekamen och blod. Det vore bra mycket viktigare att tala om att vi är transsubstantierade, att våra kroppar verkligen är Hans och att Hans blod cirkulerar i våra ådror. Då skulle våra liv bli rättfärdiga, styrkta av den heliga nattvardens påminnelse.

* *

*

Du har den frälsande, den lidande, den tjänande, den kämpande och den krönte Jesus.

Därför kan du trotsa dina passioner; även om de övervinner dig tusen gånger, så kommer de aldrig att besegra dig. Till slut kommer du att krossa dem även om kampen blir lång. Det väsentliga i kristendomen är inte att vinna utan att våga. Jesus är vägen, inte bara målet.

* *

*

Vad måste du göra för att lyckas med ditt liv?

Rent allmänt har frågan "vad skall jag göra?" ingen plats i den kristna religionen. Det finns inget svar på frågan eftersom den är fel ställd. Vad du än gör så kan du aldrig återgälda Guds gåvor. Hur skall du kunna återgälda att du har fått ett par ögon? Som kristen måste man helt enkelt säga: "Jag har fått oändligt många gåvor och jag

litar på att Han som varit så frikostig mot mig hittills kommer att fortsätta att ge. Han kommer att ge mig segern också.”

En kristen undviker att önska sig det som Gud inte ger. Timliga rikedomar vinner man genom att kräva, andliga gåvor genom att avstå. Att förlita sig på Gud och avsäga sig det Han inte ger är nog för att garantera segern.

En kristen eftersträvar inga egna mål. Han står helt till Guds förfogande. Därför helgas han utan att anstränga sig. Ansträngning existerar bara för den som drivs av ambitioner. Men din helgelse är inte din egen ambition. Det är Guds ambition för din räkning. Du uppnår den utan ansträngning.

* *
 *

När du blir kristen börjar ett nytt kapitel i ditt liv. Musiker brukar stämma sina instrument innan de spelar. Gör det! Du kommer att få spela en ny sorts musik.

* *
 *

Den unge herdegossen David kom till konung Sauls hov och blev snart allas favorit. En gång när hovet var församlat bad han om lov att få spela på en harpa som stod i närheten av kungens tron. Kungen svarade: ”Det lönar sig inte! Jag har blivit lurad av den som gjorde den åt mig. Ingen har någonsin kunnat spela på den. Den frambringa bara missljud.” David envisades. När hans fingrar vidrörde strängarna började instrumentet jubla och gråta och jubla igen på hans befallning. Han spelade så underbart på harpan att alla som lyssnade grät när han slutade.

Kungen frågade hur det kom sig att ingen annan hade

kunnat spela på harpan när David kunde? Han svarade: "Alla andra har försökt spela sina egna melodier på harpan och den har inte velat lyda. Jag har spelat harpans egen melodi. Jag påminde den om den härliga tid då den växte som ett ungt träd i skogen, då fåglarna kvittrade i dess grenar och solen lyste på dess blad – och ni hörde den jubla. Sedan delgav jag den min sorg över de plågor den fått utstå den förfärliga dagen då människor högg ned trädet. Men dess död var inte förgäves för av dess trä gjordes en harpa på vilken man kunde lovprisa Gud. Och harpan jublade då den förstod sin kallelse."

När Messias kommer finns det många som kommer att försöka spela sina egna melodier på Hans harpa. Följden blir en kristendom av förfärande fulhet. Men där kommer alltid att finnas de utvalda som spelar Hans melodier, sången om Hans eviga ära, sången om Hans ödmjukhet att låta Sig födas i ett stall, sången om Hans sorgfyllda liv, sången om Golgata, sången om Hans uppståndelse och himmelfärd.

Stäm ditt instrument för att spela Hans sånger!

* *
*

I "liknelsen om ogräset" lär oss Jesus att djävulen skickligt imiterar Gud. Han kan så ogräs som är så likt den goda säden att inte ens de utvalda säkert kan se skillnaden.

Lita aldrig på ditt eget omdöme i trosfrågor. Kristus har instiftat kyrkan som ett samfund för fastställandet av reglerna för kristet beteende enligt Guds ord. Det är inte rätt att göra det du anser vara rätt. Du kan vara ärlig men förd bakom ljuset.

Genom att tro på Jesus kommer du in i de heligas samfund. Du får gemenskap med gångna tiders helgon

som i himlen fortsätter sina tacksägelser för din tro (1 Tess 2). Du lever i gemenskap med helgon från alla tider såväl som från din egen tid.

Jag har sagt att du skall lämna lärjungarna för att komma till Jesus. När du väl är Hans, så sök lärjungarna.

* *
*

Kyrkan har vissa bestämda regler men de är inte absolut fastlåsta i alla lägen. De har förändrats en hel del under historiens gång. Bortsett från huvudpunkterna för vårt beteende låter kyrkan en själv utforma sitt kristna liv efter ens eget samvete, upplyst av Guds Ord. Andliga ledare som påstår sig veta allt i varje individuellt fall bevisar därmed att de är falska profeter. Den sanne läraren säger ofta "jag vet inte".

* *
*

Du måste fatta dina egna beslut även i mycket allvarliga frågor. Det finns något som heter moralisk relativism.

Inte ens budet "Du skall icke dräpa" är absolut. Att döda är inte alltid fel. Vilken välgärning skulle det inte ha varit för mänskligheten om man hade lyckats med ett attentat mot Hitler på ett tidigt stadium.

Kyrkan erkänner också sådana exceptionella omständigheter. Som medlem av kyrkan kör du på en väl utstakad väg. De stora linjerna inklusive undantagsmöjligheterna är fastlagda. Kyrkan har kloka ledare. Fatta dina egna beslut men rådgör med dem. Ett av de bästa beslut du kan fatta är att lyda din kyrkoherde, eller pastor.

* *
*

Kyrkan har haft och har fortfarande många äkta helgon. Somliga verkar kanske överdrivna. Men undantagsmännskor kan inte mätas med normal måttstock. De är olika alla andra.

* *
*

Ståthållaren sade till Justinus Martyren: "Hör på, du så kallade vise man, om du gisslades och avrättades nu, tror du då att du skulle komma in i himlen?" Justinus svarade: "Jag tror fullt och fast att jag skall komma dit om jag uthärdar allt detta. Det är min fasta övertygelse." Ståthållaren uttalade nya hotelser men fick bara svaret: "Vår brinnande önskan är att få lida för vår Herre Jesus Kristus för att sedan bli frälsta."

* *
*

Den man som numera är känd som Sankt Antonius lyssnade en gång i kyrkan till de bekanta orden: "Vill du vara fullkomlig, så gå bort och sälj, vad du äger, och giv åt de fattiga; och kom sedan och följ mig" (Matt. 19:21). För Antonius var det som om han hade varit ensam i kyrkan och han visste att orden var riktade till honom. Jesus hade yttrat dem och evangelisten hade bevarat dem åt honom. Antonius gick raka vägen och sålde sina egendomar och sin boskap. Allt han fick gav han till de fattiga. Han förmådde sin syster att följa hans exempel. Hon blev nunna och han munk.

Bröd, salt och vatten var hans kost en gång om dagen, ibland bara en gång i veckan. Han levde i en slottsruin på toppen av ett berg. Två gånger om året bars bröd upp till honom. Han stannade där i tjugo år.

Varje kväll tillbragte han med att be. En gång före-

brådde han solen: "Varför hindrar du mig att beskåda det sanna Ljusets glans?"

Efter tjugo års meditation återvände han till ett aktivt liv. Under Maximinus' förföljelser begav han sig till Alexandria för att hjälpa de fängslade kristna. (I våra dagar har inte en enda kyrkoledare kommit på idén att göra något sådant.) Han besökte de fångar som dömts till straffarbete i Sudans gruvor.

Han gömde Sankt Athanasius undan förföljarna.

I en vision såg han en gång jorden täckt med så många djävulska snaror att det verkade omöjligt att undgå dem. Han frågade Gud hur man skulle undvika dem. Svaret blev – *ödmjukhet*.

* * *

*

En man som var änklings beslöt att gå i kloster. Hans enda dotter envisades med att följa med honom, förklädd till man, så att hon kunde ta hand om honom. Hon togs emot av munkarna. Hon vann alla brödernas hjärtan med sin röst och sin händighet i hushållet. Även abboten trodde att hon var en man, och hon vann hans förtroende. Han skickade henne till staden tillsammans med två andra munkar för att handla. Men värden på det värdshus där de brukade ta in hade en dotter. Dottern hade hållit ihop med en soldat som gjort henne med barn men som inte ville gifta sig med henne. Förtvivlad frågade hon: "Vad skall jag göra? Min far kommer att döda mig!" Säg att du blev våldtagen av den där unge munken", föreslog soldaten. Hon gjorde så.

När Theodora (så hette munken) kom tillbaka till klostret hade abboten redan fått ta emot klagomål från flickans far. "Hur kunde du dra en sådan skam över vårt

kloster?" dundrade han. Theodora var rädd att någon av de andra munkarna hade begått synden. Hon visste att om han befanns skyldig skulle han fördrivas från klostret och kanske begå ännu värre synder. Därför föll hon på knä framför abboten och sade: "Förlåt mig alla mina grova synder." Abboten jagade ut henne. Hon levde som tiggare vid klostergrinden. För varje munk som gick förbi bugade hon och sade: "Förlåt mig, eländige syndare."

Efter många år förlät henne abboten. Hon fick komma tillbaka till klostret men sattes att utföra de grävsta sysslorna och föraktades av alla. När hon dog skulle hennes kropp tvättas. Det upptäcktes då att hon var kvinna och att hon hade tagit på sig en annans synd.

Alltsedan dess har hon vördats som den heliga Theodora.

* *
*
.

Sankt Pafnutius sålde sig som slav till en komediant med den enda avsikten att omvända honom. Omvändelsen tog tjugo år och därpå gav komedianten honom fri. Då sålde han sig om igen som slav för att kunna hjälpa en fattig och nödlidande änka.

När han för andra gången frigavs fick han en kappa, en tunika och en bibel i present. Kappan gav han till den förste tiggare han mötte, tunikan till den andre. Så långt var det lätt. Men hur skulle han kunna behålla en bibel när det fanns så många fattiga människor? Han sålde sin bibel och gav bort pengarna.

Ingenting annat än torrt bröd och vatten kom någonsin över hans läppar och från hans mun kom knappast annat än Bibelns ord.

* *
*
* *

Sankt Cyprianus skrev till sin samtids fängslade kristna: "Ni har inte kläder på kroppen och endast litet bröd att äta, men ni är klädda i Kristi härlighet. Människan lever icke av bröd allenast."

* *
*
* *

Sankt Johannes Chrysostomos hade som motto "Ära vare Gud för allting". Han avslutade sina brev från exilen med dessa ord. Han släpades av soldater genom snön och lämnades att dö i en liten kyrka vid vägen. Hans sista ord där han låg på det kalla stengolvet var "Ära vare Gud för allting".

* *
*
* *

Tais hette en egyptisk kurtisan. Sankt Serapion, en munk, omvände henne. Han hade klätt sig i vanliga kläder och väntade bland andra män på att få del av hennes gunst. De ord han talade till henne gjorde så stort intryck att hon brände upp sina möbler, sina kläder och alla de lyxföremål som hon omgivit sig med. Serapion tog henne till ett kloster där han höll henne instängd i tre år i en cell med förseglad dörr. Hennes föda var bröd och vatten. Hela tiden bad hon bara en bön: "Du som har skapat mig, fräls mig."

När de tre åren gått till ända hade munken en vision. Han såg en strålande boning stå klar i himlen. Han var säker på att den var avsedd för Sankt Antonius, men en röst sade: "Detta är Tais' boning." Serapion låste upp hennes dörr. Efter femton dagar gick hon bort.

1899 gjordes utgrävningar av hennes och Serapions celler, där inskriptioner gjorde identifieringen möjlig.

* *
*

Den gamle Zosimus fick en gång se en naken varelse i skogen. På långt håll ropade hon: "Jag är en kvinna. Kasta hit din mantel så att jag kan skyla mig." Hon bekände för honom att hon hade levat ett skändligt liv i hela sin ungdom. En gång begav hon sig till Jerusalem där en stor kristen högtid skulle firas. Medan hon var där kom hon till besinning och bad Kristus ge henne ångerns nåd. Sedan dess hade hon tillbringat 47 år i öknen där hon levat på bär och rötter. Hennes kläder hade fallit i stycken.

Hon bad Zosimus att komma tillbaka följande år med den heliga nattvarden. Hon tog nattvarden och sjöng: "Herre, nu låter du din tjänare fara hädan i frid . . ." Hon bad prästen komma tillbaka till Fastan. Men den gången fann han henne död.

Du har nog känt igen historien om den heliga Maria av Egypten.

* *
*

När rövare bröt sig in i Sankt Makarius' cell och sedan fortsatte att plundra klostret, så hjälpte han dem att bära ut olika saker som de inte hade upptäckt.

Vid ett annat tillfälle kom han på tjuvar i färd med att bryta sig in hos en annan munk. Han bad dem skynda sig bort innan de blev fasttagna.

* *
*

Sankt Polykarpos ställdes inför valet mellan att uppslukas av vilda djur och att förneka Kristus. Han sade: "I åttiosex år har jag tjänat Honom och Han har gjort mig intet ont. Hur skall jag då kunna förneka Den som frälst mig?" Han dog martyrdöden.

* *
*

När den heliga Perpetua kastades för vilddjuren på den romerska cirkusen föll hon omkull så att hennes låar blottades. Hon gav mera akt på anständigheten än på smärtan och skylde sina ben.

* *
*

Under en sömnlös natt blev den helige Fransiscus av Assisi övertygad om att näktergalens sång var en lovsång till Gud. Hela natten alternerade han därför med fågelns.

* *
*

Thomas Moore kastades i fängelse därför att han vägrade erkänna Henrik VIII som kyrkans överhuvud samtidigt som kungen ville ha skilsmässa och tillstånd att gifta om sig. Thomas' hustru förebrådde honom: "Varför skall du sitta i ett fängelse fullt av råttor och ohyra när alla biskoparna har erkänt kungens rätt att leda kyrkan? Ditt hem väntar dig." Han svarade: "Är mitt hem närmare himlen än min fängelsecell? Skall inte samma död hämta mig från mitt hem också?" Han förblev ståndaktig i sin vägran och blev halshuggen.

* *
*

I början av förra århundradet regerade den blodiga drottning Ranavalona över Madagaskar. Hon hatade de kristna därför att de motsatte sig slavhandeln. Hon befallde att alla missionärer skulle lämna landet och att alla biblar skulle brännas. Alla som öppet tillstod att de var kristna fick sin egendom konfiskerad och dödades eller såldes som slavar.

De kristna samlades i skogarna. De hade underjordiska församlingar. Men drottningen kunde inte ta ifrån dem deras gudstro. Många led martyrdöden och ingav de övriga mod genom sin oförskräckthet, t ex Rasalama, en kvinna som gick i döden sjungande. Andra lät sig brännas levande hellre än att förneka sin tro. Andra åter kastades ut för branta stup men höll ut till slutet.

Förföljelsen varade i femton år.

* *
 *

William Wilberforce ägnade hela sin offentliga karriär åt slavfrågan. Och han lyckades. Först stoppade han de engelska fartygens handel med slavar över Atlanten. Sedan lyckades han genomdriva slaveriets upphävande i hela det brittiska imperiet. Vid midnatt den 31 juli 1834 frigavs 800 000 slavar. Det var Wilberforce's verk.

Hela hans kamp besjälades av Kristi kärlek. Han sade: "Vår Herre har gett mig i uppgift att göra slut på slaveriet."

Han lärde oss detta: "Inre känslor räcker inte som bevis för en människas ståndpunkt, det måste visas i handling."

* *
 *

Kaj Munk, den danske prästen som dödades av nazis-

terna, har sagt: "Det finns människor som tror att man på något sätt kan salta in sanningen. De tror att man kan gömma undan den i en tunna, väl insaltad, och ta fram en bit av den då det behövs. Men vi har också människor med en levande tro på att sanningen existerar för att sägas och att den bara existerar när den sägs. Dessa människor är av samma stoff som Johannes Döparen. Liksom han ängslas de för sitt eget öde och än mer för de skador och lidanden som den nakna sanningen kan dra över deras folk. Men en dag inser de att fegheten inte längre får binda deras tungor, att de lidanden som orsakas av hyckleri, tystnad och lögn är tusen gånger farligare. Även i vårt land har vi en Herodes som begår incest med främmande gudar. Jag menar den kompromissanda som inte ryggar tillbaka för ovärdiga handlingar för sin bekvämlighets skull."

* *
*

Bonnhoeffer, en tysk präst som dödades under Hitler, skrev från sitt fängelse: "Jag har blivit fullkomligt säker på min tro. Den har utstått hårda påfrestningar. Det har aldrig funnits ett ögonblick av tvekan eller förtvivlan . . . Hur egendomligt det än kan låta, så har fängelset lärt mig vad glädje är."

När han hämtades i sin cell för att avrättas sade han: "Detta är slutet: livets begynnelse."

* *
*

En amerikansk präst som arbetade i Indien 1954 ombads att delta i en bönegudstjänst för de sjuka. En ung kvinna med en vild blick i ögonen vägrade komma till andakten. Hon höll sig undan, omgiven av folk som sade att hon var besatt av en demon. Då prästen försökte

knäböja bredvid henne blev hon ursinnig och föll omkull på golvet, medvetslös. Han bad i Kristi namn att hon skulle bli frisk. Vid bönens slut öppnade hon ögonen och de lyste av lycka. Hon log ett vackert leende mot honom och sträckte ut sin hand för att han skulle lyfta upp henne. I Jesu namn hade hon på ett underbart sätt befriats.

Det finns präster som är verkliga helgon och som Gud har gett en sådan makt.

* *
* *

David Brainerd dog vid 29 års ålder i början på 1700-talet efter hårda vedermödor som missionär bland Amerikas indianer.

I sin dagbok berättar han: "Jag sover på hö, mitt arbete är hårt och utomordentligt svårt och jag har mycket lite framgång att trösta mig med . . . Holländarna hatar mig för att jag predikar evangeliet för indianerna." Han behandlades ungefär som om han lärde dem att skära halsen av folk.

Den 20 augusti skrev han: "Jag har kallsvettats hela natten och på morgonen hostade jag mycket blod." Den 22 augusti: "Fortsatte min färd uppför floden . . . tillbringade natten under bar himmel." Den 24 augusti: "Besökte Delaware-indianerna och talade med dem om kristendomen."

Han har lämnat efter sig några värdefulla tankar:

"Det är mödan värt att följa Gud genom tusen faror, öknar och genom döden själv.

Gud har gjort mig villig att göra allt jag kan för sanningens och fredens sak och för att inte vara en stötesten för andra. Av det skälet kan jag i vissa fall avstå från vad jag efter moget och opartiskt övervägande

uppriktigt tror vara min rätt. Gud har givit mig det sinnelaget att jag, om en människa gjort mig hundra oförrätter och jag (om aldrig så provocerad därav) gjort henne en, känner mig hågad och uppriktigt villig att ödmjukt bekänna mitt fel för henne och på mina knän be henne om tillgift; samtidigt som hon därigenom skulle urskulda sig för alla de oförrätter hon gjort mig och utnyttja min ödmjuka bekännelse till att ytterligare svärta ned min karaktär och framställa mig som den enda skyldiga.

Det är en sinnebild av himlen själv att älska hela världen med en god, förlåtande och välvillig kärlek; att ha en lugn, mild och saktmodig själ; att vara fri från alla onda tankar och misstankar och ur stånd att tänka ont om någon människa vid något tillfälle; att ha ett öppet och fördomsfritt hjärta för dem som ser på oss med andra blickar.”

* *
*

I Sovjetunionen fördes en präst till fängelse tillsammans med en ung pojke som han hade omvänt till kristendomen. Då pojkens mor kastade sten på prästen, vände han sig till henne och sade: ”Jag beundrar din moderskärlek.”

* *
*

Gud är vacker i Sina helgon.

* *
*

Man behöver inte anstränga sig att leva ett heroiskt kristet liv. Det är lika lönlöst att försöka vara hjälte som det är att försöka vara elefant. Mycket få är av det stoff som stora helgon och martyrer är gjorda av.

Det är gott för kristna att veta, att under de romerska, medeltida, nazistiska och kommunistiska förföljelserna har flertalet kristna inte varit redo att lida och dö för sin tro. Endast ett fåtal har modigt utstått tortyr och gått i döden. Men de andra var också kristna. Gud såg hur bedrövade de var över sin svaghet och hur ivrigt de återvände till sin tro när den omedelbara faran var över.

Det är ett underverk att Jesus kan få åtminstone några får att vila på gröna ängar (Ps 23: 2). Normalt brukar inte får vila. De betar timme efter timme även om de inte är hungriga. Inte kan man vila när det finns så mycket grönt gräs runt omkring! Inte kan man avsäga sig världen när den erbjuder så mycket härligheter!

Men till helgonen räknas inte bara en Sankt Antonius eller en Sankt Pafnutius eller andra som har kanoniserats eller som har dött i fängelse för sin tro. En genomsnittskristens liv är också ett kristet liv. En vardagskristen är också ett helgon.

* *
* *

En liten hund stod en gång bredvid en stor Dobermann. Den stora hunden fnyste åt den lilla och sade: "Skall du föreställa hund?" Den lilla hunden vågade inte säga emot den stora, utan svarade artig: "Jag är visserligen inte så stor som du. Men du kan heller inte påstå att jag är katt." Små hundar är också hundar! Och små kristna är också kristna.

När min son Mihai var fem år gammal och jag läste för honom ur Bibeln att helgonen skall vandra vid Jesu sida klädda i vitt, så blev han betänksam. Han frågade om Jesus hade kläder i barnstorlekar också. Jag försäkrade honom att Jesus har vita kläder för alla kristna, stora eller

små till växten och stora eller små i tron.

Alla kan vi inte leva som trons hjältar. Men vi kan beundra, älska och glädja oss åt dem. Vi kan kämpa oupphörligt mot det glömskans förräderi som hotar deras liv. Återspeglade i beundrarens kärlek blir hjältedåden ännu vackrare än de var i verkligheten. Hjälten var också bara en människa, men beundraren gör honom till en legend.

Man skall inte oroa sig över att man inte kan likna honom. En snigel och en hare kan färdas samma väg och komma fram till samma mål. Det kanske tar längre tid för oss, men i stället har vi fördelen över hjälten att ha hållit ut längre. Alla kristna är kallade till helgon. Kan du inte bättre, så bli ett snigelhelgon!

Kan du inte bli bäst, så bli näst bäst.

Ett embryo är på sätt och vis redan en människa. En stor konstnär är man bara om man har gåvan innan man har dragit ett streck. En kristen har Kristus inom sig både när han tar sina första osäkra steg och när hans tro har mognat.

* *
*

Var inte rädd för Bibelns stora krav. Kanske verkar de överväldigande, t ex Jesu ord: "Varen alltså I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig." Dessa krav är uttryck för en önskan. Vilken musikprofessor önskar inte att alla hans elever skall vara en blivande Wagner eller Beethoven? Men livet är inte sådant. Ingen blir ett geni genom en viljeakt, inte heller ett exceptionellt helgon.

Charles H Spurgeon brukade berätta en historia om en man som var känd för att ha en trädgård där han odlade världens bästa äpplen. En god vän till honom ställde sig

emellertid tvivlande; han hade nämligen flera gånger gått förbi trädgården och av nyfikenhet plockat upp ett eller annat äpple som fallit från träden och han hade funnit dem sura och smaklösa. Därför tackade han alltid nej när ägaren bjöd honom att komma och titta på trädgården. Till sist ville ägaren veta orsaken och vännen sade som det var. Ägaren skrattade: "Eftersom jag har världens bästa äpplen i min trädgård förstod jag att jag skulle få svårt att få ha dem ifred för tjuvar och barn. Därför planterade jag två eller tre rader med värdelösa träd utmed staketet. Så håller jag tjuvarna borta. Mina gäster däremot tar jag in i trädgården där de får smaka äpplen av ojämförlig kvalitet och arom."

Jesus har gjort likadant. För Sina gäster har Han den bästa av gåvor, en lugn förtröstan på Hans offer, som är verkningsfullt oavsett våra gärningar och dygder. Men för att hindra hycklare från att dra fördel av detta har Han omgett Sin egendom med en del träd som ger mycket sura äpplen.

Det är ett surt äpple för dem som inte tillhör Guds utvalda att höra att de måste vara fullkomliga som deras Fader i himlen är fullkomlig, att de dagligen måste bära sitt kors, att de måste späka sitt kött.

Guds barn kommer inte in den vägen i Jesu trädgård. De kommer in genom den kungliga porten och vet att de blivit frälsta utan egen förtjänst, bara genom vad Kristus har gjort för dem.

* *
*

Vi har fått den dyrbara gåvan att vara älskade utan egen förtjänst, precis som barn älskas av sina föräldrar.

Det spelar ingen roll hur mycket vi lyckas åstadkomma

i vårt kristna liv. Gud ser bara till viljan. Kierkegaard har sagt att hjärtats renhet är att vilja en enda sak, och det är just vad den kristna människan vill. Varje kristen är ett mönster för det goda och det sanna: I sina avsikter är han det.

Hans ideal är höga. Han har alltid en önskan att vara på toppen. Det sägs att Fidias lade ned mycken möda på baksidan av en Dianastaty som skulle stå i en nisch. På frågan vem som skulle kunna se den där, svarade han: "Gudarna." Vi försöker göra allting väl, till Guds behag. Vi vet också att vi har en Gud som förstår vår svaghet. Den lilla bit i oss som är gudomlig gör oss behagliga för Gud.

Vi har tid på oss att uppnå våra ideal. En kristen har aldrig bråttom. I Matteus 27:52 står det att när Jesus dog, så öppnades gravarna och många avsomnade heligas kroppar stod upp. Men inte ens då hade de på något sätt bråttom. Först efter Hans uppståndelse, dvs den tredje dagen, kom de ut ur sina gravar. Man igenkänner dem som är eviga på att de tar tid på sig.

* *
*

En rabbin frågade en jude: "Vad skulle du göra om du hittade en plånbok på gatan med mycket pengar i och dessutom ägarens kort?" Juden svarade: "Sanningen att säga, så är jag fattig och har många barn. Jag skulle betrakta det som en gåva från Gud." Rabbinen sade: "Då är du en tjuv." Rabbinen ställde samma fråga till en annan jude. Svaret blev: "Jag skulle omedelbart lämna tillbaka pengarna." Rabbinen sade: "Du är en dumbom." Han frågade en tredje jude, som svarade: "Jag vet vad som vore min plikt att göra. Jag känner också min svaghet. Jag

vet inte vad jag skulle göra under sådana omständigheter. Allt beror på Guds nåd." Rabbinen berömde honom: "Det är det rätta svaret."

Vi vet att det är vår kristna plikt att vara fullkomliga. Vi känner vår oförmåga att vara det. I varje ögonblick av vårt liv är vi vad nåden gör oss till.

* *
*

Svetlana Allilujeva, Stalins dotter, skriver att i Sovjetunionen måste alla lära sig att ljuga från sin tidigaste barndom. Annars går man under.

Så är det lyckligtvis inte i den fria världen. Men livet skulle inte kunna fortgå någonstans om man alltid skulle säga den nakna sanningen till vem som helst. Inte heller kan man gå omkring och peka på falskheten i alla attityder som man anser vara felaktiga. I stället måste man som Paulus vara en jude för judarna och en grek för grekerna för att kunna åstadkomma något för Gud och föra människorna till Honom.

Lämna de absoluta kraven till dem som Gud specialutrustat för att klara av dem!

* *
*

I krigstid kan de absoluta kraven inte tillämpas av alla vid alla tillfällen. Kyrkan befinner sig i krig. I ett krig får man inte vara idealist i fråga om de medel man använder, man måste vara effektiv.

Det sägs att Sir Stafford Cripps, då han lyssnade på ett radioföredrag om den brittiska psykologiska krigsföringen, skall ha anmärkt: "Om vi måste ta till sådant här för att vinna kriget, så föredrar jag att vi förlorar det." Låt inte dem som tänker så gå med i kriget! Den som vill göra rent

på ett smutsigt ställe måste vara redo att själv smutsa ned sig.

Lyckligtvis hade England inte bara Sir Stafford Cripps utan också en Churchill och många andra som tänkte som han.

Medan fältmarskalk Montgomery lade sista handen vid förberedelserna för dagen D i London, skickades hans dubbelgångare från Gibraltar till Alger för att lura tyska spioner. Hitler lät lura sig: Montgomery var inte ens i England, så någon invasion i Frankrike kunde inte vara förestående.

Det tyska slagskeppet Graf Spee låg i Montevideo för reparationer i endast 48 timmar. Det fick inte stanna längre i en neutral hamn. Utanför låg bara två små brittiska fartyg som lätt kunde slås ut. De närmaste brittiska slagskeppen var för långt borta för att hinna fram i tid. Det brittiska amiralitetet beslöt sig då för att använda list. Till sina små fartyg signalerade de att ett stort slagskepp och flyg skulle komma dem till hjälp. De visste att tyskarna skulle bryta koden. De använde faktiskt avsiktligt en kod som var lätt att bryta. Följden blev att den tyske kaptenen Langdorff sänkte sitt fartyg och begick självmord.

Samma sak ser vi i Domarboken 20:29: "Då lade Israel manskap i bakhåll mot Gibeon, runt omkring det" för att överfalla Benjamins barn. När sedan benjaminerna drog ut mot Israels folk lockades de bort från staden och trodde att deras finder var slagna. Israels barn låtsades fly för att locka dem ännu längre bort från staden, och i ett visst ögonblick kom Israel fram ur sina gömställen. Så blev Benjamin slagen.

Det krävs list för att vinna ett krig. Det krävs list också för att vinna den kristna kampen.

* *
*

Det begärs inte av någon att han skall leva ett kristet liv utan kompromisser.

Men en kristen är mycket medveten om att dessa kompromisser som ibland kan vara nödvändiga också är mycket farliga. Ingen kan ljuga utan att hans trovärdighet minskar. Samhället skadas med nödvändighet av varje lögn.

En man bad en ökenfarare att få rida bakpå hans kamel. Det fick han. När han väl kommit upp på kamelen kastade han av ägaren och flydde därifrån. Ägaren ropade efter honom: "Jag bryr mig inte om att du tog min kamel. Jag har andra. Men du har skadat förtroendet mellan människor. Hädanefter kommer inga kamelägare att hjälpa ensamma vandrare. Ingen kommer längre att få rida bakpå kamelen."

En kristen tar sådana fakta med i beräkningen. Han talar aldrig osanning därför att han vill det utan därför att en helig kamps nödvändighet lägger denna börda på honom. Nunnor gömde många gånger judinnor som förföljdes av nazisterna och ljög då de sade att de inte visste var de fanns.

* *
*

En kristens möjlighet att kompromissa gäller inte bara frågan om att tala sanning utan också en hel rad andra problem. Låt oss inte glömma att Jesu lärjungar var beväpnade. Petrus bar svärd. Jesus förebrådde honom inte för detta, endast för att använda det vid fel tillfälle, trots att han säkert insåg faran av att vara beväpnad. Homeros säger att svärdet själv ofta lockar en man till strid.

Vi måste alltså kompromissa på olika områden av livet. Men om vi inte erkänner andra absoluta krav erkänner vi inte heller den absoluta nödvändigheten av att kompromissa. Samtidigt måste vi hålla hårt på principerna.

Om onda människor kan behärska sina goda impulser, varför skulle vi då inte kunna behärska våra dåliga?

* *

*

Det begärs inte för mycket av dig. Det skulle ha varit trevligt om herdarna som kom för att se på Jesusbarnet hade haft med sig litet smör, ost och mjölk till den hungriga familjen. Sådana små praktiska saker får du lära dig att tänka på.

Varje brev du skriver kan bli ett kärlekens budskap.

* *

*

En av Bibelns regler i moralfrågor har fortsättningen: "Var icke alltför rättfärdig" (Pred 7: 16).

Överdriven ärlighet kan vara överdriven dumhet. Jag vet en kristen som på sitt tjänsteskrivbord hade två blyertspennor, en som var hans egen och en som var firmans. Alla personliga anteckningar gjorde han med sin egen penna och tjänsteanteckningar med tjänstepennan. Han stal av firmans tid för att välja mellan dessa båda pennor.

Den människa som inte vill tala eller handla annat än absolut ärligt kommer ingen vart. Hon kommer inte framåt och står utanför verkligheten.

Kristendomen lär dig levnadskloket. Du får lära dig hur du skall ge djävulen ett tillfälle att fly. Om du avskär honom från alla möjligheter att dra sig ur, så tvingar du honom till motstånd.

* *
*

En lärare frågade en gång sin klass: "Vad är religion?"
Ett barn svarade: "Det är en massa saker som är förbjudna." Fly en sådan religion som du skulle fly en skallerorm!

Man kan inte leva utan ett visst mått av anpassning. Ibland måste vi göra sådant som normalt borde vara förbjudet. Pascal skriver: "Vemhelst som vill spela ängel blir en djävul." Även som kristen måste man vara människa. Var ett helgon men var ett mänskligt helgon – för din omgivnings skull.

De kristna har gjorts till konungar. Varje konung som försöker styra efter orubbliga principer fördärvar sitt land.

* *
*

De kristna har fått stora löften av Gud. En del går så långt som att lova att elden inte skall bränna oss och vattnet inte dränka oss. Dessa löften uppfylls dagligen genom att Gud ger oss insikten att hålla oss undan från eld och djupa vatten.

* *
*

Beska mediciner måste sötas med socker för att barn ska svälja dem. Du är omgiven av barn, åtminstone i anden. När greve von Zinzendorf kom till Förenta Staterna fann han att folk hade en oerhörd respekt för prästerskapet. De ville inte undervisas i religion av en man som inte var prästvigd. Därför presenterade han sig med titeln "pastor" som ingen människa gett honom. (Ingen människa gav heller Paulus titeln apostel. Han fick den av

Gud.) Beethoven skulle aldrig ha accepterats i den högre societeten om han inte hade satt det lilla ordet "van" före sitt namn. van Beethoven lät som ett holländskt adelsnamn. Han lyckades. Kanske skulle vi aldrig haft hans symfonier om han inte tagit till detta lilla trick.

När kung Pedro av Brasilien ville upprätta det första allmänna sjukhuset i sitt land vädjade han förgäves om bidrag. Han lät då meddela att den som skänkte en miljon pesos skulle få titeln hertig, den som gav en halv miljon skulle bli greve och den som gav 100.000 skulle bli baron. På nolltid fick han alla pengar han behövde. Sjukhuset byggdes och alla givarna var församlade då minnesplattan skulle avtäckas. Den bar inskriptionen: "Detta sjukhus har skänkts till lidande människor av mänsklig dumhet och högfärd."

Vill du göra något för Kristus, så ge din tribut åt den mänskliga barnsligheten med ett förstående leende. Genom Jesus är du ett Guds barn. Andra är det inte. Du kan inte umgås med andra på samma mognadsnivå.

Om du är ett Guds barn, så tänk utan högmod på att det bara är människor du talar med.

* * *

*

Erkänn samtidigt att du också är en syndig människa. Strängt förebrår Petrus judarna att de förnekade Frälsaren. Petrus hade också förnekat Honom. Detta är det kristna livets paradox. Vi klandrar andra för synder som vi själva begår.

Var inte förvånad över andras synder, inte ens svåra synder begångna av dem som du ser upp till som stjärnor på den andliga himlen.

Luther och Calvin var mycket långt ifrån att vara

mönster av kristen kärlek. De hade lika stora karaktärsfel som de påvar och biskopar de stred emot. Det finns mörka sidor av Wesleys och Livingstones liv. Deras motståndare har bittert avslöjat dessa sidor. De engelska baptisterna hade svårt att komma till rätta med sin störste predikant, Charles Spurgeon.

Om man inte accepterar dessa realiteter sliter man ut sig i meningslös konflikt med livets oföränderliga lagar.

Kämpa inte för att förbättra din egen natures oförbätterliga tendenser. Överlämna dig bara till Jesus. Utarbete inte ditt liv. Låt Jesus utarbete det. Tänk endast på att Jesus har tagit det i Sina händer och ge spelrum åt dina känslor. Han ger dig tillfälle att synda så pass mycket att du behåller din ödmjukhet. Han ger dig så mycket rättfärdighet som du behöver för att lysa bland människor.

Den vanliga människan måste välja vad hon skall göra och inte göra. Om Abraham står det skrivet att "Gud var med honom i *allt* vad han gjorde" (1 Mos 21: 22). Om du genom din tro är Abrahams barn har du samma förmån.

En del människor måste välja vart de skall gå och inte gå. Josua hörde orden: "Herren din Gud är med dig vart du än går."

Jag har redan talat om de stora förkunnarnas motsägelsefullhet.

Snart är jag borta. Sannolikt blir jag totalt glömd. Om inte, så kommer någon framtida författare att peka på mina synder för att uppmuntra dem som fallit och visa dem att även en människa som fick lida mycket och predikade i många länder, t ex en viss Richard Wurmbrand, hade stora fläckar på sin karaktär.

Jag har blivit anklagad av motståndare till kristendomen men också av en del kristna ledare för mycket stora synder och för allvarliga villoläror. Miriam och Aron, Moses

syster och bror, var emot honom. Aron var överstepräst, invigd av Gud. Deras anklagelser kunde inte avfärdas så lätt. De kände Moses väl. Också jag har haft mig mycket närstående personer som utpekat mig.

En framtida biograf kan kanske forska i detta och finna att den ena eller andra anklagelsen var berättigad, eller också finner han att mina synder var på ett helt annat plan. Till de verkligt graverande sakerna i mitt liv kommer motståndare att lägga andra. Med lite påhittighet kan man få vilken brottsling som helst att se ut som ett helgon och vice versa. Även i det renaste liv finns det mycket som kan vantolkas avsiktligt. Men kvar på botten står det onda som alltid finns i varje människas liv.

När du får läsa om det onda jag gjort och du är säker på att det är sant, så förundra dig inte. Acceptera synden som en del av Wurmbrands liv också, och tacka Gud som visade barmhärtighet mot en sådan syndare. Kom ihåg att Bibelns vackraste bok är en visa skriven av en av Bibelns sämsta personer, Kung Salomo. Till och med hans frälsning har ibland betvivlats.

* *
*

Stora förkunnare har felat. En man av mycket ringare betydelse, Wurmbrand, har också felat. Innan Jesus lämnade jorden överlämnade Han utan fruktan eller betänkligheter sin gärning till Petrus, som hade felat.

Ärkebiskop Cranmer felade under de år då han kompromissade med en tyrann. När han arresterades återtog han först sin bekännelse. Först efter tvekan gick han i döden för Kristus.

Jeanne d'Arc vacklade också i början.

Bismarck bekände på sin dödsbädd att han hade

misslyckats, att ingenting av det han gjort fört lycka med sig åt en enda människa.

Endast genom nåden lever vi och får frälsning.

* *

*

Du får aldrig någon ro förrän du accepterar dialektikens första postulat som säger att allting innehåller sin motsats. Det finns ingen matematik utan både plus och minus, inga händelser utan aktioner och reaktioner, ingen elektricitet utan en positiv och en negativ pol, inget krig utan offensiv och defensiv, inget helgon utan synd och ingen syndare utan goda egenskaper.

Acceptera dig själv med dina motsägelser. Luther har sagt att varje kristen är "simul justus et peccator, comprehensor et viator" – "samtidigt rättfärdig och syndig, en som nått målet och är på väg mot målet".

Motsägelsen är universell och absolut.

* *

*

Upphör aldrig att kämpa oförfärat! Tänk bara på Faraos så många plågor han motstod! Och du, ett Guds barn, är rädd att inte kunna motstå frestelser?

Du kommer säkert att övervinna det onda, men ibland får du ta det långsamt.

Den helige Fransiscus av Assisi visste om att rövare omringat hans kloster för att råna kyrkobesökarna. De andra munkarna ville kalla på polisen men Fransiscus bad dem låta bli. Han föreslog att de skulle gå till rövarna med mat och dryck och be dem lova att inte döda någon, bara stjäla. Efter en tid fick han dem att lova att inte stjäla på söndagar och helgdagar. På det sättet bragte han dem långsamt, långsamt till omvändelse.

Så småningom kommer också du att gå framåt på rättfärdighetens väg. Lyckönska dem som genast kan avbryta en dålig vana. Men om du inte kan det själv utan finner att du håller på att glida tillbaka i gamla dåliga hjulspår, så misströsta inte!

För återstoden av ditt liv måste du inse att du är mer beroende av Kristi gottgörelse av dina fel än av att du inte alls begår dem. Vi är alla människor och tycks endast lära av de fel vi begår.

* *
*

Se upp för högmodet! Det är lätt att bli högmodig när man är krönt tillsammans med Jesus. Augustinus säger: "All annan ondska kommer sig av onda gärningar. Men högmodet har den egenheten att det fördärvar även goda gärningar."

Gud arbetar ständigt på att hålla din själ ödmjuk. Tacka Honom för det!

När den kristne har lagt bort högmodet är han inte kritisk mot andra människor.

Försök att vara god och undvik den sortens konventionella godhet som är negativ, klandrande, inskränkt och helt och hållet föraktlig.

* *
*

Det är ibland den kristnes plikt att göra motstånd mot andra människor. Men han skall väga deras fel rättvist.

Ibland måste en kristen till och med ta till vapen, t ex när fosterlandet kallar. Men han gör det utan högmod. Medeltidens bödlar avrättade ingen utan att först be om förlåtelse. De visste med sig att de var syndare som

straffade en annan syndare. Mahatma Gandhis mördare bugade först för honom för att visa honom sin vördnad. Endast i den andan har en kristen lov att kritisera och kämpa.

Han kastar alltid sina nät på den högra sidan, vilket i Bibeln symboliserar mildhetens sida. Man fångar mera fisk med mildhet än med hårdhet.

* *
*

En kristen har ödmjukhet som sin båt och böjlighet som sin vagn. Han upptäcker Satans list i det som världen kallar "berättigad indignation".

I vilka fall är din indignation berättigad? Mot människors synder? Hur många och hur svåra synder? Är de fler och svårare än dina egna? Det finns en Gud som har ett evigt straff i beredskap för den som inte förlåter. Vad skulle du göra om du i detta ögonblick fick välja mellan att förlåta och att komma till helvetet? Tänk på detta när du väljer! Du kommer att välja mildheten.

* *
*

Jag vill dela med mig av tre tankar som kanske kan hjälpa dig att vara ödmjuk.

Först, tanken på mänsklighetens obetydlighet.

En professor vid Moskvas universitet sade en gång till en kristen, västerländsk kollega: "Jag har svårt att acceptera din tro på Guds omtanke om alla människor. Varför fick vi vänta så länge om Gud verkligen brydde sig så mycket om individen? Varför lät Han alla dessa miljontals år förgå innan livet uppstod? Varför skapade Gud människan först på den sjätte dagen? Han tycks inte ha haft särskilt bråttom!"

Svaret är enkelt. Innan det fanns människor älskade Gud solen och blommorna och djuren. Gud planterade inte korkekar för att vi skulle få korkar till våra vinflaskor utan därför att han älskade korkeken. Han såg allt Han hade gjort – och se, det var gott. Gud vandrade genom Edens lustgård som Han planterat innan Adam och Eva kom till. Han gladde sig åt liljornas doft och rosornas skönhet.

Tanke nummer två handlar om din egen obetydlighet.

Innan jag hamnade i fängelse hade jag betraktat mig själv som en betydelsefull person. Jag var präst i en växande kyrka, jag var författare till flera böcker. Jag arbetade för Kyrkornas Världsråd, i välgörenhetsorganisationer osv. Jag kunde inte föreställa mig hur det kyrkliga arbetet i Rumänien skulle klara sig utan mig. När jag blev fri efter fjorton år såg jag att kyrkan hade klarat sig utmärkt utan mig och att andra hade skrivit böcker som var bättre än mina. Jag hade inte varit så outhärlig som jag trott mig vara.

Detsamma kanske gäller också dig.

Den tredje tanken handlar om din broders betydelse.

Clemens av Alexandria skrev att "den som ser sin broder ser Gud". Denna inställning ställer dig genast långt under varje medkristen som du är oenig med. Se det gudomliga i honom och buga vördnadsfullt även om han skulle vara den svagaste kristne. Han är herren, du är slaven. Somliga teologer anser att Lucifers fall bestod i hans vägran att vara en tjänande ängel åt människorna. Han svarade högmodigt: "Non serviam" (Jag tjänar icke).

* *
 *
 *

En kristen talar inte mycket. Naturen har givit oss en tunga och två öron. En kristen bör avstå från onödigt prat och använda sin tunga till att lovsjunga Honom som skapat hans två öron.

* *
 *

Jag vet att mycket av vad jag hittills skrivit bara är vanligt sunt förnuft. Men vanligt sunt förnuft är inte så vanligt. Och varje uns religion kräver tio kilo sunt förnuft att tillämpa.

* *
 *

Men var inte så ödmjuk att du slutar sträva mot ditt mål. I liknelsen om de tio punden (Luk 19) ser vi att Herren Jesus inte låter uppnåendet av Sitt mål bli beroende av människors samtycke. Han liknar Sig själv vid en adelsman som får sitt kungadöme av härskaren i ett avlägset land, inte genom medborgarnas vilja. De senare hatade honom. Några av hans tjänare var lata. Han förgjorde fienderna som inte ville ha honom till konung. Han måste härska därför att han är det högsta goda. I samma mån som du identifierar dig själv med Honom, kan du vara säker på att din tro skall bestå (Gal 1: 8-9).

* *
 *

Ditt liv måste vara Kristus. Jesus hade ingenstans att vila Sitt huvud. Du kan äga ett hus, men bara som något nödvändigt, inte som ett tecken på din lust att äga.

De fåglar från Alaska som sitter fångna i San Diego Zoo blickar alltid mot norr. Så blickar vi kristna mot himlen, vårt sanna hem.

* *
*

En kristen har en enda stor stjärna; kärleken. Vi måste älska vår nästa även om han stjäl vår tid, lånar utan att lämna tillbaka, talar illa om oss bakom vår rygg.

En kristen måste älska på det sättet, utan att begära kärlek i utbyte. George Bernard Shaw skilde mellan Christianity (kristendom) och Crosstianity, varmed han menade att tvinga på andra en sadistisk moralism. Den kristna etikens regler gäller bara oss själva. Plinius den yngre förundrade sig över de första kristna "hur mycket de älskade varandra".

* *
*

Så ofta som möjligt skall man föredra en tävlan i kärlek framför en tvist i hat.

Slösa inte bort ditt korta liv på jorden med att lägga dig i andras affärer såvida det inte gagnar en god sak. Låt inte din uppmärksamhet dras bort från Kristus.

Acceptera det enkla faktum att alla inte sympatiserar med dig. Det är normalt. Att du inte handlar i enlighet med deras önskan kan vara en glädjekälla för dig.

Undvik personlig ovänskap så mycket som möjligt. "Skaffen eder vänner", säger Jesus (Luk 16: 9). Bryt aldrig en vänskap ens för en påtaglig orsak. Inget skäl att bryta den kan vara viktigare än vänskapen.

* *
*

Drottningen av Saba besökte kung Salomo och sade då: "Din visdom är vida berömd. Låt mig få se hur du skipar rätt bland ditt folk." Nästa dag flyttade man ut två

tronstolar på palatsgården och kallade in parterna i de mål som skulle upp för dagen.

Det första var två judar som ryckte varandra i skägget och sparkade varandra medan de skrek de förfärligaste okvädingsord. När rättstjänarna hade skilt dem åt frågade kungen vad tvisten gällde.

Den ene sade: "O, konung, jag har sålt två tunnland åker till den här skälmen och han betalade mitt pris. Därmed trodde jag saken var klar. Men dagen därpå grävde han djupt i sin nyköpta åker och fann en stor skatt av guld och juveler. Den var naturligtvis hans eftersom jag hade sålt åkern med allt vad den innehöll. Det var mitt eget fel att jag inte hittade skatten innan jag sålde åkern. Men då kommer den skurken tillbaka till mig och säger: 'Käre bror, du gjorde ett misstag som sålde åkern till mig för nästan ingenting alls. Ge mig pengarna tillbaka. Skatten är din och åkern får du också tillbaka.' Han vill att jag skall låta köpet gå tillbaka och sedan bli straffad av Gud för orättfärdighet därför att jag inte hade någon köpehandling för vare sig åkern eller skatten. Det var ett avslutat köp!"

Och mannen skrek till den andre juden: "Din bedragare! Skatten är din."

Kungen bad den andra parten föra sin talan. Denne bad: "Herre, ha förbarmande med min själ. Jag har bara köpt en åkerlapp, ingenting annat. Jag köpte ingen skatt. Jag kan inte behålla en skatt värd miljoner för de få silverpenningar jag betalade för åkern. Det vore orätt, och jag vill kunna se Gud i ögonen som en hederlig människa. Säg åt den här mannen att skatten är hans och ingen annans!"

Drottningen av Saba trodde inte sina öron.

Salomo frågade den förste juden om han hade några barn. Han svarade att han hade en artonårig dotter.

Kungen frågade den andre samma fråga och fick svaret att han hade en tjugoorig son. Kungens domslut löd: "Pojken skall gifta sig med flickan och skatten blir hennes hemgift." Parterna omfamnade varandra och målet var avslutat.

Drottningen sade: "Jag har aldrig upplevt en tvist i vilken båda parter hävdar att den andre har rätt. Hur kommer det sig att sådant inträffar hos er?" Salomo svarade: "Vet du då inte att vi är Guds utvalda folk? Vi är ett heligt folk, vilket innebär att vi har stora stridigheter, men bara beroende på att den ene betraktar den andre som förmer än han själv; varje jude vill att hans granne skall ha rätt i alla meningsskiljaktigheter. Är det inte så hos er? Vad skulle ha hänt om ett sådant fall kommit upp i ditt land?"

Drottningen svarade: "Båda skulle ha ropat 'Skatten är min!'" Salomo frågade: "Hur skulle du då ha dömt?" Drottningens svar kom snabbt: "Jag skulle ha huggit huvudet av båda två och tagit skatten själv." Kungen frågade åter: "Finns det hundar och kattor i ditt land?" "Javisst", sade drottningen, "varför frågar du det?" Salomo avslutade diskussionen med orden: "Det är bara för djuren som solen ännu lyser i ditt rike. Gud låter inte solen lysa på människor som ropar att de har rätt."

* * *

*

Från Sankt Antonius har vi fått veta att enda sättet att lära känna Gud är genom godhet.

Legenden säger att de vise männen som kom för att tillbe Jesusbarnet var tre: Melkior, Baltasar och Kaspar. Men en annan legend säger att de var fyra och att den fjärdes namn var Artaban. När Artaban såg stjärnan som

förkunnade Frälsarens födelse sålde han allt han ägde och köpte tre mycket dyrbara stenar, en rubin, en safir och en smaragd, som han skulle skänka den nyfödde.

Men medan han skyndade till mötesplatsen där han skulle träffa de andra tre för resan till Palestina, råkade han på vägen se en man som hade rånats och blivit halvt ihjälslagen. Han tog mannen med sig till ett värdshus och gav värden safiren för hans utgifter. Mannen han räddade var en jude, känd från Skriften. När juden fick höra talas om resans ändamål gav han räddaren sin välsignelse och berättade att Messias skulle födas i Betlehem.

Artaban kom för sent till mötesplatsen. De andra tre hade redan gett sig av. Han färdades därför ensam och kom så fram till Betlehem. Här fick han veta att ett hemlighetsfullt barn hade fötts i ett stall för inte länge sedan, att änglar hade sjungit vid dess födelse och att föräldrarna hade tagit med sig barnet och flytt till okänd ort.

Artaban vilade ut från sina resor hos en fattig änka, mor till ett enda barn. Vid midnatt kom plötsligt en granne inrusande i huset och berättade gråtande att Herodes' soldater hade dödat hennes son och skulle döda alla barn i staden. Artaban befalld kvinnan att inte röra sig. Han gick ut ur huset och låste dörren efter sig. När han såg en soldat närma sig med draget svärd gick han honom till mötes med rubinen och sade: "Denna får du om du lämnar huset i fred. Jag bor där och jag har inget barn." Soldaten grep girigt efter ädelstenen och gick sin väg.

Den vise mannen tröstade sig själv med att han åtminstone hade en ädelsten kvar att skänka den nyfödde judakonungen.

Över trettio år gick utan att Artaban kunde finna Den han sökte. Till slut fick han höra att Han levde i Palestina,

att Han var profet och gjorde goda gärningar. Artaban som hade sökt Honom överallt begav sig nu ivrigt till Jerusalem. Vid sin ankomst fick han till sin besvikelse höra att den som var född i Betlehem nu fördes till Golgata för att korsfästas därför att han hade kallat sig Guds son.

Artaban skyndade till Golgata, ty han visste säkert att det var Guds son eftersom han hade sett Hans stjärna. Den åldrande vise mannen hade en ädelsten kvar. Kanske kunde han köpa Honom fri av bödlarna i utbyte mot ädelstenen.

Men på vägen kom han förbi en slavmarknad. En ung flicka bönföll dem som gick förbi: "Befria mig! Jag tror på Jesus. Han predikar renhet och nu skall jag säljas till ett liv i skam och synd." Artaban suckade: "Förlåt mig, Guds son, men nu måste jag ge bort även den sista ädelstenen som jag hade sparat för dig." Och han köpte flickan fri.

Med ens sänkte sig ett mörker över jorden. Marken började skälva. Huset dit Artaban tagit sin tillflykt rasade samman och begravde honom. Döende bad han Guds son förlåta honom att han gett bort allting till människor och inte till Honom. I sin sista stund hörde han en röst som sade: "Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig. Kommen och tagen i besittning det rike, som är tillrett åt eder från världens begynnelse." Därefter dog Artaban.

* * *

*

En sak är säker: Lenin älskade mänskligheten. Han älskade den så mycket att han kunde ha dödat alla människor för mänsklighetens bästa, ty mänskligheten var för honom en abstraktion.

Jesus lär oss att älska våra medmänniskor.

När missionärerna på Nya Guinea skulle översätta Nya testamentet till mirebaspråket, fann de inget ord för kärlek. De använde då "Nanumangund", vilket betyder "jag ger dig mitt inre". Sådan skall vår kärlek vara.

Och låt oss alltid minnas att kärlekens själ är kärlek till själar.

* * *

*

Kärlek är alla kristnas speciella kännetecken.

Det berättas att Johannes Chrysostomos en gång begav sig till en avlägsen del av sitt stift där det var mycket ont om präster. Han undervisade därför en bonde så gott det gick och prästvigde honom. När han kommit tillbaka till sitt biskopssäte i Konstantinopel fick han ingen ro. Han frågade sig om han inte hade begått ett misstag då han prästvigat en man som var så oförberedd för sitt ämbete. Han reste tillbaka till samma plats och planerade att komma fram till kyrkan några minuter efter gudstjänstens början. Han gömde sig bakom en pelare för att se hur bonden – prästen klarade av sin uppgift. Tårar strömmade från hans ögon. Aldrig förr hade han sett en präst som bad med sådan hängivenhet och så glödande ansikte, som lade sådan känsla i sin korta predikan och så grep alla de närvarandes hjärtan. När gudstjänsten var över steg Sankt Chrysostomos fram till altaret, knäböjde framför prästen och bad om hans välsignelse. Prästen blev förskräckt över att se biskopen och sade: "Det är jag som skall be om din välsignelse." Men biskopen upprepade: "Välsigna mig, ty aldrig förr har jag sett en präst tjäna Gud med sådan glöd och kärlek i sitt hjärta." Den okunnige prästen svarade förvånat: "Men broder biskop, kan man tjäna Gud på annat sätt?"

* *
*

Gud önskar inte annat än att besestras av den kärleksfulla blicken i dina ögon. Men människorna kommer att känna förbittring över din makt. Kristna som är uppfyllda av Anden blir hatade. Stora träd skänker mera skugga men är också mera utsatta för vinden. Men hatets pilar som riktats mot dig kommer aldrig att träffa dig därför att du bär trons sköld och därför att du tillhör en annan värld som dessa pilar inte kan nå.

Människor kan bara åsamka dig yttre lidande. Och till och med detta kommer du att igenkänna som kommande ytterst från den Gud från vilken du har beslutat att acceptera allt. Inte ens ett Auschwitz eller ett Buchenwald, brinnande ugnar eller gaskammare, kan någonsin lyckas frånta en kristen hans tro på Gud eller hans kärlek till Honom.

Ingen, inte ens Gud, har styrkan att rycka bort mig från Honom. Jag skall älska Honom även om Han dräper mig.

Tro på Kristus och kärleken. Det räcker. Tro inte att några tillägg som dogmer, ritualer, regler eller villkor uppsatta av olika organisationer har någon primär betydelse.

Det räcker med kärlek. Du skall älska även om du inte blir älskad tillbaka.

Jesus lärde oss att vända andra kinden till när vi blir slagna. Resultatet blir förmodligen ett andra och ett tredje slag. Den erfarenheten har jag själv gjort. En undergiven attityd tolkas som svaghet av motståndaren. I koncentrationslägren försökte en del kristna följa Herrens bud. När de tvingades gå en mil med tunga bördor på axlarna, så gick de två mil. Följden blev att kraven ökades nästa dag och de utmattade fångarna fick uppgifter som översteg

deras krafter. Jesus har sagt att vi skall gå den extra milen. Han har aldrig lovat att detta skulle ge oss framgångar i det vi företog oss, bara att vi skulle bli fullkomliga i kärlek. Det räcker.

* *
*
*

Regeln att helt enkelt följa buden utan att vänta sig någon lön utom fullkomningen av den kristna karaktären gäller också andra områden av det kristna livet.

Vi måste föra ut nyheten om Kristus till andra folk. Vilket mottagande vi får spelar ingen roll.

Det berättas om ett fartyg som sände SOS-signaler ute på det stormiga havet. Räddningsmanskapet gjorde sig genast redo att gå ut.

En av de yngsta i besättningen sade till kaptenen: "Är det inte för hög sjö och för hård vind att gå ut i?"

Kaptenen svarade: "Nej, vi har fått order att gå ut. Ett fartyg är i sjönöd. Vi måste gå."

Pojken invände: "Men kapten, vi kanske aldrig kommer tillbaka."

Kaptenen svarade: "Unge man, vi har inte fått order att komma tillbaka, vi har fått order att gå ut."

Acceptera orättvisor med glädje och tillfredsställelse.

Det finns en judisk skämthistoria om en man på en järnvägsstation som ropade "Rubinstein! Rubinstein!" En jude stack ut huvudet genom tågfönstret. Mannen som ropat gav honom en örfil och sade: "Här har du vad du förtjänar, du eländiga Rubinstein." Alla som satt i kupén började skratta. Juden skrattade också, av hela sitt hjärta. När de andra passagerarna frågade honom vad han skrattade åt, svarade han: "Jo, jag lurade honom. Jag är inte Rubinstein."

Acceptera glatt de sparkar och örfilar som andra har förtjänat och var glad att någon gör misstaget att slå dig i stället för en annan. Jesus lät sig gisslas och dödas i vårt ställe, för våra synder.

Under den socialistiska religionsförföljelsen i Mexico på trettioalet sattes höga lösensummor på flyende katolska prästers huvuden.

En Judas förklarade för en präst att han alltid hade varit fattig. "Om jag säljer dig", sade han, "så får jag lite pengar som jag och min familj kan leva av." Prästen lämnade skogen där mannen träffat på honom och följde med in till staden så att Judas kunde sälja honom och få en bit bröd att ge till sina barn. Prästen blev skjuten.

* *

*

Några tjuvar höll på att stjäla i en kyrka under pågående gudstjänst. Abboten som såg dem sade till munkarna: "Se så väl de utför sitt arbete. Låt oss utföra vårt lika väl: Låt oss be för deras frälsning." Och han fortsatte gudstjänsten. Tjuvarna gick därifrån med sitt byte.

* *

*

Om än kärleken slutar med nederlag för den som älskar, så är det ändå den bästa vägen. Men ibland kan den segra.

En engelsk sergeant berättar vad som hände honom själv en gång då han var stationerad i Egypten: "Där fanns en man i samma kompani som omvände sig till kristendomen. Vi plågade honom efter bästa förmåga. En mycket regnig kväll kom han in trött. Men innan han gick och lade sig föll han på knä och bad. Mina kängor var tunga av våt lera och jag klämde till om hans huvud med dem. Han bara fortsatte att be. Nästa morgon fann jag mina kängor

blänkande och nyborstade vid kanten av min säng. Det var hans svar till mig, och det grep mig djupt. Den dagen blev jag frälst.”

* *
*

Håll fast vid Bibeln. Ge inte ett öre för någon kritik av den, hur vetenskaplig den än kan tyckas. Kritisera inte Bibeln utan låt dig själv kritiseras av den.

På en utställning av modern konst hängde en gång en tom duk. Tavlans namn var ”Betande ko”. En besökare frågade konstnären vad han menade med den titeln. Han kunde inte se någon betande ko. Konstnären svarade: ”Kon har ätit upp allt gräset.” ”Men var är kon?” envisades besökaren. Konstnären svarade: ”Varför skulle kon vara kvar när gräset är slut?”

Bibelkritikerna liknar den konstnären. De lämnar bara tomma sidor kvar i den Heliga Skrift. Ingen Gud, inga underverk, ingen sann historia, inga pålitliga läror, ingen djävul, inget helvete och inget paradys. Strunta i sådana konstnärer!

Johannes Chrysostomos har sagt: ”Vi bjuder er att tro den Heliga Skrift. Den som tror på Skriften, han är kristen.”

* *
*

Om du studerar Bibeln noggrant, så finner du säkert motsägelser i den. Jag misstror historier som stämmer i varje detalj. De är konstgjorda. Tro på Bibeln just *därför* att berättelserna inte alltid stämmer.

* *
*

Oroa dig inte för en del vetenskapsmäns skepticism inför Bibeln. Hur mycket vet vetenskapsmännen? I en av Balzacs romaner säger en vetenskapsman, oberörd av sin hustrus tårar: "Vad är tårar? Jag har analyserat dem. Där finns litet kalciumfosfat, natriumklorid, litet slem och litet vatten." Den som läser Bibeln med en sådan inställning är dömd att inte förstå den. Du kan tro på varje bokstav i Bibeln.

* *
*

Akta dig för fanatism! Tvinga inte på andra samma tro som du själv har. Rabindranath Tagore sade med rätta: "Fanatismen försöker hålla sanningen kvar i den hand som dödar den med sitt grepp."

En kristen är tolerant mot alla, även de intoleranta.

* *
*

En ateistisk föredragshållare skulle bevisa att Bibeln inte är pålitlig. Han slog upp Predikaren 1:9 där det står att "intet nytt sker under solen". Hånfullt sade han: "Här har vi en uppenbar lögn. Mängder av nya saker har kommit fram under solen – röntgenstrålarna, radion, telegrafan, järnvägarna! Uppfinningar som mänskligheten inte hade en aning om för några hundra år sedan."

En kristen åhörare svarade oberört: "Bibeln har rätt, på varenda rad. Det finns ingenting nytt under solen." Föreläsaren blev förargad: "Hur kan ni vara så envis och svara så dumt?" Och han räknade återigen upp röntgenstrålarna, radion, telegrafan, järnvägarna osv.

Den kristne svarade: "Från begynnelsen har de troende sagt till de icke troende att man inte kan lura Gud med ett yttre religiöst beteende. Gud ser till hjärtat! De icke

troende är lika säkra på sin sak: Gud kan inte se hjärtat därför att det är dolt av kött och ben och skinn. Det är väl dolt. Därför bad Gud Röntgen att uppfinna röntgenstrålar-na med vilkas hjälp även vi människor kan se in i hjärtat. Men de är ingenting nytt. De är en modern illustration av en sanning som vi troende har känt till i tusentals år.”

Föreläsaren hade inte väntat sig det svaret. Han frågade: ”Nå, men radion, då?” ”Gammal”, blev svaret, ”lika gammal som mänskligheten. Från begynnelsen har de troende sagt till dem som lever i synd: ’Tänk på vad ni säger! Gud hör vartenda ord.’ Men de icke troende har bara svarat med förakt, ’Himlen är så långt borta. Jag kan ju inte höra vad som sägs i nästa rum. Hur skulle då Gud långt borta i sin himmel kunna höra mina ord, i synnerhet de onda, som jag viskar fram?’ Därför befalldes Gud Marconi att konstruera en radio som gör det möjligt för folk i London att höra till och med en hostning från en talare i Moskva. Allt detta hjälper till att väcka våra själar för den eviga sanningen. Man kan inte se den som håller föredrag i radio. Han är långt borta. På samma sätt kan Gud i himlen höra varje ord ni säger.”

Föreläsaren var nu helt förvirrad. ”Kan ni bevisa att järnvägen inte heller är ny?” ”Javisst! Vi har alltid sagt att man skall göra bättring idag. I morgon kan det vara för sent. Men folk uppsköt sin bättring. Då ordnade Gud så att Stevenson uppfann en järnväg. För att undvika kollisioner måste alla tåg avgå på minuten. Kommer man en minut för sent så har tåget försvunnit – ett bra exempel på den gamla sanningen att tidpunkten för bättring alltid är nu. Nästa minut kan man få en hjärtattack.”

Föreläsaren insåg till sist att Bibeln inte är att skämta med. Bibeln är sann, varje bokstav är sann. Även i sina motsägelser är den sann.

* *
*

Håll fast vid bönen. Himlen och jorden kan vara i lika direkt kontakt som London och Berlin. Gör bara din bön till ett radikalt beslut mellan dig själv och Gud.

* *
*

Bed aldrig till en Gud som är ovillig att ge. Seneca har sagt att "gudarna är inte som människor. De ger och ger till andra tills de själva är utblottade".

* *
*

Obesvarade böner existerar inte. Under andra världskriget bad de kristna både i Tyskland och i England om seger. Tyskarnas obesvarade böner var ett svar på engelsmännens böner. Vi lever i en värld som är uppdelad i nationer, raser, klasser, partier, religioner och motsatta individuella intressen. Varför skulle just dina intressen sammanfalla med Guds? Om du har bett om seger och blivit besegrad, så var glad! Det betyder att dina motståndares böner har blivit hörda av Gud. Han förblir en Gud som hör bön.

* *
*

Låt ditt liv bli ett tjänande liv.

Säg inte att du inte har någon andlig kraft eller några kvalifikationer. En pojke gav Jesus fem bröd och två fiskar. Jesus mångdubblade dem. Men om pojken ingenting hade haft? Den möjligheten existerar inte. I Bibeln

förekommer inte ordet "noll" eller dess matematiska symbol "0". Bibeln är matematiskt uppbyggd. Varje bokstav i det hebreiska och grekiska alfabetet motsvarar en siffra. Varje ord har ett numeriskt värde. Min son har skrivit en avhandling för teol kand-examen vid lutheranska universitetet i Paris i ämnet biblisk matematik. Bibeln har varken ordet "noll" eller siffran "0", vilket är speciellt signifikant med tanke på att judarnas kaldeiska förfäder redan hade en nolla i form av en cirkel. Själva ordet "zero" (noll) kommer från kaldeiskans "zer".

Ingen är en nolla inför Gud. Ingen har blivit helt utan gåvor. Din gåva är kanske ödmjukheten att tro att du ingen har fått.

* *
*

Den 21 maj 1972 hade jag en vision i St. Stephen's Church i Southport, England. Jag mediterade på knä framför altaret. Jag tänkte på att Elia hade bett en änka om en bit bröd. Kvinnan svarade att hon hade ytterst litet mjöl och olja kvar, bara så det räckte till ett sista mål åt henne själv och hennes son (1 Kon. 17:11-12).

Genast såg jag framför mig en hungrig man som bad Jungfru Maria om bröd. Hon svarade: "Jag har inget bröd. Jag är en sorgernas moder och min Son har fästs på ett kors. Han ropade att Han var övergiven till och med av Gud. Bröd har jag inte, men jag kan ge dig trösten att veta att allt är värt att uthärda för Gud."

Den hungrige mannen blev en ivrig förkunnare som fick tusentals människor att livnära Jesus med sin tillbedjan.

* *
*

Klaga aldrig över ditt kors.

En kristen beklagade sig en gång inför Gud över sitt.

Gud tog honom då till sitt förrådsrum och lät honom välja vilket kors han ville. Ett var gyllene och vackert men mycket tungt. Ett annat var lätt men ohyvlad, så att man snart skulle få flisor i axeln. Till slut hittade han i ett hörn ett kors som han trodde skulle passa honom. Gud sade då till honom: "Titta ordentligt på det." Det var samma kors som han först hade fått av Gud.

Lidandet är heligt. Slösa inte bort en endaste smula!

* *
 *

Känn Gud, men känn också djävulen.

I "Pastor Hermas", en gammal kristen bok, står det att varje människa har en personlig djävul som förföljer henne liksom hon har en personlig skyddsängel. Försök att väl lära känna ängeln, som är din livvakt. Försök också att väl lära känna djävulen.

* *
 *

Det finns en farlig modenyck som härjar bland unga människor av idag. I samma ögonblick som de blir omvända överger de sitt arbete och sina studier för att bli förkunnare. Därmed råkar de i konflikt med sina familjer. Genom att springa efter andra, som de sannolikt aldrig kommer att vinna för Kristus, förlorar de möjligheten att bringa frälsningen till sina närstående. Stanna på din post och vinn din egen familj för Kristus, om du kan.

Att vara missionär är en sällsynt och exceptionell kallelse.

Ju trognare en kristen är mot Kristus, desto större är sannolikheten att han kommer att leva i intellektuell och andlig isolering.

Det betyder inte att han inte kan bli missionär. Han blir av ett speciellt slag. Man behöver inte tvinga vattnet utför bergssidan ned mot dalen. Det rinner av sig självt. Missionsarbete görs inte med ansträngning. Om du befinner dig på en hög nivå så kommer Guds ord att strömma ned på dem som står nedanför dig. Jag uppskattar missionsarbete. Men det är något fel när det sker med möda.

* *
 *
 *

I Louvren finns en tavla av Murillo som heter San Diegos underverk. Två adelsmän och en präst stiger in i ett kök. Till sin förvåning finner de att alla kökspigorna är änglar. En håller i en kastrull, en annan sysslar med en stek, en tredje håller i en korg med grönsaker och en fjärde ser till spisen. Men alla är de änglar.

Inget arbete är simplare än vi gör det till. Jesus själv arbetade i en snickarverkstad. Om du alltså inte har en klar, otvetydig kallelse, så bli inte missionär i ordets yrkesmässiga betydelse! Bli i stället missionär i ditt kök eller på fabriken där du arbetar. Där gör du större nytta.

* *
 *

Men förlora aldrig det större perspektivet. Var angelägen om evangeliets utbredning i världen. Och var angelägen om social rättvisa.

Jesus berättade en liknelse om en son som förslösade sitt farsarv på ett utsvävande liv. Efter många äventyr återvände han till sin fader som mottog honom med kärlek, slaktade den gödda kalven, klädde honom i praktfulla kläder och satte en guldring på hans finger.

Denne förlorade son fick allt som han hade haft förut och så var det inget mer.

Herren varnade oss för att söka sanningen i hans liknelser. Liknelserna är till för dem som inte uppfattar sanningen.

Normalt borde en ung man som gjort sig skyldig till sådana saker tänka på att återgälda sin fader och att försöka vinna sina forna dryckeskamrater för Gud. Han kunde också ha ätit lite mindre av den gödda kalven och tänkt på de stackars svältande människorna i det land han nyss hade lämnat.

En kristen tänker på allt detta, vilket innebär att han blir indragen i evangeliska och sociala problem. Men han har inga illusioner om att världen skall bli fullkomlig innan Herren Jesus återkommer. Gör din plikt, vittna för Kristus och förbättra samhället, men var måttfull i allt. Överdriv inte. Att överanstränga sig är ett opium för den besvikne och revolutioner är det sämsta opiet för folket.

Håll den rätta balansen mellan ett inskränkt, egoistiskt liv och en överdriven önskan att omedelbart åstadkomma hela mänsklighetens omvändelse eller universell rättvisa, som det tar generationer att genomföra.

* *
*

I många hundra år har man kämpat mot fattigdomen. Men det finns mera fattigdom i världen idag än någonsin förr. I århundraden har man talat om nedrustning eller krigets avskaffande, och ändå har det bara i Vietnam fällts flera bomber än över Tyskland under hela andra världskriget. Vi försöker utplåna generationsmotsättningar. På historiska museet i Konstantinopel finns den äldsta kända inskriptionen. Där står följande: "Ack, tiderna är inte

längre som förr! Barnen lyder inte längre sina föräldrar och alla skriver böcker om det.”

Det är en utopi att en larv skulle kunna bli en puppa eller att en puppa skulle kunna bli en fjäril. Det är en utopi att skapa ett socialt rättvist samhälle för orättfärdiga människor.

Det är svårt för en kristen att se demonerna triumfera över nationer. Men det bästa man kan göra är att säga sig: ”Det finns ingen lösning på mänsklighetens sociala problem lika lite som för cirkelns kvadratur.”

Roten till all social oro och alla rasoroligheter är överträdelsen av det tionde budordet: ”Du skall icke hava begärelse.” Varför behöver du mer än du har?

Jag undrar om det finns många som har upplevt så mycket svält och nöd som jag. Under en lång tid var min ranson en skiva bröd i veckan och en tallrik soppa på smutsiga potatisskal om dagen. Jag hade varken skor eller byxor. Jag skalv av köld. Även under sådana förhållanden kan man vara lycklig. Man kan vara lycklig även om man vet att ens hustru lider samma nöd och att ens barn har berövats alla livets glädjeämnen. Det är den gåva vår himmelske Fader skänkt oss.

Jag vet att frivillig fattigdom är en sak: Fattigdom som påtvingas en av utsugare är en annan. Den senare måste bekämpas. Men för att kunna bekämpa den måste man ha makt.

Man är aldrig så inflytelserik som när man är alldeles tyst. Att det inte ser så ut bidrar till effekten. Lev i evigheten, inte i dagliga småhändelser som följer på varandra. Evigheten kan inte störas ens av miljoner hungriga barns skrik. Om du har blicken höjd mot himlen kan det du gör för dessa hungriga barn bära frukt. Annars blir hela din kamp förgäves. Den blir som för Sisyfos där

han rullade den väldiga stenen uppför berget: Varje gång han rullat upp den faller den tillbaka ned igen. Sådan har hela mänsklighetens historia varit. Det som står sig har åstadkommits i det tysta, av dem som står ovanför tidens förgängliga vågkammor av lidande och glädje.

Världen är inte enbart en lustgård som det står i en del religiösa sånger. Den har också en ful sida. Men den kommer att besegras av de tystas envisa kamp. Den svaga lilla rösten vinner.

* *
*

Även människor som inte tror på Gud åstadkommer mycket gott genom sociala reformer, revolutioner och krig. Men det blir inte bestående.

Det var en gång två silkesmaskpojkar som tävlade om en silkesmaskflickas gunst och det hela slutade i en knut.

Så går det med alla sociala strider. Båda sidors kämpar blir till stoft.

* *
*

Den tibetanske asketen Milarepa gjorde sig av med allt utom ett kärl att dricka vatten ur. En dag gick det sönder. Milarepa sade då:

Mitt jordiska kärl finns ena stunden och andra stunden icke.

Min enda ägodel –

Genom att gå sönder har det blivit mig till nytta.

Det har lärt mig att tänka på alltings förgänglighet.

Tänk på din själ. Andra kommer att bli frälsta genom den smittande kraften av en trofast karaktär. Vad männi-

skans villkor beträffar, så kan du lämna dem åt Den som har ansvaret för dem.

”Om Herren icke bygger huset, så arbeta de fåfängt, som bygga därpå. Om Herren icke bevakar staden, så vakar väktaren fåfängt. Det är fåfängt, att I bittida stå upp och sent gå till vila och äten edert bröd med vedermöda” (Ps 127: 1-2).

Tre gånger – ”fåfängt”.

Visst finns det mycket som måste uträttas i vårt samhälle. Men Livingstone, den store missionären och upptäcktsresanden, och slaveriets bekämpare, har sagt: ”Den som har tron har ingen brådska.”

* *
*

Vi har ingen brådska därför att vi tror på vår odödlighet. Mycket som inte kommer till stånd nu kommer till stånd senare. Moses bad Gud att få komma in i det heliga landet. Gud gjorde honom inte till viljes. Moses dog utan att ha fått se det. Cirka tvåtusen år förgår. Herren Jesus talar till Moses på berget Tabor. Tabor ligger i Palestina, vilket innebär att Moses' önskan har blivit uppfylld om också vid en senare tidpunkt. Vad betyder tvåtusen år för den som har evigt liv?

”Var alltid trogen din odödlighet”, har Solsjenitsyn sagt. Då kan människor säga om dig som Goethe sade om Lavater: ”I hans närhet blir man jungfrulig.”

* *
*

Varför gör somliga människor uppror? Skälen är många. Ett av dem är att det hör till människans högsta nöjen. Många betraktar det som en större njutning än sprit, sex, musik eller narkotika.

Under oroligheterna i Belfast sjönk självmordsfrekvensen med femtio procent. Antalet människor som behandlades för psykiska besvär minskade likaså. Aggressivitet mot ens nästa minskar aggressiviteten mot en själv. De som inte har tillräckligt intressanta uppgifter att sätta in sin energi på, tråkas ut av det fredliga samhället eller freden mellan folken och raserna.

Det finns också ett element av förtvivlan i varje upprorshandling. Upprörda folkmassor bryr sig inte så mycket om att förbättra saker och ting bara det blir en ändring. De byter ut flugor mot humlor och bin mot bålgetingar. Revolutioner förändrar den sociala ordningen men gör den sällan bättre.

Sun Yat-Sen som startade den kinesiska revolutionen vilken har pågått i sextio år, skrev mot slutet av sitt liv: "Om vi analyserar våra ursprungliga skäl för att genomföra den kinesiska revolutionen, så skall vi finna att målet var att rädda landet och det kinesiska folket. Men resultatet har blivit det rakt motsatta, det kinesiska folket blir mer och mer förtryckt och landet allt olyckligare."

* *

*

Av dessa och många andra skäl har de sant kristna alltid varit emot uppror, gerillakrig o d.

När bondeupproren började i Tyskland under reformationen tog Luther först parti för bönderna men när det började komma till våldsamheter skrev han ett inlägg mot "böndernas upprors- och mördarligor". Han fördömde dem med starka ord som rebeller mot Gud och sina rättmätiga herrar. När resningen slagits ned tolkade han detta som Guds rättvisa dom.

* *

*

Allt detta skall du veta! Ge dig inte i onödan in i strid. Men tvingas du slåss, så gör det för att vinna.

Varje svaghet i din kamp kommer du bittert att ångra. När Danton anföll Tuilerierna tillät inte Ludvig XVI att slottet försvarades för att inget blod skulle spillas. Han tog sin tillflykt i Nationalförsamlingen. Följden blev att mera blod spilldes än om han hade försvarat sin auktoritet. Dantons rebeller dödade varenda människa i slottet, från hovmarskalken till kocken. Liken stympades. Därpå följde terrorn för vilken till slut Danton själv föll offer.

* *
 *

I "Som ni behagar" skriver Shakespeare: "Att älska är att helt bestå av suckar och av tårar, att helt bestå av ödmjuk trohet, att helt bestå av drömmar, helt av passion, att helt bestå av längtan, tillbedjan, tjänstenit, hängivenhet, ödmjukhet, tålmod, otålighet, renhet och prövningar och hörsamhet." Men kärleken innebär mer än så. Av kärlek till det franska folket borde Ludvig XVI ha kämpat till det yttersta mot rebellerna.

Vi måste vara säkra på att vår hårda kamp bottnar i kärlek.

* *
 *

Några kyrkofäder som i årtionden bett och fastat ute i öknen diskuterade om vilken som är den högsta kristna dygden. Den ena sade "kärleken", den andra "rättfärdigheten", den tredje "ödmjukhet" osv. Den helige Antonius avslutade debatten med orden: "Den högsta dygden är att ha allting i rätt mått." Alla var överens om detta.

* *
 *

När du har kommit till Jesus kommer du att älska Hans kyrka också. Du kommer att se med nya ögon på Hans kyrka. Det finns mycket inom kyrkan som är fult och fränstötande, men likt ett frö innehåller den också stora potentiella möjligheter. Fröet har möjlighet att bli en vacker blomma. Detsamma gäller den mest förfallna kyrka.

Står du inte ut med predikningarna? Tycker du att de är urusla?

Som för att vänja oss vid dåliga och mycket felaktiga predikningar höll Jesus en gång en predikan som ytliga kristna skulle kalla dålig. Den finns i Matteus 15: 23. Han kallar där en kvinna hund bara för att hon tillhör ett annat folk. Det verkar som om Han skulle förorda ett kastväsende i och med att Han säger att judarna är barnen och att det bröd som tillkommer dem inte skall kastas åt hundarna. Men denna predikan, som vi betraktar som dålig, är den mörka bakgrunden på vilken den vackra gärningen målas upp: Att bota kvinnans sjuka dotter och att lära henne ödmjukhet.

Kan det tänkas att dåliga predikningar är till för att lära dig ödmjukhet och påminna dig om hur ofta dina egna ord är illa valda? I vilket fall som helst är outhärdliga predikningar produkten av en institution som i två tusen år har hållit minnet levande av Den som förtjänar hela vår kärlek, vår Herre, Jesus Kristus.

Tag lärdom av svaga och dåliga predikningar. Bileam gav oss ett exempel på ödmjukhet. Han lyssnade t o m på en åsna då den på ett mycket tydligt språk lärde honom en sanning från Gud.

Du klagar på den som predikar. Felet kan ligga hos lyssnaren också.

* *
*

Lär dig att skilja på den sanna kyrkan och institutioner som bara bär dess namn. Den som gav kristendomen dess definitiva ställning som statsreligion, kejsar Theodosius, mördade hela den manliga befolkningen i Tessaloniki. Konstantin den Stores biografi är fasansfull.

Frankerkonungen Klodvig blev kristen därför att han var förälskad i den kristna prinsessan Clotilde. Under en strid med alemannerna lovade han ta hennes Gud till sin om han segrade. Hans seger var knappast tillräcklig orsak att acceptera den kristna tron enligt vilken frankerna inte skulle slåss mot alemannerna utan leva i fred med dem. Folket accepterade kristendomen därför att konungen befallde det.

Hertig Vladimir av Kiev blev kristen för att kunna gifta sig med den bysantinska prinsessan Anna. Han tvingade hela Ryssland att bli kristet.

När Finland besegrades av svenskarna under Erik den helige tvingades folket att anta kristendomen.

Det har funnits många dåliga påvar och många dåliga biskopar liksom det har funnits många goda. Men de offergåvor som hopades på apostlarnas altare gick ofta rakt ned i prästerskapets fickor.

Påven Julius som byggde Peterskyrkan i Rom var en krigsman.

Påven Leo X som bannlyste Luther lär ha sagt: "Vilken förtjänst har vi inte haft av fabeln om Kristus!"

När protestantismen skildes från katolicismen slöt man efter många år fred efter principen "Cuius regio, eius religio", vilket innebar att folken överallt måste anta samma religion som sin furste.

En kyrka som skapats och bevarats under sådana

förutsättningar kan inte vara annat än trolös mot Kristus. Om denna kyrkas auktoritet kan vi säga som Samuel sade till Saul: "Då du har förkastat Herrens ord, har Herren ock förkastat dig" (1 Sam 15: 26).

Luther och Melankton ångrade att de hade reformerat alltför mycket. År 1530 skrev Melankton: "Ack, om jag kunde återinföra icke den världsliga men den andliga förvaltningen av kyrkan genom biskopar, ty jag ser vilken kyrka vi kommer att få när all ordning och disciplin har upplösts." Luther skrev till Melankton: "Jag tror vi ha gått för långt i det goda." Jag, däremot, beklagar att inte reformatörerna gick längre.

De reformerta kyrkorna har varit lika intoleranta mot det sanna evangeliets förkunnande som den katolska kyrkan var före dem. Church of England hade ingen plats vare sig för Bunyan eller Wesley under deras livstid. Idag, flera hundra år efter deras död, har de minnesplattor i Westminster Abbey.

De reformerta kyrkorna liksom den katolska och den ortodoxa (utom under ateistiska eller icke-kristna regimer) är identiska med världen. Alla döps vid späda ålder och alla är kristna. Världen kan inte acceptera hela Kristus. Inte heller en sådan kyrka kan göra det.

Den kan bara missbruka de pengar som anförtrotts den, precis som världen gör. I 2 Konungabokens tolfte kapitel läser vi att timmermännen och murarna var mer betrodda i penningaffärer än prästerna. Ingenting har förändrats sedan dess.

Wycliffe har skrivit: "Om prästerna missbrukar kyrkans skatter, så måste de tas ifrån dem. Annars sviker man sin plikt." Och Bonhoeffer: "Kyrkan är en kyrka endast då den existerar för andra. Till en början måste den skänka bort all sin egendom till de behövande. Prästerna får leva

endast av frivilliga offergåvor från de troende. Om nödvändigt får de utöva ett profant yrke.”

På tal om den nominella kyrkan skriver Paul Tillich: ”Det första ord som religionen bör säga till vår tids människor måste vara riktade mot religionen.”

Han uttrycker med andra ord vad som står att läsa redan i Thomas av Aquinos Summa theologiae: ”Då det föreligger en omedelbar fara för tron kan prelater anklagas t o m offentligt av sina underordnade.”

* *
*

I denna falska kyrka kan ordet ”kristen” väcka fasa. Kristna har gjort andra kristna lika mycket ont och på lika grymt sätt som nazister eller kommunister eller andra hedningar. Det är inte alla kristna som *är* kristna.

* *
*

Men ordet ”kyrka” har också en annan innebörd. Genom att bli kristen blir man upptagen i ett äkta samfund av bröder och systrar i tron.

Ingen förfalskar något som inte är värdefullt. De många förfalskningarna av kristendomen bevisar dess värde. Man hycklar bara ett rent liv, inte ett dåligt.

Låt hycklarna vara och håll själv fast vid den sanna kyrkan. I den finns flera stora helgon, riktiga Guds poem. Det är det grekiska ordet som Bibeln använder för att beskriva dem – ”poema” (Ef 2: 10).

Jag håller med påven Pelagius II om att Gud inte kan stå på den människas sida som inte lever i frid och enighet med kyrkan, förutsatt att ”kyrkan” står för detta heliga samfund av korsbärande, äkta troende.

Men var beredd på besvikelser även här. Guds sanna

kyrka består av människor som visserligen strävar efter rättfärdighet men som ännu inte har nått den. Kom ihåg att också du gör andra besvikna.

Riktiga kristna kan också göra sig skyldiga till förräderi och grymhet.

Onda människor har dygder och helgon har synd. Världen är inte uppdelad i vitt och svart. Ibland kan det bli svårt för dig att skilja mellan sant och falskt.

Thomas av Aquino har sagt: "Gratia non tollit naturam" (Nåden förgör inte naturen).

Var särskilt på din vakt när du får många gåvor av Gud. Nådetecken och gåvor kan bli dina fiender. De väcker sällan beundran. I de flesta fall väcker de avundsjuka.

Trots svagheten hos sina medlemmar är kyrkan äkta om den är ett samfund av troende och om den förkunnar Guds ord.

* *
 *
 *

Återigen: Ha inte för stora förväntningar!

I Bibeln har vi Guds ord, men vilket obestämt ord. I Matteus 21: 7 läser vi att lärjungarna förde fram till Jesus en åsninna och hennes fåle . . . och de satte Honom däruppå. Man får intrycket att de satte Honom på båda djuren. Guds ord är delvis skrivet av obildade människor på ett ovårdat språk.

När Gud blev människa blev Han en föraktad människa, jämställd med rövare. När Han gav oss Sitt skrivna ord gav Han det med många oprecisa och dunkla punkter. När Han gav oss präster visste Han att vi skulle få predikningar och böcker som innehöll mycken okunnighet och många felaktigheter.

Vid dåliga gudstjänster, kom ihåg Jesus i Hans ödmjuk-

het. Den ödmjuka kyrkan är en fortsättning av den ödmjuka inkarnationen.

* *
*

Efter att ha gjort denna distinktion mellan samfunden som sådana och den verkliga kyrkan, måste Guds barn hålla ihop. Det är en skam att vi på söndagar skingras till hundratals olika grupper och ofta lämnar Honom ensam (Joh 16: 32). Det grekiska ordet för "skingras" är "scorpithete", vilket är besläktat med "skorpioner".

Tillämpa denna princip på alla medmänniskor: "I nödvändiga ting enhet, i tveksamma ting frihet, i allting kärlek."

Enheten är oerhört viktig. Melanktons sista ord var: "Må de bli ett!" Han hade dem från Jesus: ". . . på det att de alla må bli en."

Sträva mot enhet men återigen utan illusioner. Du kan inte uträtta mycket. Förvirring och oenighet kommer att spridas mer och mer, likt mörka moln, även bland Guds barn. Även för de troende blir det problem att finna en församling och en präst som tillfredsställer deras själs behov. Slå vakt om det du redan har fått och behåll din tro på Kristus och håll dig kvar där tills du dör. En bättre värld väntar dig där ljuset härskar.

* *
*

Jag talade om trohet mot kyrkan, men det måste också stå klart att vi inte kan stå i förbindelse med Gud genom kyrkan och samtidigt ha ett direkt förhållande till Gud. Kyrkan gör förhållandet indirekt. Ett öppet samvete inför Gud är viktigare än kyrkans auktoritet. Kyrkan har alltid

haft svårt att identifiera helgonen. Den har anklagat och dömt många fromma människor som kättare.

Du måste vara medveten om att du går förgäves om du inte går med den sanna kyrkan. Men samtidigt måste du hålla ett visst avstånd även till den sannaste kyrka.

* * *

*

Bli aldrig missmodig av något du ser i kyrkan. Det berättas om en jude som omvände sig till kristendomen sedan han upplevt Vatikanen under Borgias tid. Han sade: "En kyrka som existerar trots sådana ledare måste ha Gud med sig."

Jag älskar kyrkan mest för dess fula sidor. När man kommer in på ett sjukhus finner man det motbjudande med stanken, blodet, varet och stönandena. Det vackra med ett sjukhus är att det tar emot sjuka människor och att läkare och sköterskor vill tillbringa sina dagar i en sådan miljö för att kunna hjälpa. Kyrkans skönhet består i att den tar emot syndare och brottslingar. När de mottagits av kyrkan begår dessa syndare nya onda gärningar, denna gång under kristendomens mantel. Och kyrkan, deras kärleksfulla moder, fortsätter att trycka dem till sitt hjärta.

Jag tycker detta är vackert.

Men kyrkan består inte bara av onda människor.

Den har haft människor som påven Gregorius den Store. Han höll på att klä sig för mässan då han fick veta att en man hade dött av svält. Omedelbart lade han ifrån sig mässkruden och sade: "Om en människa dör av svält i Rom är inte påven värdig att läsa mässan."

Kyrkan har haft och har fortfarande en stor skara människor som älskar Gud och sina medmänniskor av hela sitt hjärta och som ägnar sitt liv åt att tjäna dem.

Kyrkan har rik erfarenhet av Gud och av människor. Dess skatt står till ditt förfogande.

Vad som än händer i kyrkan, på ont eller gott, så kvarstår ett avgörande faktum! Jesu sanna uppståndelse.

Anta att, som våra motståndare säger, hela historien är förfalskad. Varför skulle då förfalskarna hitta på episoderna där Maria Magdalena inte känner igen den uppståndne Mästaren? Enligt Lukas 24: 16 och Johannes 21: 4 kände inte Hans närmaste lärjungar igen Honom. Försök tänka dig en sammansvärjning av flera personer som anklagar en man för ett brott han inte begått. När de så uppträder i vittnesbåset säger den ene efter den andre att han inte igenkänner den anklagade som brottslingen. Hela deras sak skulle naturligtvis vara förlorad. Men förfalskare brukar vara ganska intelligenta. Om apostlarna vore förfalskare, varför skulle de då ha upprepat den oförlåtliga dumheten att säga att de inte kände igen den person de hade framför sig som den uppståndne Jesus? Förklaringen är enkel: De var sanningsälskande män och det gick till precis som de berättar. Senare gav Jesus dem tillräckliga tecken för att skingra varje tvivel i deras hjärtan. De visste att Han levde. Det vet vi också.

Han lever inte bara i himlen: Han lever i våra hjärtan. Om din andliga blick står öppen och du ser på en troende, så ser du Jesus i hans hjärta eller omvänt, den troende vid Hans hjärta, tryggt innesluten i Hans famn.

Håll alltid fast vid ett säkert faktum: Att Jesus stod upp ifrån de döda. Han lever. Han dog och vad blev det av Hans kropp? Var det Hans lärjungar som stal den? Då skulle de ha vetat att Han inte infriade Sitt löfte att återuppstå. De skulle med säkerhet ha förlorat sin tro. Nästan samtliga av dem dog senare martyrdöden.

Ingen går i döden under tortyr för något som han själv

vet är lögn. Jesu kropp var alltså inte i lärjungarnas händer.

Om den hade varit i Hans motståndares händer skulle kristendomen aldrig ha uppstått. När apostlarna predikade Jesu uppståndelse skulle prästerna som dömde Honom till döden bara ha haft att öppna graven och peka på Jesu kropp. De tre tusen som omvändes på en dag i Jerusalem – ett svårt slag för fariséerna – skulle aldrig ha trott på uppståndelsen om de sett Jesu kropp ligga kvar i graven. Petrus skulle med lätthet ha förödmjukats och misskrediterats om hans påståenden om den återuppståndne Jesus hade motbevisats.

Varken Hans vänner eller Hans fiender hade Hans kropp, ty på den tredje dagen fanns det inte längre någon död kropp. Han levde. Han lever idag och kommer att leva i all evighet.

Du kan finna bedrövelse i världen och i kyrkan, men den levande Kristus skänker dig glädje i all bedrövelse.

* * *

*

Så lätt det blir för dig med Jesus vid din sida att finna den rätta kristna attityden till livets problem.

I Dostojevskijs Bröderna Karamasov får Storinkvisitorn veta att en viss Jesus Kristus går omkring på Madrids gator. Genom sin oönskade närvaro utsätter Han den kristna religion som Han råkat stifta för fara. Storinkvisitorn kallar Honom till sig och förklarar för Honom hur dåraktig Han har varit. En sådan idealist och utopist som Jesus kunde inte annat än bli korsfäst. Det var människor som Storinkvisitorn som hade skänkt kristendomen bestånd genom att ge den fasta ramar och genom att bränna dem som tänkte som Jesus.

På all Storinkvisitorns förmäthenhet och grymhet svara-
de Jesus inte ett ord. Han lyssnade uppmärksamt till slut.
Var det inte en Guds skapelse, en människa för vilken Han
dött, som talade? När Storinkvisitorn hade slutat gav Jesus
honom en kyss. Det var allt.

Låt en kyss bli ditt slutliga svar på alla förolämpningar
och grymheter. Till och med Judas Iskariot önskade Kristi
kyss.

* *
*

Du måste ha med människor att göra, lyssna till dem
och svara dem. Men lämna dem så fort du kan. "Allenast
ett är nödvändigt", och Maria Magdalena valde "den
goda delen": Hon satte sig tyst vid Jesu fötter och hörde
på Hans ord. Hon behövde bara Jesus, även som korsfäst,
ja, även när Han var död. Hon älskade Honom och bara
Honom. Och Han älskade henne så mycket att Han tog
stora risker då Han mottog hennes kyssar och kärleksfulla
åtbörder. På den tiden skulle ingen rabbin ha låtit en
kvinna ens vidröra sig. För Jesus är också bara en sak
nödvändig: Att visa magdalenor kärlek.

Det öga med vilket hon såg Jesus var samma öga med
vilket Jesus såg henne. Det finns många kroppsliga ögon.
Det andliga ögat är ett. Det är gemensamt för Gud,
ängelarna och de troende.

* *
*

En herde sade till en näktergal: "Sjung!" Näktergalen
svarade: "Det är inget nöje att sjunga när grodorna gör så
mycket oväsen. Nog hör du dem?" "Ja", sade herden,
"visst hör jag dem, men bara därför att du är tyst."

Vandra genom världen med sången om Jesus på dina läppar. På dig faller skammen om det hörs så många ord av hat och vantro.

* *
 *

Om du är trogen Kristus och Hans kyrka kommer paradiset att känna sig hedrat att ta emot dig när du slutar ditt jordiska liv. Men du har en högre kallelse än paradiset och det himmelska Jerusalem. Du är kallad att sitta med Jesus på Hans tron från vilken världar skapas och styrs, precis som Jesus har segrat och sitter med Sin Fader på Hans tron (Upp 3: 21). Paradiset blir för dig endast en viloplats. Gudomliga uppgifter väntar dig därför att du kommer att bli lik Kristus, delaktig av den gudomliga naturen.

* *
 *

Jag har förmedlat Guds ord till dig. Du blir hjälpt om du lyssnar till det.

Jag vet inte om du kommer att göra det. Men själv har jag fått hjälp av den här boken.

Ända sedan jag kom till västvärlden för nio år sedan har jag outtröttligt skrivit om den kommunistiska förföljelsen av de kristna. En lång tid har gått sedan jag släpptes ur kommunistiska fängelser. Men inte förrän nu har jag kunnat frigöra mig från de kommunistiska fängelserna.

En ung patient hos en psykoterapeut målade dussintals spruckna kvinnoansikten med vissen hy och hårda, obevkliga ögon. Först när han hade målat ett helt friskt ansikte visste han att han kunde bli botad och att han var konstnär.

För första gången har jag skrivit en bok vars enda ämne är Kristus. Därigenom har jag blivit botad från att ständigt tänka på kommunismen och dess fängelser.

* *

*

Donations to help late Reverend Richard Wurmbrand missionary work may be sent to:
The Richard Wurmbrand Foundation
PO Box 4124 Torrance, CA 90510, USA
<http://richardwurmbrandfoundation.com>
<http://richardwurmbrandfoundation.com>

or to: Help For Refugees
PO Box 5161, Torrance, CA 90510, USA
<http://helpforrefugees.com>
<http://helpforrefugees.com>